

Tập 1

– Vậy là sao hả Hải Yến?

Biết Gia Kỳ muốn hỏi gì rồi. Sự phản bội quay lưng của cô khi anh đi xa cô. Chỉ ba tháng thôi, tình cảm của cô đã đổi thay, cô không còn là cô nữa. Đúng hơn là Hải Yến đã thay lòng, cô quên mất lời thề non hẹn biển với Gia Kỳ để đến với Văn Thành.

Chưa bao giờ Hải Yến nghĩ cô sẽ yêu Văn Thành, nhưng gặp anh rồi tiếng hát cùng nét đẹp hoàn mỹ của anh đã đi vào trái tim cô như một tiếng sét làm thay đổi toàn bộ tâm tư Hải Yến.

Không nghe cô trả lời, Gia Kỳ đau đớn:

– Em không trả lời, anh cũng rõ biết. Ba tháng đi tu nghiệp về, anh nghe đầy 2 tai và thấy đầy hình ảnh em và Văn Thành. Anh ta hoàn mỹ quá, em rung động cũng không phải là điều lạ. Nhưng anh muốn khuyên em, đó không phải là chân trời hạnh phúc cho em tìm đến.

Hải Yến lạnh nhạt:

– Cám ơn anh đã nhắc nhở em. Có một điều em cần nói thẳng với anh, là em xin lỗi anh, em không còn yêu anh nữa.

Một cảm giác tê điếng, đau đến khắp châu thân Gia Kỳ. Anh đã đoán biết như thế, nhưng cho đến lúc này, khi chính từ miệng Hải Yến thốt ra, đối với anh vẫn như một cú sốc chịu không nổi. Tay anh run run đốt điều thuốc cắm lên môi. Đốt hoài mà điều thuốc vẫn không cháy.

Hải Yến gạt đầu:

– Em nói thật đó. Hãy quên em đi. Về cưới vợ, cô vợ gì đó mà ba anh đã hứa hôn cùng người bạn chiến đấu ở Trường Sơn.

Gia Kỳ lắc đầu:

– Anh không cưới vợ, anh sẽ đợi em. Khi nào em và Văn Thành chia tay, vòng tay anh bao giờ cũng rộng mở đón em.

Hải Yến giận dữ:

– Sao anh không chúc phúc cho em, mà lại muốn em và Văn Thành chia tay? Anh xấu lắm.

– Anh nói như thế vì anh biết đó là sự thật. Xin lỗi anh đã không chúc phúc cho em.

– Những gì cần nói em đã nói rõ cả rồi. Từ nay chúng ta chia tay, anh đừng gọi điện thoại đến nhà tìm em nữa.

Hải Yến xô ghế đứng lên. Cô bước đi từng bước nhanh, như muốn rời bỏ nhanh chóng cuộc đời Gia Kỳ. Lưu luyến chỉ nữa khi trái tim cô không còn dành chỗ đứng nào cho anh, dù nhỏ bé.

Gia Kỳ nhìn theo, trái tim anh đau nhói. Thuở nào yêu nhau nay đã hết, chỉ còn lại kỷ niệm buồn và nỗi đau đến vô cùng.

Về đến cửa, Hải Yến đã nghe tiếng nhạc ồn ào và tiếng cười giòn giã bên trong. Cô sầm mặt lại. Cô không thích Văn Thành có khách, chỉ là những cô gái trẻ mê anh đến cuồng nhiệt.

Nện mạnh gót giày, Hải Yến bước qua cánh cửa. Nhìn thấy cô, Văn Thành vui vẻ:

– Em mới về à? Lại đây uống nước đi Yến!

Một đám con gái bao quanh Văn Thành, toàn ở độ tuổi 17, 18, ăn mặc tươi mát trẻ trung. Một cô bám vai Văn Thành không xem Hải Yến vào đâu, nháy mắt ra hiệu cho bạn mình:

– Mau chụp hình đi Mi!

Cô ta còn táo bạo ôm hôn vào má Văn Thành. Hải Yến gần như nổi điên lên, cô bước mau lại nắm tóc cô gái giật mạnh lôi ra và không quên cho 2 cái tát nảy lửa.

Bị đánh bất ngờ, cô kêu thét lên:

– Anh Thành, cứu em với!

Cô lao vội lại ôm chặt cứng Văn Thành. Hải Yến còn toan đánh nữa, Văn Thành vội chen vào giữa cả 2. Anh nắm tay Hải Yến bóp mạnh lại, quát khế:

– Em làm cái gì vậy Yến, điên rồi hả?

Bị bóp mạnh tay đau quá, Hải Yến khóc oà:

– Em hỏi anh làm cái gì đúng hơn. Bọn nó ái mộ kiểu gì vậy hả?

Xô Hải Yến ra, Văn Thành quay lại với các cô gái trẻ:

– Các em cho Văn Thành xin lỗi. Bây giờ về đi há!

Cô gái bị đánh khóc rưng rức:

– Anh Thành! Anh phải giải thích cho rõ, cô đó là cái gì của anh vậy hả, mà cớ dám đánh em?

Hải Yến xông lại quát:

– Tao là người yêu anh Văn Thành, tao đánh mày đó, rõ chưa? Hãy mau cùng những con bạn của mày cút xéo khỏi đây ngay!

Cô gái giận dữ:

– Anh Văn Thành! Tụi em về hết đây. Sau này anh đừng có nói là tại sao "fan" không ủng hộ anh nha.

Gần 10 người, nam có nữ có, ùn ùn kéo nhau bỏ đi hết. Chưa hả cơn giận, Hải Yến xô ngã đổ hết mọi thứ trên bàn cho rơi xuống đất. Cô giẫm mạnh lên con gấu vải trắng tinh mà các "fan" vừa mang đến cho Văn Thành.

Anh sững sốt nhìn Hải Yến, không ngờ cô có cách cư xử thô lỗ đến thế. Tư cách này đâu phải là tư cách của của một cô gái có học và có gia giáo. Anh chấp nhận cô ghen, nhưng không phải vì thế mà cô có quyền bày tỏ cơn ghen một cách tùy tiện trong nhà anh, trước các "fan" ái mộ anh. Anh nhìn cô, cái nhìn lạnh lẽo chưa từng có:

– Em phá phách như thế đủ chưa vậy?

Bắt gặp cái nhìn của anh, Hải Yến khựng lại, cô biết mình đã đi quá ranh giới cho phép. Cô bật khóc:

– Anh có biết là em không chịu nổi bất cứ cô gái nào tiếp cận anh một cách thân mật như vậy không?

– Em có thể đợi khách về hết, rồi sau đó nói nhỏ nhẹ với anh, là em không bằng lòng các "fan" ái mộ anh kiểu đó. Anh có thể sửa chữa, khắc phục kia mà. Em làm cho anh thất vọng quá Yến à. Mới ngày hôm kia, em tát tai một "fan" ngay tại sân khấu và bây giờ là tại nhà. Như vậy có còn ai đến với anh, có khác nào anh nói với các "fan" anh không cần họ?

Nước mắt nhạt nhoà, Hải Yến nức nở:

– Anh phải hiểu là em ghen vì quá yêu anh.

Văn Thành lắc đầu:

– Anh mệt mỏi lắm rồi. Thực sự anh rất có thiện chí vun đắp tình cảm của chúng ta. Nhưng thế này.. chúng ta hãy chia tay đi Yến!

– Chia tay?

Hải Yến kêu lên thất thanh, cô lắc đầu nguầy nguậy:

– Không thể nào! Em yêu anh Thành ơi!

Cô lao tới ôm chặt lấy anh:

– Em không muốn chia tay. Em yêu anh.

Hải Yến vừa ôm vừa hôn lên mặt Văn Thành. Anh cố tránh và đẩy mạnh cô ra:

– Anh không muốn nghĩ đến chuyện tình cảm và nhất là anh chưa muốn cưới vợ. Chúng ta hãy chia tay đi, không thể nào có cuộc sống thích hợp của anh và em. Anh sẽ đưa em về nhà em.

– Em không muốn.

Văn Thành nghiêm mặt:

– Em không muốn, nhưng anh muốn. Em làm cho anh quá sợ, quá mệt mỏi trước tình cảm em dành cho anh. Nếu còn tiếp tục với em, xem như sự nghiệp anh cố vun đắp tan tành sụp đổ. Anh van em!

– Em không đi đâu hết, em yêu anh mà.

– Được, nếu em không đi thì anh đi.

Văn Thành đi thật, Hải Yến lòng sục khắp nơi, nhóm bảo vệ và quản lý bằng mọi cách, ngăn cản không cho Hải Yến đến gần.

Cũng thật quá quắt khi cô tràn lên sân khấu:

– Nếu anh nói một tiếng chia tay nữa, em sẽ đi lấy chồng ngay tức khắc.

Người ta áp giải Hải Yến đi, mặc cho cô quậy hét to ầm ĩ, cho đến lúc mệt nhoài.

Còn Văn Thành càng rúc sâu vào vỏ ốc hoang đảo của mình.

Hải Yến ốm liệt giường. Tuyệt vọng đẩy cô xuống tận cùng hố sâu.

– Hải Yến!

Hải Yến mở mắt ra rồi cô nhắm mắt lại ngay. Tại sao người bên cạnh cô lo lắng cho cô không phải là Văn Thành chứ? Những ngày đầm ấm vui vẻ đâu mất rồi, anh nhớ quên hết rồi sao?

– Em nghe trong người thế nào rồi Yến?

Là Gia Kỳ, anh vẫn quan tâm chăm sóc cho cô. Hải Yến bật khóc. Nếu như Văn Thành hát hủi cô, thì Gia Kỳ chính là chỗ cho cô nương tựa. Sao lòng cô vẫn không rung động, và chỉ có tấm lòng hàm ơn.

– Hải Yến!

– Em không sao.

Hải Yến ngồi dậy, vòng tay Gia Kỳ vội giúp cô.

– Anh đỡ em ngồi dậy. Mặt em vẫn còn xanh lăm, cần tịnh dưỡng nhiều.

– Sao anh không ghét em đi hả anh, em cư xử tệ bạc với anh mà.

– Nếu như em ghét Văn Thành được, anh sẽ ghét em.

Hải Yến khép mắt lại để cho dòng nước mắt trào tuôn. Cô không còn ai ngoài anh trong lúc này.

– Gia Kỳ tha lỗi cho em.

– Vòng tay anh luôn rộng mở đón em Yến ạ.

Hải Yến ngã vào lòng anh:

– Gia Kỳ! Em sẽ quên Văn Thành, anh tin em đi.

– Anh sẽ chờ ngày ấy.

Làm sao để quên một người, khi trái tim cô in sâu đậm bóng hình ấy. Anh đã đi vào đời cô như cơn mưa bão, để lại trong lòng cô bao kỷ niệm êm đềm dấu ái. Từ này thì anh đường anh, và cô đi đường cô rồi. Trái tim cô nức nở réo gọi.

Chiều nay sao lặng như thế kia?

Anh đi tiếng hát cũng đã bay theo.

Có nghe em gọi thầm: Về đi anh.

Người ơi chỉ có tiếng giận hờn em nghe.

– Con muốn cưới Hải Yến? Ba không cho phép.

Giọng ông Thông gay gắt, cho Gia Kỳ có quyết định quyết liệt hơn:

– Con sẽ cưới Hải Yến, không thể nào nghe theo sự sắp xếp của ba! Bây giờ là thời đại nào rồi mà ba muốn con cưới vợ theo ý ba, cưới một người vợ mà con không hề biết cô ta như thế nào cả.

– Con không biết nhưng ba biết, phẩm hạnh cô gái ấy gấp trăm ngàn lần Hải Yến.

– Cô ta có chính chuyên hay ngọc nạm hoặc là hoa hậu, con cũng không bao giờ yêu và cưới cô ta. Không phải ngày nay con có địa vị trong xã hội rồi con bắt hiểu xem rẻ ba. Nhưng hôn nhân là chuyện cả đời con, con chỉ tìm thấy hạnh phúc với người con yêu.

Ông Thông mai mỉa:

– Cả việc cô ấy ruồng rẫy phụ bạc con chung sống với người khác, rồi bị người ta bỏ, quay về và coi con như một cái phao vịn vào?

Gia Kỳ bướng bỉnh:

– Con tình nguyện làm cái phao ấy.

Ông Thông thở dài:

– Con đã nói như vậy, ba còn gì để nói. Vậy tuy con, hôn nhân là do con chọn lựa, hạnh phúc hay không là tùy con.

Gia Kỳ thở phào:

– Phải, là do con tự chọn, con can đảm nhận lấy mọi việc con chọn.

Một đám cưới được cử hành long trọng giữa tâm trạng không vui của ông Thông. Ông thấy có lỗi với người bạn chiến đấu của mình. Một lời hứa bốn ngựa khó theo, vậy mà ông..

Đôi bạn già ngồi bên nhau, mà ông Thông chưa dám mở lấy một lời. Rót đầy chung trà cho ông, ông Hà mở lời:

– Hôm nay ông có tâm sự gì?

Bối rối ông Thông nâng chung trà lên môi nhấp:

– Hai con bé nhà anh hẳn là ngoan lắm?

– Con Đông Nghi ngoan hơn, năm nào học cũng đứng nhất. Nó được cấp học bổng để đi học. Nếu không, tôi đủ sức lo.

– Nếu có chật vật, anh cứ nói, tuy tôi không có nhiều, nhưng vẫn có thể giúp anh.

Ông Hà cảm động:

– Đạo này tôi cũng khoẻ rồi, nhờ con Đông Nghi. Chẳng những có học bổng, còn đi dạy thêm. Con bé giỏi lắm, tôi hài lòng về nó.

Lái câu chuyện sang hướng khác để tránh nói chuyện hôn nhân hồi xưa 2 người cùng hứa, ông Thông bàn chuyện thời sự. Nói về khoản này là câu chuyện của đôi bạn già nổ như bắp rang.

Đông Nghi về tới, cô lễ phép chào ông Thông. Ông nhìn theo cô mà cứ tiếc thắm. Ông không thích Hải Yến. Đàn bà con gái cái quý nhất là lòng chung thủy, con bé kia lại không có. Ông tiên đoán một tương lai không mấy sáng sủa, nhưng Gia Kỳ đã chọn, ông biết tính sao bây giờ.

Hải Yến tháo mấy cây kẹp cuối cùng trên tóc xuống. Cô nhìn mình trong gương. Cô không có vui của cô gái khi về nhà chồng, mà là một nỗi buồn. Cô chấp nhận lấy Gia Kỳ, xem như một sự trả thù Văn Thành. Văn Thành có hối hận không khi rời bỏ cô?

Thở dài, Hải Yến mở ti vi. Đúng hơn là cô muốn tìm lại hình ảnh quen thuộc từng gắn bó với cô, bây giờ đã xa, rất xa.

Chợt cô mở to mắt, trong một chương trình ca nhạc trực tiếp, Văn Thành đang hát. Anh mặc nguyên một bộ veston trắng, đứng giữa đám vũ công đầy màu sắc. Trông anh thật nổi bật, quyến rũ. Trái tim Hải Yến như thắt lại trong đau đớn. Người đã từng một thời là của cô, tại sao anh và cô phải chia tay nhau? Tất cả tại cô.

Rồi như quên đây là đêm tân hôn của mình, lát nữa đây Gia Kỳ sẽ vào với cô, Hải Yến cời bỏ hết nữ trang. Nhẫn, bông tai, dây chuyền, áo cưới bị cô vứt bừa bãi trên chiếc giường tân hôn lộng lẫy, Hải Yến tuôn ra ngoài, cô chạy lao ra đường. Cô cần phải gặp Văn Thành và nói rằng cô không thể nào quên anh.

– Hải Yến! Em đi đâu vậy?

Gia Kỳ ngơ ngác đuổi theo, anh gọi to tên cô:

– Hải Yến!

Cô hấp tấp leo lên taxi, hỏi người tài xế:

– Làm ơn chạy nhanh lên giùm tôi. Chạy nhanh lên!

Phía sau, Gia Kỳ buông thõng tay. Anh hiểu Hải Yến đi đâu. Trên màn hình ti vi, hình ảnh Văn Thành quá sáng chói nên cô chạy đi, quên lời hứa hôm nào: cô sẽ gắng quên, để làm người vợ tốt.

Quay trở vào nhà, anh sững sờ nhìn mọi thứ vương vãi trong phòng tân hôn. Cô trả mọi thứ cho anh, nhẫn cưới, áo cưới. Nhưng có một điều cô không thể trả cho anh. Đó là trái tim nguyên thủy, không nhớ nhung, không phiền muộn.

Ném tờ giấy bạc 50 ngàn lên xe, Hải Yến hấp tấp đi như chạy vào nhà hát. Tiếng hát Văn Thành đang bay cao, điệu hip hop sôi động. Lẫn trong tiếng cổ động cuồng nhiệt của các "fan", cho Hải Yến sống lại cảm giác ngày nào cô đi theo Văn Thành.

Mua một bó hồng tươi, Hải Yến đi nhanh vào. Cô leo lên những bậc thang để tiến lên sân khấu và đặt bó hoa vào tay anh, cô ôm choàng qua cổ anh và hôn vào má anh.

Văn Thành ngạc nhiên tuy nhiên anh vẫn hát, tiếng hát bay cao ngọt ngào và ấm áp.

Dáng em đi - in mãi bóng hình.

Nếu ngày nào em chẳng cùng anh nữa.

Biết lục đầu ra bóng hình em.

Đó là một sớm mai cách đây tuần lễ.

Bước em đi - anh bỗng bàng hoàng.

Nếu ngày mai em hết ở cùng anh.

Nếu đến khi anh không còn em nữa.

Hải Yến rung động ngất ngây, có phải lời hát kia dành cho cô? Chỉ chờ cho Văn Thành quay vào, cô ôm choàng lấy anh thổn thức.

Văn Thành nghiêm mặt:

– Anh nhớ không lầm thì hôm nay là ngày cưới của em mà.

– Phải.

Nước mắt Hải Yến ràn rụa:

– Lúc ở nhà nhìn thấy anh trên ti vi, em chịu không nổi. Thế là em vứt bỏ tất cả đi tìm anh.

– Em điên rồi! Điều tốt nhất là em nên quay về đi Yến ạ.

Hải Yến phụng phịu:

– Em không về nhà em đâu. Em muốn đi theo anh à.

– Anh không cho phép em làm điều đó.

Vờ như không nghe, Hải Yến lẳng xăng lấy khăn lau mồ hôi cho anh. Anh hát tay cô ra, quay sang người trợ lý:

– còn tụ điểm nào nữa anh Thái?

– Dạ phòng trà "Tiếng Tơ Đồng" ạ.

– Chúng ta đi thôi.

– Dạ.

Hải Yến đuổi theo. Văn Thành nghiêm mặt:

– Em đi về đi.

Hải Yến dừng lại. Cô sẽ chờ anh ở nhà. Anh sẽ cảm động vì tình yêu của cô dành cho anh thôi.

Đêm nay Gia Kỳ nằm lịm chết trong căn phòng tân hôn. Nước mắt đàn ông chạy dài theo khoé mắt. Hải Yến bỏ đi trong đêm tân hôn, có đau đớn nào hơn.

Anh úp mặt lên chiếc áo cưới, mùi hương của cô còn nồng nồng trên áo, vậy mà cô đã bỏ anh đi. Thà chịu một mình bơ vơ lạc lõng đợi Văn Thành trước cửa nhà anh ta chứ không thèm nằm trong căn nhà phòng tân hôn ấm áp, để cho anh với nỗi đau đớn và hụt hẫng.

Đường đi êm quá, ai đi mà nhớ ngõ.

Đến khi hay.

Gai nhọn đã cào xương.

Tôi một mình đối diện với tình tôi?

Để lắng nghe tiếng khóc mất trong lòng.

Chục chai rượu trên bàn, Gia Kỳ cứ uống. Rượu nào sao uống vào mềm môi mà chẳng thể nào quên một người đã quá tàn nhẫn, xem rẽ tình anh, vui dập chẳng chút nương tay.

Hải Yến! Hải Yến! Anh gọi tên Hải Yến trong nỗi đau đến tận cùng.

Đi hết con đường Bùi chu rẽ sang hướng Sương Nguyệt Ánh, vậy mà Tử Anh có nghe Đông Nghi nói câu nào đâu.

Khuôn mặt nhí nhảnh, giọng tiều tằm ngày nào đã biến mất cả tuần nay. Còn lại hiện trường sự nặng nề khó thở, mà Tử Anh là người nhận hậu quả "chiến tranh" chẳng biết từ đâu nữa.

Muốn phá đi ngọt ngào ấy, cô hét lớn:

– Chị Hai à! Có cần đi bộ xa dữ vậy không/ Tập thể dục cho đôi chân khoẻ, cũng nên để chiều hay đợi đến sáng tinh mơ, đúng giờ đúng giấc chứ. Làm ơn nhìn lên mặt trời kia, đúng Ngọ rồi bà chị ơi.

Đông Nghi vẫn lặng im như không nghe thấy, chân đá mấy chiếc lá khô nằm chênh vênh trên mặt đất. Âm thanh khô khan nhỏ xíu ấy kéo dài, thật khó chịu làm sao.

Rồi cô vụt đáp lời Tử Anh nhất gừng:

– Không thích thì về đi. Ai kêu đi theo người ta mà cần nhần. Đâu phải giờ bà mở đài phát thanh nói dài nói dài.

– Hừ!

Mặc cho Tử Anh hậm hực, Đông Nghi thản nhiên:

– Hay là tuui gọi taxi cho bà đi về?

Tử Anh mắng mỏ:

- Thích sô lô chứ gì? Muốn làm nổi để tìm "cái đuôi" chứ gì. Hừ! Không có đâu! Trời đúng bóng nắng gắt, có ai điên để ra phố tán gái lúc "đổ lửa" này mà ham. Một ghé đi!

Đông Nghi cười cợt:

- Biết đâu, chờ lâu tui câu được con cá lớn thì sao?

Tử Anh nổi cáu liếc ngang:

- Đủ rồi, đừng có diễn trò nữa! Tan học không chịu thẳng một đường về nhà. Dung dăng dung dề hết con đường này đến góc phố khác, bộ không nghe bao tử biểu tình, yêu cầu tiếp viện hay sao bà Hai?

- Muốn đáp ứng nhu cầu ắt có và đủ đó thì bay đi, tui đâu có ép.

- Hừ! Giờ này có cửa hàng nào ở đây cho tui tiếp ứng lương thực chứ?

Tử Anh vừa cắn nhần vừa kéo Đông Nghi, cho nên cô phải đi theo Tử Anh tìm một quán ăn ven đường.

Sau khi đã đáp ứng nhu cầu cần thiết cho bao tử, Tử Anh gợi ý ngay khi nhìn nét sầu muộn trong mắt Đông Nghi:

- Hừ.. Ai cũng có bí mật riêng, tự nhiên bắt người ta phơi bày là sao?

- Dã là chí cốt thì mưa nắng, vui sướng của nhau không ảnh hưởng à? Vậy cũng ráng lấy hơi nói. Bộ không sợ đau bụng hả chị Hai?

Đông Nghi ngập ngừng, Tử Anh cười:

- Chịu nói hay không, lên tiếng đi?

- Với bà thì có khi nào tui giấu được điều gì, làm như có học khoá công an điều tra vậy?

- Sao không bảo người ta là nhân viên trong phim "Hồ sơ trính sát" luôn đi? Người ta không quan tâm thì than thở, sao mà đời của ta cô đơn quá đi, buồn vui gì cũng không có ai để chia sẻ. Còn ngược lại thì nói người ta tọc mạch. Đúng là "ở hẹp người chê, ở rộng người cười".

Nuốt giọng, Tử Anh đay nghiến:

- Bạn bè bao nhiêu năm, không là chí cốt thì là gì? Nét không vui xuất hiện trên mặt Đông Nghi là người ta lo lắng muốn chia sẻ, vậy mà niềm phong bầu tâm sự. Hỏi ai có biết mô tê gì mà chia sẻ đây?

Đông Nghi lườm bạn:

- Nói tui là "bà Tám", chắc Tử Anh là "bà Mười" à? Kể lể, cần nhần không phải là bệnh kinh niên của Tử Anh mà.

- Xí! Muốn kiếm chuyện bán cái cho qua lè. Dễ vậy sao?

Đông Nghi nhướn mày:

- Cho nên "thành thật khai báo, nhà nước mới khoan hồng" chứ gì?

- Không dám! Mà này, biết đâu khi bà phơi bày, tui có cách gỡ rối tơ lòng thì sao?

- Chớ không phải "Quỷ hà bá" cho cầm nang cứu khổ ư?

Tử Anh phì cười:

- Cũng dám lắm à! Giờ khai khẩu được chưa hay đợi dùng cụ hình mới nói?

Tử Anh dang tay đón Đông Nghi lại, cô cười mặt nghiêng nghịch ngợm.

Đông Nghi hất mặt:

– Nói thì nói. Bộ sợ ai cười mà tránh né.

Tử Anh quay người, nắm tay Đông Nghi bước đi:

– Bà đó, là chuyên gia chọc tui hà.

– Cho vui thôi mà. Ai chịu nổi nét ủ rũ của bà kia chứ? Thà là nghe từ A đến Z, rồi sau đó tìm cách "binh", còn được hay không tùy theo sự kiện.

Đông Nghi thở mạnh, vai rút lại lắc đầu:

– Tử Anh biết anh Huy Du mà.

– Ứng cử viên nặng ký 4 năm nay, có thể xem là nhân vật đáng gờm. Rồi sao, tiếp đi.

– Thì Huy Du thương mình, anh ấy muốn kết hôn sau khi ra trường, nhưng..

Tử Anh thắc mắc:

– Gia đình anh ấy không chấp nhận bà?

– Không phải.

– Vậy là yên tâm rồi, ok?

– Cũng không luôn.

Đông Nghi có vẻ chán nản, Tử Anh khó chịu kêu lên:

– Ủa! Không phản đối cũng không bằng lòng, vậy là sao?

Đông Nghi lắc đầu:

– Không phải gia đình ba mẹ Huy Du có vấn đề, mà là mình ngại..

– Sao? Nghi có học, xinh đẹp. Còn Huy Du, anh ấy đâu có gì hơn Đông Nghi?

– Ai phân cao thấp vấn đề đó.

– Vậy thì vì cái gì? Khía cạnh nào? Bà khó hiểu quá đi, Đông Nghi.

Đông Nghi bước chậm, ngập ngừng giải thích:

– Gia đình Huy Du giàu có. Ba anh ấy là giám đốc công thy thương mại. Còn mình, ba mẹ chẳng ra gì cả. Cha mẹ.. đâu phải của riêng mình. Nếu bên ấy tìm hiểu, thuở nhỏ.. để gì chấp nhận. Đó là chưa nói đến xuất xứ của mình.

Tử Anh khoát tay:

– Đông Nghi muốn từ chối Huy Du?

– Gần như vậy.

– Nghi sợ gì chứ? Chức vụ và quyền hạn của họ đối với nhân viên của họ thôi. Còn đối với xã hội, họ chưa chắc là con người tốt, đáng cho mình trọng vọng đúng không?

– Tự mình nghĩ cho đỡ tủi khi nghĩ đến thân phận thôi, chứ xã hội bao giờ cũng yêu thích người có địa vị, những chiếc ghế đầy uy quyền ấy. Còn thì.. để gì!

– Hừ! Vậy mà cũng mặc cảm! Giả dụ như cha mẹ bà là công nhân vệ sinh thì đã sao nào? Cổng rãnh đường phố rác rưởi, không có những người chịu hôi thối, nắng mưa thì thành phố sạch đẹp à?

– Ai thèm nghĩ sâu xa như bồ.

– Mặc họ! Giám đốc là tốt à? Danh hảo! Nào ai biết mang danh để ra oai, để thế chấp ngân hàng vay tiền không hoàn trả lại đó. Bà cũng hay đọc báo mà, có những giám đốc vào nhà đá, tốt lành gì mà họ khinh mình.

Đồng Nghi gật gù. Tử Anh cao hứng tiếp:

– Nè! Có bao giờ Nghi nghe nhân viên làm đường, thông cống rãnh ở tù vì án hối lộ, tham nhũng, xén bớt hay vay tiền mà bị đình chỉ công tác, hoặc vào "hộp" nghĩ mát không.

Đồng Nghi lặng lẽ, trong lúc Tử Anh chưa thôi:

– Toàn là giám đốc công ty hữu hạn, nước hoa Thanh Hương, Tam Kiến, đại gia Minh Phụng. Có ai bên công ty vệ sinh môi trường bị chiếu tướng không?

– Biết rồi! Đó là mặt pháp lý. Còn tình cảm gia đình chưa hẳn là hoà đồng, không phân chia sang hèn ngôi thứ, cho nên mình không nhận.

– Thiệt không?

– Ừm. Tính gởi cho anh Huy Du lá thư, để anh đừng hy vọng đeo đuổi nữa, phí thời gian lắm.

– Sao không thổ lộ cho Huy Du biết hoàn cảnh của Nghi, biết đâu anh ấy có cách?

Đồng Nghi cắn môi, cúi đầu nhìn xuống chân mình:

– Ai tin rằng mình..

– Đáng thương tha, hoa khôi, trò giỏi kia là cô bé bị người ta bỏ rơi, được cha nuôi mang về nuôi nấng phải không. Tiếc rằng..

Tử Anh bỏ dở câu nói. Cô cũng từng cay đắng vì yêu vậy, bị Việt Long cho ca bài ca "chia tay hoàng hôn" khi cô và anh đi chơi, tình cờ gặp mẹ của Tử Anh đẩy xe bán rong trên đường phố. Tử Anh đã ngỡ ngàng. Nếu cô không chào thưa mẹ, không nhìn mẹ lương tâm cô không cho phép, về nhà mẹ con làm sao nhìn mặt? Ánh mắt nào ngẩng lên đối diện với người từng vất vả vì mình?

– Con chào mẹ.

Câu chào mẹ ngọt ngào trong lúc Việt Long nghếch mặt ra:

– Mẹ của em sao Tử Anh?

Tử Anh mạnh dạn:

– Vâng là mẹ em. Mẹ sinh ra em.

Anh không tìm cô ngay sau đó nữa, mà thực hiện đúng câu: "Sông dài con cá lội biệt tăm". May là có mẹ vực cô đứng lên. Rồi thời gian dần trôi, nỗi đau của trái tim cũng theo ngày tháng phai bay..

Đồng Nghi khẽ lay tay bạn:

– Sao không nói tiếp, mà ngăn người ra vậy?

Một chút ưu tư, Tử Anh ngẩng lên:

– Ờ, thì đang nghĩ đến chuyện của Nghi của mình.

– Thế nào, Đông Nghi nghĩ có đúng không? Bây giờ 2 đứa chưa có gì, mình dứt khoát dễ dàng. Để mai này yêu nhau nhiều quá, tình sâu nghĩa nặng, muốn xa cũng xa không nổi. Còn muốn gần càng khó hơn.

– Ờ, cũng phải! Nhưng tội nghiệp anh Huy Du, anh ấy là người đũa ông lý tưởng, xa nhau cũng không dễ gì quên.

Đông Nghi cười, mắt sáng lên:

– Là người thời trang mà, không đẹp sao được. Càng đầy đủ ngoại hình, càng dễ gây tình cảm cho bạn diễn, nếu sau này bị gắn bó với nhau, mình ghen riết cũng chết.

– Cho nên chết sớm bây giờ khoẻ hơn chứ gì?

– Ừm, dù long đau đau.

– Vậy thì tới luôn. Biết đâu chung cuộc có mình thì sao?

– Dễ gì! Thà là vương chút buồn, thời gian cũng sẽ trôi phai.

– Phôi phai cỡ chàng Lương Sơn Bá không đây?

Đông Nghi cười gượng:

– cũng dám lắm à.

Từ Anh vỗ tay vào nhau cười phá lên. Phá tan sự yên lặng giữa buổi trưa nắng như đổ lửa.

Đông Nghi ngạc nhiên trước cảnh im lặng buồn bã. Cô về khuya, mọi khi ba mẹ đi ngủ, nhưng hôm nay còn thức, lại có chị Hiếu Nghi của cô và anh Hoàng Nhon.

Đông Nghi lễ phép:

– Thưa ba mẹ, con mới về. Anh Nhon..

– Sao đi dạy gì đến giờ mới về nhà, Đông Nghi?

Giọng ba cô gay gắt, ánh mắt bén và sáng chiếu thẳng vào Đông Nghi. Cô đáp nhỏ:

– Tại học trò của con sắp thi học kỳ nên con phải ráng dạy cho thuần. Con sợ thi làm bài kém, sẽ bị ba mẹ con bé cho con nghỉ dạy.

Cô ngập ngừng:

– Nhà mình có chuyện gì vậy ba?

Ông chỉ vào chiếc ghế bỏ trống:

– Con ngồi đó đi, ba có chuyện bàn với con.

– Với con?

Đông Nghi nhú mày. Cô chợt nhận ra mắt Hiếu Nghi đỏ hoe, còn anh Hoàng Nhon quá khép nép. Cả 2 đều đầu cúi thấp như đang phạm tội.

Cô khe khẽ:

– Dạ, ba cứ dạy. Có điều gì sai, con nhất định sẽ sửa.

Ông Hà thở dài, mắt liếc về Hiếu Nghi rồi quay lại nhìn thẳng Đông Nghi.

– Là như thế này, chị Hiếu Nghi của con..

Ông đổi giọng bức dọc:

– Con hãy hỏi chị em đi. Tự 2 chị em bàn với nhau, chứ bắt ép con, ba khó chịu lắm.

Ông xô mạnh ghế đứng lên, Hoàng Nhon sợ hãi ngồi thu mình hơn. Còn Hiếu Nghi bật khóc thành từng tiếng.

Bà Hà "hừ" ông một cái, quay sang với Đông Nghi nói như phân trần:

– Con biết rõ chuyện chị Hai của con và Hoàng Nhon thương nhau lâu rồi chứ?

Đông Nghi gật đầu:

– Dạ, con biết.

– Ngày trước, ba con có hứa gả Hiếu Nghi cho con bác Thông, lúc cả 2 cùng đi lính chung đơn vị. Ông ấy là trung tá, về hưu cũng hơn năm năm nay, tuy vậy 2 người vẫn còn liên lạc. Bây giờ bác Thông nhắc lại lời hứa ngày xưa.

– Vậy thì sao hả mẹ?

– Hiếu Nghi và Hoàng Nhon sợ ba con chia rẽ 2 đứa, nên đã ăn ở với nhau, hiện Hiếu Nghi có mang đã 2 tháng.

Đông Nghi ngớ ngàng:

– Rồi làm sao?

Bà Hà giận dữ:

– Biết làm sao! Đành chịu.. ngật lời hứa ngày nào, nay nuốt lời kỳ cục quá. Người ta không ngại ngày xưa ba con từng là lính dưới quyền nhắc lại lời hứa xin hỏi cưới Hiếu Nghi cho con người ta. Ba con đang giận đánh mắng chị con từ chiều đến giờ.

Đông Nghi xót xa:

– Giận thì giận chứ chia rẽ anh chị con sao đành. Dù sao cũng lỡ rồi. Và lại, lấy chồng không quen biết, không có tình yêu làm sao có hạnh phúc. Ba hứa chứ chị con đâu có hứa mà trách cứ. Đã yêu nhau vào thời buổi này, anh chị có quyền kết hôn với nhau. Xã hội bây giờ hôn nhân luật lệ đàng hoàng, mẹ lo gì.

Nhìn vào phòng ông, bà chắc lưỡi:

– Ba con là người trọng tình bạn, một khi đã hứa rồi, ông ấy không bao giờ sai hẹn.

Đông Nghi ngồi thừ người ra, trong lúc bà Hà hắng giọng đi vào ý chính:

– Cho nên, ba con không thể nào mang đứa con gái hư đốn đã mang thai đi gả cho con trai bác Thông. Ba và mẹ muốn con thay thế chị Hiếu Nghi của con về bên ấy.

Hết hồn, Đông Nghi chỉ vào mình, mắt cô trợn to lên:

– Là con? Sao lại là con?

– Phải, là con. Chỉ có con mới giúp ba mẹ và chị Hiếu Nghi, Hoàng Nhon thôi.

Đông Nghi sững sờ ngồi im. Hiếu Nghi mắt nhòa lệ:

– Chị năn nỉ em đó Đông Nghi. Nếu không, ba giết chết chị mất. Em biết tính ba mà, vừa nóng vừa cố chấp.

Hoàng Nhon quì dưới chân Đông Nghi:

– Anh van em Đông Nghi, hãy giúp anh chị. Anh chị mang ơn em suốt đời.

Đông Nghi ấp úng:

– Mẹ à! Con chưa học xong, cũng chưa biết mặt anh ấy, ngay cả tên cũng không, làm sao mà ưng anh ấy hả mẹ?

Bà Hà cố thuyết phục Đông Nghi:

– Nghi à! Chưa biết rồi sẽ biết. Nhà bên ấy giàu có, đâu có thiếu thốn như ở nhà mình.

Đông Nghi bắn khoăn:

– Không phải con chê bên ấy nghèo hay giàu, mà con chỉ buồn là con và người ta chưa hề biết nhau đã phải lấy nhau.

– Mẹ nói rồi, Gia Kỳ con bác Thông là người tốt có học. Gia đình mình so với gia đình bác Thông một trời một vực. Con chưa quen rồi sẽ quen, đâu phải ai là vợ chồng cũng đều yêu nhau trước đâu.

Đông Nghi định bảo: "Sao chị Hiếu Nghi yêu đó". Nhưng cô chợt hiểu thân phận mình và Hiếu Nghi hoàn toàn khác biệt, nên vội lặng im.

Bà Hà giảng tiếp, không phải là thuyết phục nữa mà kêu gọi và bắt buộc:

– Con nghĩ lại xem, nếu hiếu Nghi không mang thai, thì mẹ không phải hết lời năn nỉ con, không có phần của con đâu.

Đông Nghi thờ dãi. Trong lúc giọng bà Hà trở nên nặng hơn, cho cô hiểu bản phận mình:

– Con cứ nhận. Sau đám cưới quyền bỏ hay chia tay một cách công khai, không cần hỏi ý kiến cha mẹ. Điều này có phần thiệt thòi cho con, nhưng nếu nghĩ cho kỹ, ngày xưa mẹ không đưa con về nhà này thì con đâu được quần là áo lụa, học hành tới đại học, mà con lang thang sống theo đám bụi đời, sa vào con đường bán thân nuôi miệng rồi cũng nên.

Nãy giờ, Hiếu Nghi và Hoàng Nhon vẫn im lặng. Bây giờ Hiếu Nghi mới kêu lên:

– Mẹ!

Bà Hà thần nhiên:

– Người ta nói: " Nuôi quân ba năm, trọng dụng một ngày". Mẹ muốn con hiểu rằng lúc nào nên đáp hiếu để mẹ thấy sự hy sinh của ba mẹ không lãng phí. Hình ảnh hiếu để của con trong tim mẹ luôn tỏa sáng. Con hiểu không Đông Nghi?

Cô quá hiểu bà muốn nói gì, nên cúi đầu:

– Dạ, con hiểu.

– Vậy đi! Khi bác Thông đến, mẹ gọi con thì con ra chào. Còn mọi việc thì để ba mẹ sắp xếp.

– Bao giờ bác Thông đến hả mẹ?

– Tuần sau.

Đông Nghi còn gì để chọn lựa, mọi thứ đã được ba mẹ cô sắp xếp. Ông im lặng vào phòng, còn bố thì ra sức thuyết phục. Cô đành cúi đầu vâng dạ:

– Con xin nghe lời mẹ.

– Mẹ thay mặt Hiếu Nghi và Hoàng Nhon cảm ơn con.

Đông Nghi cười buồn:

– Xin mẹ đừng nói cảm ơn mà con có tội. Dù ba mẹ không sinh ra con, nhưng ơn nuôi dưỡng còn hơn biển trời. Nếu không có sự cứu mang của ba mẹ, cuộc đời con chắc lang thang phiêu bạt, để gì con được như ngày nay và còn được một gia đình khá giả hỏi cưới. Con mang ơn ba mẹ suốt đời không trả nổi.

Giọng Đông Nghi nhẹ nhàng, ánh mắt cô cúi thấp xuống chịu đựng. Bà gật đầu:

– Con biết vậy thì tốt.

– Mẹ yên tâm. Con không để ba mẹ lo lắng và mang tiếng đâu. Đây là cơ hội xem như con đáp lại tấm lòng củ ba mẹ dành cho con bấy lâu nay.

Hiếu Nghi nhe răng ngào cầm tay Đông Nghi:

– Chị cảm ơn em. Thật ra anh Hoàng Nhon và gia đình anh ấy không bằng anh Gia Kỳ. Tại chị và anh Nhon quá yêu nhau, mà lại để khổ cho em, chị xin lỗi em.

– Chị không có lỗi. Mà trái lại, em ủng hộ chị và chúc anh chị được hạnh phúc.

– Em thật không buồn chị và gia đình chứ?

Đông Nghi cố gắng ngọt ngào cho qua màn:

– Đâu có. Không có vòng tay yêu thương của cha mẹ, có lẽ em mang kiếp lang thang suốt đời rồi. Giờ em được đi học và được cha mẹ gả chồng cho. Với anh Gia Kỳ, dù chưa hề biết như thế nào, nhưng em tin tưởng gia đình bác Thông, chị không thấy đây là phần phước của em hay sao?

Hiếu Nghi có vẻ xót xa:

– Dù gì chị thấy chị cũng có lỗi với em Đông Nghi à. Nếu sau này em có hạnh phúc thì lòng chị mới thôi áy náy. Còn ngược lại chị sẽ đau lòng biết bao.

Đông Nghi bắt gặp ánh mắt không vui của mẹ. Có lẽ bà nghĩ cô là người phải hy sinh cho gia đình. Nên cô cười:

– Mỗi người một số phận, có muốn thay đổi cũng đâu dễ dàng. Số em khổ, dù có phần đầu hay tránh né cũng không chối bỏ được. Nhưng em tin..

– Em tin gì Đông Nghi?

– Em tin mình sẽ có tương lai tốt đẹp hơn. Từ nhỏ, số em đã khổ, thất lạc mẹ ruột, được cha mẹ mang về bán cho cuộc sống no ấm. Bây giờ được ba mẹ gả chồng cho, lại là con một ông trung tá về hưu, không phải là quá tốt đẹp sao chị?

Bà Hà hài lòng trước vẻ ngoan ngoãn của Đông Nghi. Đông Nghi càng biết cô có bổn phận phải phục tùng ý muốn của mẹ:

– Thừa mẹ, con về phòng. Sáng mai con còn phải đến trường nữa.

– Ừ con đi ngủ đi.

Đông Nghi cười ngọt ngào hơn bao giờ hết:

– Chúc anh chị vui vẻ. Chúc mẹ nhe ngon .

Về phòng đóng cánh cửa lại, Đông Nghi thả người cho rơi xuống giường. Cô gối đầu lên cánh tay, mắt nhìn lên trần nhà. Cô muốn quên đi dĩ vãng của mình, nhưng ngày ấy cứ lần lượt hiện về, nước mắt lại chảy ra âm thầm lặng lẽ.

Cô viết lên trang nhật ký bằng thần thức, bằng dòng lệ nhạt nhoà.

Ngược thời gian để thấy mình đã lớn.

Có đắng cay nào chưa nếm trên môi.

Mang kiếp đời xuôi ngược nổi trôi.

Giờ lại đứng trên bờ đen vực thẳm..

Đếm từng ngón tay ngược về dĩ vãng. Ngày ấy Đông Nghi vừa tám tuổi. Cha chết mẹ buồn tình đời nằm mãi trên giường, da của bà tuôn nước và máu.

Nhà đã nghèo lại còn bi thảm hơn. Khi gạo và mọi thứ trong sinh hoạt hằng ngày không có để mà dùng.

Bà cô bên cạnh thương tình chỉ cách cho:

– Tí Nị à! Con đi xin bà con ở trong xóm, xem ai có lòng hảo tâm cho cháo cho cơm, con mang về để mẹ cùng ăn.

Tí Nị muốn khóc. Cô bé không còn biết xấu hổ nữa, khi mà đói đầu gối cũng phải bò.

Tí Nị dễ thương xinh xắn lại hiền lành cho nên ai cũng cho, không tiền thì thức ăn, tuy không nhiều lắm, của ít lòng nhiều, trong cái xóm lao động sống bằng nghề làm ruộng và làm thuê lam lũ, có mấy ai dư ăn. Người nghèo chỉ có tấm lòng. Còn người giàu chẳng những họ không cho mà còn xua đuổi, sợ vào nhà họ ăn trộm.

Có ngày chẳng xin được gì cả, Tí Nị lần ra chợ, ai thuê hay kêu gì làm nấy, người ta cho thức ăn hay dăm đồng bạc lại đổ hết vào tiền thuốc cho mẹ.

Tuổi thơ của Tí Nị đầy nhục nhã lo lắng. Căn chòi rách nát, những khi trời mưa, mẹ con ngồi co ro, nhìn căn nhà nước đổ như ngoài đồng. Mẹ lạnh quá cứ run lên và rên khế.

Cô lần sang nhà cha. Căn nhà đồ sộ có cửa ăn của để, tiếc rằng cha không còn nữa. Những anh chị khác mẹ đều quay lưng.

Họ nguyên rửa mẹ cô là cướp chồng người, ngày nay như vậy là do ông trời trừng phạt. Má lớn của cô sinh chín cô con gái thì không còn sinh được nữa. Ba cô lấy mẹ cô làm vợ lẽ, để sinh cho ông mụn con trai. Cuối cùng cũng là "cái hĩm", mẹ cô bị bỏ rơi luôn.

rồi một hôm, cô bị bọn buôn người bắt về Saigon, để đi ăn xin cho chúng.

Cho đến một ngày, cô gặp mẹ Hà và được giải thoát, cuộc sống cơ cực làm than chấm dứt. Tuy nhiên vẫn có ranh giới ngăn cách giữa cô và Hiếu Nghi, Vĩnh Nghi.

Thỉnh thoảng, tâm trí cô chỉ còn hình ảnh mẹ xa mờ với cái tên làng An Trường, thị xã Trà Vinh. Có lẽ mẹ đã chết rồi cũng nên.

– Chị Đông Nghi mở cửa cho em vào!

Tiếng gõ cửa và giọng nói của Vĩnh Nghi. Không muốn lên tiếng, Đông Nghi cũng phải ngồi dậy, uể oải đi lại mở cửa.

Vĩnh Nghi lo âu:

– Em vào phòng chị được không?

Gượng cười và giữ vẻ tự nhiên, Đông Nghi gật đầu:

– Sao em lại hỏi như vậy? Vào đi, bộ có chuyện gì à?

Vĩnh Nghi rất lạnh và dễ thương. Nhất là cậu hiếu thân phận Đông Nghi.

– Chị vẫn chưa ngủ?

– Ờ, chị đang xem lại bài để ngày mai lên lớp. Có cần gì em cứ nói, chuyện gì giúp được, chị sẽ giúp.

Vĩnh Nghi ngồi xuống ghế, ánh mắt cậu hướng về Đông Nghi thật ấm:

– Có phải mẹ muốn gả chị cho anh Gia Kỳ?

– Em biết rồi à?

Vĩnh Nghi gật đầu:

– Em thương chị lắm. Em không muốn điều đó xảy ra với chị.

– Bỏ đi! Chị làm vợ ai cũng được mà, em lo gì.

Vĩnh Nghi thở dài:

– Chị biết gì về anh Gia Kỳ chưa mà nhận?

Đông Nghi cười:

– rồi sẽ biết thôi, lo gì! Nếu số chị sướng, ắt sẽ gặp người tốt, và ngược lại, số trời. kêu ai nấy dạ.

Vĩnh Nghi lắc đầu,:

– Một khi yêu nhau thật sự thì lấy nhau mới có hạnh phúc. Còn chị và anh Kỳ làm gì có vấn đề hoà hợp mà gán ép, không phải hại chị là gì?

Khoát tay, Đông Nghi bảo:

– Đây là do chị tình nguyện, em đừng có vọng động được không? Nếu thương chị, em nên dò là xem anh Kỳ là người như thế nào.

– Để làm gì? Xấu tốt gì chị cũng chấp nhận mà.

– Đành vậy! Nhưng nếu biết trước, chị chuẩn bị tâm lý sẽ dễ hoà nhập hơn. Như thế có phải tốt hơn không?

Vĩnh Nghi khó chịu:

– Sao chị có thể chấp nhận dễ dàng vậy? Hôn nhân là tự do luyến ái, đâu thể vì chữ hiếu một cách mù quáng. Chị phải có quyền quyết định cuộc đời chị chứ.

Đông Nghi thở dài, đan tay vào nhau để trên đầu gối. Trong lúc Vĩnh Nghi tiếp tục bằng giọng cáu gắt:

– Em không hiểu ba giữ chữ tín kiểu gì nữa. Nếu chị Hiếu Nghi có con với anh Nhon rồi thì thôi đi, còn bắt chị thế vào. Định giấu bác Thông được bao lâu đây? Đông Nghi! Chị phải biết em rất thương chị. Em rất khó chịu khi nhìn chị cúi đầu đưa vào rọ.

Đông Nghi cười trấn an:

– Cậu Út à! Chị biết mình phải làm sao để sống mà, đừng có lo! Qua bao nhiêu năm tháng phiêu bạt, chị biết phải sống như thế nào cho hợp với lòng người và hoàn cảnh.

Vĩnh Nghi lắc đầu giọng chùng xuống:

– Chị Đông Nghi! Em thương chị lắm. Sau này đi học về nhà không thấy chị, em chịu không nổi. Hay là em và chị cùng thoát ly?

– Thoát ly! đi đâu? Em điên rồi hả?

Vĩnh Nghi gằn giọng:

– Đi đâu cũng được, miễn là chị em mình bên nhau được rồi.

Đông Nghi cảm động:

– Chị biết em rất thương chị, nhưng làm con gái lớn lên phải lấy chồng chứ em. Chị đâu phải ở mãi bên em và ba mẹ. Em có nhớ chị có thể sang bên ấy thăm chị.

– Chị không hiểu ý em đâu.

– Sao không hiểu. Em biết gì về anh Gia Kỳ nói chị nghe.

Vĩnh Nghi cúi đầu có vẻ không vui:

– Gia Kỳ hả? Anh ấy vừa đẹp trai vừa là bác sĩ ngoại khoa, có tay nghề vững vàng, không có gì để chê. Chỉ tội một điều là người anh yêu không phải là chị.

– Anh ấy cũng bị gia đình ép như chị ư?

– Em không biết, nhưng bạn em nói cách đây không lâu có làm đám cưới to lắm.

– Của ai?

– Không biết. Nhà anh Gia Kỳ có 3 người con trai, chẳng biết là ai nữa.

Đông Nghi cười:

– Nếu là anh Kỳ, bác Thông đâu sang đây nhắc lại lời hứa ngày trước, đúng không? Nói thật, mà cho dù bác Thông cưới chị cho ai cũng không thành vấn đề, vì chị không có quyền chọn lựa.

– Có chứ! Tại chị nhu nhược.

– Em còn nhỏ làm sao hiểu cách cư xử của một con người đang thọ công ơn nuôi dưỡng, phải làm sao cho tròn đạo nghĩa. Nếu không có cha mẹ mạng chị về nuôi, chị đâu có được như ngày nay, hay là chị khoát áo Thuý Kiều trong 15 năm đoạn trường rồi.

Vĩnh Nghi kêu lên:

– Chị..

Đông Nghi cười khế ví von:

– Cho nên Gia Kỳ tốt hay xấu như thế nào mặc anh ấy, xem như Kiều cùng Thúc Sinh hay Từ Hải gì đó cũng đâu có thiệt thòi.

Vĩnh Nghi nắm tay cô xiết nhẹ. Đông Nghi đưa cậu ra đến tận cửa:

– Thương chị, em hãy ráng học, đừng phụ lòng tin tưởng của ba mẹ. Sang bên ấy, chị cũng có cơ hội về thăm gia đình mình đúng không? Không nên bận khoăn lo lắng cho chị.

Vĩnh Nghi cau có:

– Chuyện của chị khiến em bất mãn gia đình mình, nhất là chị Hiếu Nghi. Phải chi chị ấy không lăng mạn đa tình thì chị đâu có khổ.

– Thôi, bỏ đi, đàn ông đừng để ý đến chuyện nhỏ mọn! Hãy lo học hành, sau này tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Vĩnh Nghi đứng dựa vào cánh cửa nhìn cô trân trối:

– nếu chị là con của ba mẹ thật sự chị có để cho người ta sắp xếp hôn nhân của mình một cách tùy tiện không?

– Bỏ đi! Tỷ dụ gì nữa, cậu làm ơn về phòng học bài đi cậu Út, chuyện của người lớn để người lớn lo.

Từ lúc bước vào phòng Đông Nghi cho đến giờ, ánh mắt Vĩnh Nghi luôn hướng về cô rất lạ, rất ấm. Có một cái gì đó Đông Nghi không diễn tả nổi.

So với tuổi đời, Vĩnh Nghi nhỏ hơn Đông Nghi 2 tuổi, vì thế lúc Đông Nghi vào nhà, ba của Vĩnh Nghi so tuổi tác bảo Vĩnh Nghi gọi chị. Tên lót của cô đặt là Đông. Vì lúc đó đã vào mùa đông, trời rất rét, cô bé lang thang đói rét suýt ngất ngoài đường.

Đông Nghi cái tên dễ thương ấy theo cô, để cho cô hoà nhập vào cuộc sống mới, Vĩnh Nghi luôn hết lòng lo lắng san sẻ khi Đông Nghi gặp chuyện. Cô thân với Vĩnh Nghi nhiều hơn Hiếu Nghi. Thời gian dần trôi, khi tuổi trưởng thành, Đông Nghi ngại ngùng khi gần gũi với cậu con trai quá nhiệt tình này, nên cô tự vẽ khoảng cách cho mình.

Có lúc Vĩnh Nghi luôn tìm cách vào phòng và tự xoá đi khoảng cách ấy bằng mọi hình thức.

Bất chợt, Vĩnh Nghi ngập ngừng và lên tiếng:

– Bằng khả năng của mình, em nhất định không để chị xa em đâu. Không ai có quyền cướp đi chị. thật đó!

Thật nhanh, Vĩnh Nghi ôm cô và hôn thật nồng nàn trên má cô. Trong sự vội vã quay đi ấy của Vĩnh Nghi để lại cho cô sự bàng hoàng không sao tả được.

Vĩnh Nghi khuất sau tấm màn xanh .

dường ấy từ lúc nào, thế mà cảm giác ấy vẫn đầy trong lòng cô.

Đông Nghi đưa tay lên má, phút bốc đồng ở Vĩnh Nghi càn vương trên màu má của cô.

– Đông Nghi! Đông Nghi!

Cô giật mình quay lại. Trên cầu thang là mẹ cô:

– Ba con gọi con lên bảo! làm gì đứng đó như người mất hồn, mẹ gọi mấy tiếng chẳng nghe?

Đông Nghi chớp mắt lấp bắp:

– Dạ, con nghe rồi, con lên ngay.

Bà quay lên lầu, Đông Nghi tần ngần đứng nhìn theo. Chẳng biết chuyện gì nữa đây.

– Con ngồi đi Đông Nghi.

Đông Nghi lắc đầu:

– Da, con đứng được rồi ba.

– Không! Con cứ ngồi đó đi, cha con mình nói chuyện sẽ thoải mái hơn.

Đông Nghi khép nép ngồi xuống. Nét mặt khắc khổ của ông làm cho cô chạnh lòng. Cho dù ông không sinh ra cô, mang cô về nhà nuôi nấng mười mấy năm nay. Công ơn dưỡng dục còn cao hơn nghĩa sinh thành.

Ông Hà uống một hớp trà:

– Thật tình, ba không muốn ép con, làm cho con phải khó xử, vì ba biết con sẽ nghe lời ba. Thật ra, Gia Kỳ là một người tốt, là bác sĩ khoa nội của một bệnh viện. Khi về đó, con không phải vừa đi học vừa đi làm kiếm tiền vất vả. Bác Thông có hứa là vẫn cho con tiếp tục đi học.

– Dạ, như thế là tốt quá rồi ba ạ. Hoàn cảnh nào con cũng chịu được, miễn là con được tốt nghiệp ngành con đã chọn.

– Thật ra, gả con cho Gia Kỳ, ba yên tâm hơn là để Hiếu Nghi về đó, bởi con hiền lành chịu thương chịu khó.

Đông Nghi để 2 tay lên gối mình, cô nhìn ông Hà:

– Ba không phải ái ngại về phần con đâu ba. Ba đã nuôi dưỡng con, lẽ nào khi ba nhờ con mà không được. Huống chi, đang này ba cũng chọn nơi danh giá để gả con. BA yên tâm đi ba.

Ông Hà đặt tay lên vai Đông Nghi. Cô mỉm cười cho ông yên tâm.

Mắt ông chớp nhanh:

– Thật ra, con có nhớ gì về quá khứ của con không Nghi?

– Cũng vậy thôi ba à. Lúc con bị bắt, mẹ con ốm nặng, còn ba con đã chết. Khi con nhớ lại những người thân của con không còn trên cõi đời này. Từ lâu, con đã xem ba mẹ là ba ruột của con. Chị Hiếu Nghi và Vĩnh Nghi là người thân của con rồi.

– Thôi, chắc là con mệt rồi. Về phòng nghỉ đi con.

– Ba cũng nghỉ đi ba. Chúc ba ngủ ngon.

Đông Nghi bước lại cửa đi ra ngoài, cô không quên khép cửa phòng cha lại. Về phòng, cô nằm lăn ra trên giường, mắt nhìn lên trần nhà, bầy thần lẫn đang đuổi bắt nhau.

Đông Nghi không muốn khóc mà sao nước mắt chảy dài, thương cho thân phận mình. Dẫu ông Hà có xem cô như đứa con đẻ. Nhưng còn bà Hà, bà vẫn luôn cư xử phân biệt. Vật ngon món lạ bà luôn dành cho Hiếu Nghi và Vĩnh Nghi. Quần áo cũng vậy.

Hiếu Nghi thông dong đi chơi, vui vẻ với bạn bè. Còn Đông Nghi lủi thủi làm công việc nhà. Dù sao cũng đỡ hơn là sống kiếp lang thang.

Nghĩ đến Huy Du, Đông Nghi thở dài. Tình yêu ời! xin hãy lãng quên, hãy cho tôi quên được mối tình vừa đến.

Rồi ngày mai trong một buổi chiều nào.

Trên con đường bóng tối phủ từ lâu.

Em mệt mỏi giữa dòng đời khắc nghiệt.

Ngày tháng tươi đẹp nào đã đi qua.

Thục Vũ ngó người ra khi nghe Tử Anh báo Đông Nghi sắp lấy chồng. Cô kêu lên:

– Làm dâu làm vợ mà không lên xe hoa. Gì mà kỳ vậy?

Tử Anh nhướn mắt:

– Bởi vậy mới nói là chuyện lạ 4 phương.

– Vậy là sao, mình không hiểu gì cả? Thông dịch dùm đi được không bà chị?

Đông Nghi lặng lẽ cho từng muỗng kem lên môi. Kem lạnh không bằng sự chua xót đến quay quắt mà cô đang chịu đựng. Tử Anh biết Đông Nghi không hề giận khi sự thật phơi bày. Cô giải thích:

– Là vậy, Gia Kỳ đã cưới vợ rồi.

– Vậy còn ngỏ lời với Đông Nghi làm chi, tính đóng vai Tây Môn trong Kim Bình Mai à? Lập thứ thiếp. Đồ tham lam, đáng ghét.

Tử Anh xua tay lắc đầu:

- Chưa gì đã kết luận rồi.
- Chứ sao?
- Là anh ta đã cưới vợ rồi, cho nên nhà ấy không muốn dư luận đàm tiếu.
- Họ muốn Đông Nghi lặng lẽ làm vợ là để nép bóng cô vợ đã ra đi.

Thục Vũ mai mỉa:

- Để Đông Nghi đóng tiếp hiện tại.

Tử Anh buông thõng:

- có lẽ là vậy.

Thục Vũ kêu lên:

- Cậu chịu thiệt thòi ngu ngốc vậy sao Nghi?

Tử Anh tức giận:

- Bên nhà Đông Nghi không biết vì lý do gì mà chấp nhận điều quái dị này nữa?

Tỏ ra hiểu chuyện, Đông Nghi lên tiếng:

- Ngày xưa còn khoác áo nhà binh, ba mình và bác Thông từng che chắn cho nhau khi bị thương, lúc ngã quỵ. Họ dám chết thể khi cần, dám cống nhau đi tránh bom rơi đạn pháo, cho nên..
- Bây giờ đã đến lúc ơn phải trả, oán phải đền à?
- Cũng gần như vậy. Đôi chân ba mình bị thương, nếu không nhờ bác Thông cống về đơn vị, ba mình đã chết hoặc phải cưa bỏ. Mạng là nhờ bác ấy cứu. Công việc sinh nhai cũng nhờ ba Gia Kỳ giúp đỡ. Bây giờ trở mặt ai coi đây.

Thục Vũ châm biếm:

- Cho nên đành phải hy sinh con gái hở?

Đông Nghi thở nhẹ:

- Mẹ mình nói phải: "Nuôi quân 3 năm, trọng dụng một ngày". Nếu mình không đền đáp công ơn nuôi dưỡng trong lúc này, thì còn cơ hội nào nữa. Thôi thì đành phó mặc cuộc đời cho con tạo đẩy đưa.

Thục Vũ kêu lên:

- Yếm thế, ai oán quá Nghi!

Đông Nghi cười:

- Biết đâu đây là bước ngoặt tốt đẹp cho cuộc đời mình thì sao? Đừng bàn tán nữa, hãy vui với mình đi. Kể đại dốt mới hoài dĩ vãng, bất mãn với hiện tại.

Tử Anh lắc đầu:

- KHÔNG nói thì không nói. Nhưng sau này có gì không vừa ý thì đừng bảo bạn bè không khuyên can giúp đỡ nghe, bạn hiền.. Lý Thông?

Đông Nghi đùa:

– Dạ, em biết, thưa chị Thạch Sanh.

Không ai cười nổi trước câu nói đùa, nhưng không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn. Tử Anh vươn vai:

– Nghe mi có chồng, ta buồn muốn chết. Mà vui lắm hả Đông Nghi, sao không vỗ tay đi.

– Bởi vậy, nó muốn chồng thành trời nên bạn bè bàn ra, nó phản đối. Sau này biết đá biết vàng rồi số phận của một "thứ phi" toi tả.

Tử Anh liếc ngang Thục Vũ:

– Nói gì thì nói, Đông Nghi cũng được người ta mời lên chức thứ phi. Còn 2 đứa mình, tỳ nữ cũng chưa ai nhận thì làm gì có vé đó. Ế cả lũ đây nè. Cho nên mi hãy im lặng cho Đông Nghi lên xe hoa đi.

Thục Vũ trề môi:

– Phải xe hoa cũng lấy à! Làm vợ âm thầm không phấn hồng xe hoa. Đúng là ba mẹ có 1 không 2 trên đời, hạ thấp giá trị con gái mình vì ợn nghĩa.

Tử Anh gạt đầu:

– Đúng là lấy ợn nghĩa ép người.

– Đâu phải ép, tự Đông Nghi chịu ép. Ngu sao không nhận hả Đông Nghi. Có chồng giàu đẹp trai ai lại không ham.

Biết bạn nói khích cho mình tức, Đông Nghi xúc động, cố giấu cơn đau vào lòng. Hai người bạn của cô chẳng qua quá lo cho cô mà thôi. Đi bên cạnh bạn bè, Đông Nghi thấy mình vui vẻ. Bây giờ cô sợ về nhà, nhất là đối diện ánh mắt sâu thẳm, phiền muộn của Vĩnh Nghi.

Từ hôm nhận nộ hôn bốc đồng của Vĩnh Nghi, cô cảm thấy làm sao ấy. Phút giây mong manh ấy đi qua, để lại nỗi sợ hãi trong cô không tả được.

Ngoài giờ đến trường, Đông Nghi không rời nhà nửa bước. Công việc bận rộn suốt và thời gian còn lại, cô thu mình trong phòng gậm nhấm nỗi đau một mình.

Cô sợ gặp Vĩnh Nghi trong 4 bức tường nhỏ bé trong căn phòng mình. Đông Nghi sợ chuyện không hay xảy ra.

Vĩnh Nghi nói với về tức giận:

– Ba à! Con thương chị Đông Nghi. Con không muốn ba gả chồng cho chị Nghi bằng cái kiểu ấy, giống như là trấn nạ vậy.

– Sao con bảo là trấn nạ, có nặng lời quá không?

Vĩnh Nghi đay nghiến:

– Hình thức đã vậy, ba có dùng từ nào đi nữa cũng vậy thôi. Ba có biết là niềm vui và nỗi buồn, con đã đặt hết vào chị Đông Nghi. Nay ba đưa chị Đông Nghi đi, có phải ba muốn giết con không?

Ông Hà hốt hoảng:

– Con nói gì vậy Vĩnh Nghi?

Giọng Vĩnh Nghi đầy đau khổ:

– Đông Nghi đâu có liên hệ máu thịt với con. Dù chị ấy lớn hơn con 2,3 tuổi, chuyện con vừa ý vừa lòng cũng có gì là sai trái đâu, phải không ba?

Ông Hà ngớ ngàng, lặng người một lúc. Thật lâu sau, ông mới cau mày hỏi:

– Con đừng quên năm nay con mới thi tốt nghiệp chưa có bằng tú tài, còn ăn bám cha mẹ, đã nghĩ đến chuyện yêu đương, hừm.

Vĩnh Nghi cúi đầu:

– Con biết.

– Con biết mà vẫn tiến tới sao? Con đừng nói với ba là con không biết Đông Nghi từ đâu tới, hoàn cảnh ra sao.

Nhìn xuống 2 tay mình, Vĩnh Nghi thấp giọng:

– Dù chị ấy từ đâu tới, hoàn cảnh ra sao con vẫn yêu thương. Ba giận hay trách con cũng được, nhưng không thể cấm con yêu thương. Thật lòng mà nói, con nhiều lần dặn lòng không được nghĩ đến chị ấy.

Ông Hà sững sờ nhìn cậu con trai út, trong lúc Vĩnh Nghi thờ dài nhìn lên:

– Nhưng có được đâu ba. Đi học về ngồi ăn bên chị ấy, trò chuyện vui vẻ là con thấy vui, làm gì con cũng thấy phấn khởi cả.

– Con tỉnh lại đi Vĩnh Nghi! Tương lai của con còn ở phía trước, tốt đẹp hay không là do ý chí khả năng của con trong kỳ thi tốt nghiệp này. Đừng có đại dốt đặt tình yêu mù quáng như vậy. Thực sự, đối tượng đặt tình cảm của con không đúng. Hãy nghĩ rằng Đông Nghi là chị của con.

– Tình cảm đặt trên lý trí thì đâu còn gọi là tình cảm nữa ba. Tuy nhiên con cũng hiểu rõ đạo lý làm người, không ai cho phép con yêu chị Đông Nghi. Chính vì vậy mà con đau khổ ba ơi.

Cấn môi, âm thanh từ Vĩnh Nghi chùng lại.

– Con mới 18, con hiểu yêu như thế là quá sớm. Có khi đó chỉ là sự rung động đầu đời, chứ con làm gì nghĩ đến chuyện sống chung với người mình yêu khi con còn sống dựa vào ba mẹ. Nghĩ tới nghĩ lui quần bách, con khổ lắm.

Ông Hà vỗ nhẹ vào vai con:

– Ba hiểu tâm trạng của con. Thuở thanh niên, ba cũng từng như con. Nhưng con phải hiểu, Đông Nghi không thể nào làm vợ con. Tuy nó không cùng máu thịt với con, nhưng là chị con, chị em nuôi cũng như chị em ruột. Tình cảm con nuôi dưỡng không hợp đạo lý ở đời.

Về chịu đựng, Vĩnh Nghi thờ nhẹ:

– Con biết.

– Đã biết thì phải quên, tập trung vào việc học cho thi đậu. Đông Nghi cũng cần thời gian và sự yên tĩnh để ôn bài. Con và chị ấy trong hoàn cảnh này đừng nghĩ ngợi vu vơ nữa, hãy phấn đấu cho bản thân mình.

Vĩnh Nghi lặng im. Vết đau nào cũng cần có thời gian, hiện tại nó đang tứa máu. Giọng người cha càng ngọt ngào hơn:

– Yêu thật lòng, thì trái tim ắt biết phải làm gì cho người yêu mình hạnh phúc. Hy sinh đúng chỗ, con sẽ làm cho người được yêu luôn nhớ về con. Xòn hơn là đeo bám giữ lại khi hoàn cảnh không cho phép, người ấy sẽ oán con, con có biết không?

Đưa bàn tay vào tóc Vĩnh Nghi, giọng ông ấm hơn:

– Phải mạnh dạn vượt khó đi con. Ba luôn là người bạn ở bên con. Hãy tin ba, ba hông hại con đâu. Tuổi trẻ mơ mộng, nạy cảm và cô độc, dễ ngã đầu vào vai người khác để tìm nơi nương náu. Ngày xưa, ba cũng vậy, may là gặp ông nội con cũng hiểu và rất tế nhị.

– Con hiểu mình phải làm gì rồi. Ba yên tâm đi.

Ông Hà cười, mắt chớp nhanh:

– Dĩ nhiên là ba yên tâm về con rồi. Một phút bốc đồng động lại trong lòng khiến con khó chịu, muốn quên cũng cần có thời gian. Ba tin rằng con sẽ quên, khi thời gian đi qua và con có suy nghĩ chín chắn.

– Ba à! Con cũng không biết có tìm lại sự thanh thản hay không..

Giọng Vĩnh Nghi nghèn nghẹn, ông nghe lòng mình xao động nôn nao bởi vì sự đau khổ chân thành của con. Ông ôm qua vai cậu con trai thân yêu:

– Ba hiểu! Rồi sẽ qua mau thôi, hãy can đảm lên. Hãy nghĩ rằng Đông Nghi không thể nào là của con, nó chỉ đến với chúng ta trong một đoạn đời nào đó thôi.

Vĩnh Nghi gạt đầu:

– Con biết nhà mình mang thành kiến nặng nề với con và Đông Nghi. Con sẽ giữ đúng cương vị của mình để giữ được tình cảm chị em.

– Như vậy là tốt rồi đó con.

– Con sẽ cố giữ khoảng cách với chị ấy.

– Con gọi Đông Nghi là chị là con đã giữ được khoảng cách. Nếu như con được Đông Nghi chấp nhận, và con gọi nó là em, con có ngượng không, dĩ nhiên là có rồi.

Nuốt giọng, ông tiếp:

– Chính vì đó mà hạnh phúc khó lâu dài. Đã biết cuối cùng không có kết quả tốt, tội gì con làm cho trái tim vụn vỡ ra.

Giọng thật thấp, Vĩnh Nghi đáp nhỏ:

– Con biết.

– Ba mừng là con đã hiểu ra.

Vĩnh Nghi đứng dậy:

– Ba nghỉ đi, con về phòng.

– Con không giận ba chứ Vĩnh Nghi.

– Dạ không. Tuy nhiên dù sao con vẫn cứ yêu chị Đông Nghi. Giữ nguyên mối tình đơn phương của con và không đòi hỏi sự đáp trả nào.

Vĩnh Nghi khép cửa và đi ra ngoài. Cậu đau khổ là điều không tránh được. Cậu đã quen có Đông Nghi và nhìn thấy Đông Nghi.

Nhưng cũng chính vì điều này, mà ông Hà quyết liệt hơn, nhanh chóng đưa cô sang nhà chồng.

Đông Nghi không dám đòi hỏi gì hơn. Cô đã nhận quá nhiều ân nghĩa từ gia đình này.

Khước từ tình yêu của Huy Du, trái tim cô đã chết đi một nửa, thì còn tình cảm nào dành cho cậu em Vĩnh Nghi.

Đông Nghi về nhà chồng trong tâm trạng đau khổ không nhớ nhưng mà là chấp nhận một số phận, một định mệnh đã sẵn dành.

Bước vào quán Đông Nghi thấy ngay Huy Du, anh nhìn cô thật lặng lẽ. Còn Đông Nghi xót xa, bởi hôm nay là lần gặp nhau cuối cùng.

– Em đến chậm, xin lỗi anh nghe Huy Du.

– Em ngồi đi đã.

Huy Du kéo ghế cho Đông Nghi ngồi.

– Tại anh muốn đến sớm hơn giờ hẹn 15 , em đi đúng giờ mà.

Giọng anh trở nên vui vẻ:

– Em uống gì anh gọi cho.

– Gọi gì cho em cũng được.

Huy Du vẫy tay gọi một ly sinh tố, rồi quay sang cô:

– Em thi xong chưa?

– Dạ, cũng vừa xong.

– Làm bài khá không?

– Tạm được.

– Có lẽ chuyện xảy ra làm em dao động cũng nên, hy vọng em đạt được điểm để đậu.

– Cảm ơn anh.

Đông Nghi quây ly nước vừa được mang đến:

– Anh hẹn em ra có chuyện gì?

– Đoán xem!

– Em biết anh nghĩ sao mà đoán. Em phải về nhà ngay, anh có gì nói ngay đi.

– Em sợ ngồi bên anh hay bắt đầu ghét anh rồi vậy?

Đông Nghi thở nhẹ:

– Em muốn nghe những gì anh muốn nói. Còn vấn đề khác.. bỏ đi anh!

Huy Du khuấy mạnh ly cà phê của mình. Thật lâu, anh nhìn vào mắt cô:

– Có phải em sắp phải lấy chồng không?

Đông Nghi cười với vẻ bình thản:

– Chồng muốn lấy em, chứ em đâu có quyền mà hỏi.

– Gì thì gì, em cũng sắp là vợ người ta rồi.

– Có lẽ là phải vậy thôi.

Đốt thuốc và hít thật sâu, Huy Du buồn rầu:

– Em biết là anh thương em chứ Đông Nghi.

Đông Nghi cúi đầu xuống tránh đôi mắt Huy Du, cô quấy mạnh cái muỗng trong ly nước, như để che dấu tâm trạng của mình trước lời nói của anh, nó làm cho cô muốn khóc.

– Anh không nói làm sao em biết, mà có biết cũng vậy thôi, em đâu có cơ hội đáp trả lại.

– Nếu em có nghĩ đến anh thì cơ hội sẽ đến.

Đông Nghi cười:

– Anh thương em thật sao?

Huy Du gất:

– Em nghĩ thương là có thể nói chơi được à?

Huy Du có vẻ giận. Còn Đông Nghi cố giữ vẻ thản nhiên bằng nụ cười phát ra thành tiếng:

– Em xứng đáng cho anh bỏ thời gian ra thương nhớ sao?

– Em nói gì vậy? Đã thương là em xứng đáng rồi. Trái tim anh không dễ gì chấp nhận, một khi đã nhận ra tình yêu anh đã cho rồi, dễ gì quên được. Anh nghe tin em sắp lấy chồng mà đau đớn chịu không nổi. Bây giờ em còn ngồi đây và hỏi anh những câu hỏi ấy.

Lần đầu tiên, Đông Nghi bắt gặp nét khắc khổ trên mắt anh, lòng cô thoáng đau. Cô cố ghìm cảm xúc của mình lại:

– Em không xứng đáng cho anh phí thời gian đâu. Hãy xem như chúng ta chỉ là bạn bè. Em có bốn phận báo hiếu với cha mẹ em.

– Anh sẽ có cách kéo em về với anh, chỉ cần em có yêu anh không thôi.

Đông Nghi lắc đầu:

– Anh có cách nhưng em thì không thể. Em đã quyết định và mọi sự không thể thay đổi được. Xin lỗi anh.

Huy Du tha thiết:

– Anh yêu em thật sự mà Đông Nghi. Anh không thể nào mất em.

– Nhưng em không thể để ba mẹ em thất vọng, mọi việc đã được sắp xếp.

– Em biết gì về anh ta, mà em nhắm mắt đưa chân vậy?

Đông Nghi dụi dụi:

– Anh cứ mặc kệ em. Anh ấy là ai, thế nào cũng là chồng của em. Thắc mắc, tìm hiểu mà làm gì?

Huy Du chắc lưỡi:

– Nói về người thứ 3 là điều anh cấm kỵ, nhưng đây là Gia Kỳ, người sắp sửa cưới em trên tay anh. Bắt buộc anh phải báo cho em biết để sau này em không trách anh.

– Nếu anh không báo em sẽ vui hơn.

– Tại sao? Em thừa biết anh ta không có gì tốt mà.

– Không cần biết anh ấy tốt hay xấu, chỉ cần em đừng hoang làm vợ tốt của anh ta, hiếu đạo với cha mẹ. Còn anh ta với em như thế nào.. không cần biết.

Huy Du bực mình kêu lên:

- Em mù quáng như vậy là hết thuốc chữa rồi. Em có biết là anh ta đã có vợ rồi không?
- Em biết. Em còn biết vợ anh ta là Hải Yến, con của một nhà tỷ phú.
- Biết mà em vẫn chui đầu vào chỗ khổ?
- Em đã nói với anh rồi, em không cần biết gì hơn nữa.
- Em điên rồi.

Nét mặt Huy Du vừa căng thẳng vừa tức giận. Đông Nghi cầm tay anh siết nhẹ, cô cười:

- Anh muốn khuyên em, em biết. Nào, anh nói đi.
- anh không muốn nói nữa, vì anh biết em không thay đổi ý định, cứ để cho ba mẹ đặt để. Vậy anh có lời chúc là em sẽ nhiều hạnh phúc.

Làm sao Đông Nghi không biết đó là sự giận dữ, là cay đắng. Cô nuốt nước mắt:

- Anh giận em?
- Nếu có quyền anh sẽ giận.

Đông Nghi chỉ còn biết cười mà lòng đau không thể tả, trong lúc Huy Du giận dữ nhìn sang phía khác. Anh ghét sự nhu nhược của người mình yêu. Bởi có lẽ tình cảm giữa anh và cô chưa đủ lớn, để anh giữ cô lại cho mình.

Một đôi tình nhân đi vào, mặt Huy Du cau lại giận dữ hơn.

Đôi tình nhân thật xứng lứa vừa đôi, sang trọng quý phái. Huy Du ra hiệu cho Đông Nghi im lặng.

Vô tình Gia Kỳ và Hải Yến chọn cái bàn sát sau lưng họ.

Và giọng Gia Kỳ ngọt ngào:

- Em uống gì Hải Yến?
- Gì cũng được.

Giọng cô sáng pha lẫn sự bực dọc:

- Anh tìm em có chuyện gì nói đại đi cho em còn về.
- Anh muốn em suy nghĩ cho kỹ, em bỏ nhà đi từ hôm đám cưới, nhưng theo anh biết thì Văn Thành đâu có cho em ở nhà anh ta. Nếu có là em ngủ chung với người giúp việc của anh ta, còn phòng anh ta em không được phép bước vào.
- Anh theo dõi em đấy à?

Giọng Hải Yến sáng, còn Gia Kỳ vẫn dịu dàng:

- Đúng, anh theo dõi em. Sự thật là anh muốn tốt cho em. Anh biết em say mê Văn Thành vì giọng hát hay vì nhân dáng đẹp trai, chứ chưa hẳn là tình yêu.

Hải Yến cười nhạt:

- Nếu không yêu Văn Thành, em đã không bỏ đi ngay trong đêm tân hôn. Thật sự là em biết anh yêu em, nhưng trái tim ngày nào em dành cho anh đã chuyển hướng. Em đã yêu Văn Thành.

Gia Kỳ thở dài:

- Em có biết, đã có nhiều cô gái theo Văn Thành, và trái tim anh ta chẳng dành riêng cho người phụ nữ nào.
- Em tin việc em bỏ đi ngay trong đêm tân hôn sẽ cho anh ấy biết là em yêu anh ấy, và anh ấy sẽ chấp nhận em.

Mắt Hải Yến mờ màng:

- Tối đêm qua anh ấy bệnh, em mới có dịp săn sóc anh ấy. Anh ấy đòi nhường giường cho em ngủ, nhưng em nói chỉ cần được ngủ dưới chân anh ấy thôi cũng quá hạnh phúc cho em.

Bên này, Đông Nghi kinh hãi nhìn Huy Du. Cô không thể tưởng tượng có một tình yêu mù quáng như thế. Còn Gia Kỳ, anh ta yêu mê muội người phụ nữ xem thường tình yêu của mình, thậm chí đã nhận lời kết hôn với mình, vậy mà chỉ nhìn thấy Văn Thành trên ti vi, cô đã bỏ chạy đi tìm.

Bên kia, giọng Hải Yến tràn ngập suy tư:

- Anh hãy bỏ mặc em đi Gia Kỳ! Đi tìm em làm gì? Nếu như trở về bên anh, em mới thực sự đau khổ đó, vì em không thể quên Văn Thành. Anh ấy là thần tượng trên cao, em cam tâm tình nguyện làm nô lệ cho anh ấy.

Gia Kỳ cố thuyết phục:

- Tình yêu là một sự bình đẳng, làm sao em có thể hạnh phúc khi Văn Thành là người của đám đông, những "fan" cuồng nhiệt của anh ta cũng không chấp nhận cho em làm vợ ngôi thần tượng của họ.
- em chấp nhận làm cái bóng của Văn Thành.

Gia Kỳ cay đắng:

- Và chấp nhận luôn chuyện anh ta gian díu với phụ nữ khác ngay trước mặt em?
- Em chỉ biết yêu anh ấy thôi. Em đâu cần biết anh ấy có yêu em không. Chuyện anh ấy có quan hệ với người phụ nữ khác là phần thể xác, miễn phần tâm hồn anh ấy có nghĩ đến em là đủ rồi.

Gia Kỳ sùng sốt. Anh không thể tưởng tượng được, Hải Yến có một tình yêu kỳ cục như vậy.

Bất gặp cái nhìn của anh, cô gật đầu:

- Phải, em như thế đó! Mỗi đêm em đi theo anh ấy, ôm hoa, giữ quần áo, lo cho anh ấy ly nước, lau mồ hôi khi anh ấy hát mệt, còn anh ấy yêu ai, sống với ai mà anh ấy thấy hạnh phúc là quyền của anh ấy. Anh đừng đi tìm em, năn nỉ em về, em chỉ làm cho anh đau lòng thôi.

Hải Yến đứng lên:

- Em đã nói hết những gì cần nói, em đi về đây!

Cô mạnh dạn dứt áo ra đi, để cho Gia Kỳ ngồi tuyệt vọng nhìn theo. Anh không chịu nổi cái mà cô gọi là tình yêu với Văn Thành. Không! Vì tình yêu anh sẽ bắt cô quay về bằng chính tình yêu tha thiết anh dành cho cô.

Nhìn theo dáng Hải Yến cho đến khuất dạng, Đông Nghi thở dài:

- Có phải anh cố ý cho em nhìn thấy sự thật phũ phàng này không?

- Em nghĩ Gia Kỳ dễ dàng tạo cơ hội cho anh sao?
- Chẳng lẽ anh ta tự nhiên đến quảng cáo cho anh ta thấy tâm trạng của anh ta?

Huy Du cười buồn:

- Bao giờ làm vợ, em hãy hỏi Gia Kỳ xem. Em nên nhớ không có sự thật giấu mãi theo thời gian.
- Dù Gia Kỳ là ai, bao nhiêu vợ, em vẫn phải về bên ấy. Gia Kỳ có quyền chán em, xa em. Còn em không thể nào.

Huy Du nhìn Đông Nghi trên trời:

- Là tự em không thể nào. Chứ cuộc đời này người ta trả ơn bằng tiền bằng vàng, chẳng ai đem cả cuộc đời để báo đáp. Em hãy về vắt tay lên trán suy nghĩ lời nói của anh. Một khoảng thời gian nào đó, tự em sẽ thấy anh đúng hay em đúng.
- Nếu thương em, anh đừng có suy diễn nữa. Hãy để cho em làm tròn bổn phận của một đứa con. Giá như ba mẹ nuôi em không mang em về nhà, có phải em phải sống vất vưởng lang thang, em có cơ hội đi học và gặp anh sao?

Một giọt nước mắt cô rơi ra làm Huy Du xót xa:

- Đông Nghi! Anh..
- Ba đã cho em hiểu thế nào là sự ảm áp sung sướng của một gia đình. Ba mẹ vẫn luôn thương yêu em như con ruột. Bây giờ cả 2 cần em, sao em có thể từ chối được.
- Vậy còn anh, tình yêu anh dành cho em? Và em nữa, giọt nước mắt em vừa rơi ra là nước mắt gì vậy?
- Em buồn thôi, em chưa cảm chân được tình yêu sâu sắc chúng ta dành cho nhau.
- Thật ư?
- Dạ phải! Nếu để lên bàn cân để so sánh, dĩ nhiên ba mẹ em phải quan trọng hơn anh rồi. Cho nên, anh đừng tạo điều kiện cho em bất nghĩa. Suy cho cùng, ba mẹ nuôi em từ nhỏ làm sao em dám theo anh mà bỏ đi. Huống chi tình yêu trai gái nhỏ nhoi này, không người này thì cũng người khác, đúng không?
- Ai có thể, chứ em không thể xa anh.
- Anh tự tin như vậy sao?
- Phải. Vì anh biết em là cô gái có giáo dục, biết lý lẽ, đâu thể nào yêu anh rồi rời xa anh.
- Thì bây giờ đó.

Sóng mắt cô long lanh, dù đôi mi cụp xuống để che đi sự dao động. Huy Du đau khổ:

- Tuy em không bảo yêu anh, nhưng tận đáy lòng em, anh hiểu rõ có hình bóng anh. Hoàn cảnh nghiệt ngã này, nếu là anh, anh cũng không chấp nhận, cho dù là anh có vạn điều kiện cho em thăng hoa đi nữa.

Anh nắm bàn tay nhỏ nhắn của cô trong bàn tay anh:

- Thế nên, yêu em, anh không đành lòng gây khó xử cho em. Có một điều anh muốn em nhớ, anh còn trẻ, không cần gấn bó hôn nhân với người mình không yêu một cách vội vã. Anh đợi em, bao giờ, lúc nào anh cũng đợi em.

Đông Nghi lắc đầu:

– Anh đừng kỳ vọng gì về em, Đông Nghi không xứng đáng đâu! Gia đình anh danh giá lại giàu có, cô con dâu cho mẹ anh cần phải xứng về gia thế. Nếu bà hiểu em xuất xứ từ đâu, bà sẽ không vui. Em luôn mong anh có hạnh phúc với người phụ nữ hoàn mỹ hơn. Thôi, em phải về đây.

– Đông Nghi! Dù thế nào anh cũng chờ em.

– Đừng anh!

Đông Nghi bước đi thật nhanh, đầu cô cúi thấp. Huy Du làm gì không biết cô ấy sắp khóc. Anh xót xa cho cô mà đành bất lực, khi cô từ chối vòng tay anh rộng đón cô, cho cô.

Nắng chiều tắt từ lâu, thành phố sắp lên đèn. Anh bước đi từng bước chậm trên hè phố mà nghe tâm hồn mình nức nở. Tiếng hát xa đưa về như tâm trạng anh bây giờ..

Thương ai một bóng về bên ấy.

Lặng lẽ ôm tình qua tháng năm.

Thương em, anh gọi trong đêm vắng.

Mang dáng người yêu trở lại về.

– Ai đưa em về đây?

Giọng Gia Kỳ gắt gỏng, ánh mắt anh khó chịu. Đông Nghi nhìn chiếc va li dưới chân, cô nghe cay đắng lặng lẽ đi vào hồn. Chưa bao giờ cô thấy cay đắng và nặng nề như lúc này.

Giọng Gia Kỳ cáu kỉnh hơn nữa:

– Tôi hỏi sao em không nói?

Đông Nghi nuốt giận vào lòng, cô bước lại cửa sổ tựa tay lên đó, đưa mắt nhìn ra ngoài song, từ tốn trả lời câu hỏi của Gia Kỳ:

– Em không nói là để tự anh trả lời, rằng tại sao em có mặt ở trong phòng anh. Nếu ba anh và ba em không dàn xếp với nhau, em được tự do vào nhà anh sao?

– Nhưng ai bảo em vào phòng này?

– Bởi vì em là vợ anh, không vào phòng này, em ra phòng khách ngủ làm khách nhà anh?

– Em lý sự lắm! Nhưng tôi cho em biết tôi không cần sự có mặt của em.

Đông Nghi quay phắt lại:

– Anh tưởng tôi thích làm vợ của anh lắm sao? Hừ! Người lớn sắp đặt, kêu gọi tôi hãy vì danh dự, vì cái cô vợ bỏ đi trong đêm tân hôn, cho nên tôi phải về đây để gặp bộ mặt khó chịu của anh. Nếu không, còn lâu tôi mới có mặt ở đây.

Gia Kỳ ngồi bật ngựa xuống ghế, gác chân lên bàn nhìn Đông Nghi. Xem vẻ cô ta mồm miệng cũng gớm, chẳng để cho anh hoành hoạ bắt nạt. Anh châm biếm:

– Em sao vậy? Tôi không nghĩ là em ế độ đến độ chịu xách va li về đây làm vợ một người chưa bao giờ gặp mặt, hay nói cách khác chưa hề có tình cảm với nhau.

– Phải, ế quá tôi mới chịu lấy chồng như vậy đó, anh cứ mĩa mai bốn cột tôi đi, tôi xem mọi chuyện hay thái độ của anh như nước đổ lá khoai vậy.

– Chứ gì nữa.

Hất mái tóc thả dài trước ngực cho ra sau, Đông Nghi thản nhiên:

– Phải. Kể được cưới hỏi đằng hoàng không thèm anh, không thích nơi này, nên cô ta bỏ đi ngay trong đêm tân hôn, còn tôi bị mang thế vào đây. Cho anh biết, tôi giữ danh dự cho nhà anh và cho anh. Anh có nói gì, tôi cũng xem như pha, vì tôi biết.

Lòng anh như một cơn mưa lũ.

Đã gặp lòng tôi như lá khoai.

Mưa biếc tha hồ rơi giọt châu.

Lá xanh không ướt đến da ngoài.

Vỗ mạnh lên bàn Gia Kỳ gầm lên:

– Thôi, ai nói với em là Hải Yến bỏ đi?

Sau cái vỗ mạnh xuống bàn, như lửa giận đang cháy ầm ầm, Gia Kỳ lao đến. Anh nắm 2 vai Đông Nghi bóp mạnh lại, mắt trừng trừng nhìn cô, giận dữ. Cô đã chạm vào vết thương sâu ngun ngút của anh.

Không chút sợ hãi, Đông Nghi gỡ tay anh ra:

– Anh muốn biết ai nói thật sao?

– Là cô nói, đúng không? Đừng tưởng ba tôi đưa cô về đây là tôi không dám làm gì cô. Cô mà nói lần nữa, tôi sẽ tát tai cô đấy.

Đông Nghi lạnh lùng:

– Anh làm ơn nghe cho rõ, là ba anh nói đó. Ba tôi vì không muốn nhà anh mang tiếng nên đưa tôi vào thế vai Hải Yến.

– Ba tôi nói gì?

– Tất cả những gì đã xảy ra.

– là sao?

– Là sự thật. Ba anh không nói làm sao tôi biết là anh bị vợ bỏ mà nhào dzô.

– Hưởng sai chớ gì?

Đông Nghi nhướn mắt cười:

– Chắc vậy.

Gia Kỳ gườm gườm:

– Tôi làm cái vẽ đôn hậu thủy mị của cô. Xem ra cô cũng ghê gớm chứ chẳng vừa. Tôi nói rõ: ba tôi chấp nhận cô, nhưng tôi không vui vẻ đón cô. Cho nên trước mặt gia đình tôi và mọi người cô là bà Gia Kỳ. Ngoài ra cô có quyền sống và làm gì mặc kệ cô, không liên quan đến tôi.

– Và ngược lại nữa, phải không?

– Phải!

Đông Nghi lùi lại để đứng sát vào cửa và nhìn ra bên ngoài chán song. Trời đang đầy nắng thả dài trên những cây hoa hồng. Nắng đang hồng quá, còn tâm trạng của cô chán chường héo hắt. Tuy nhiên cô vẫn cười:

– Cám ơn anh đã vẽ ra ranh giới ấy. Tôi cũng cần cho anh rõ, anh không phải là mẫu đàn ông cho tôi đặt tình cảm vào. Tôi về đây là bị ép buộc. Thật lòng, Gia Kỳ là ai, làm gì, tư cách như thế nào tôi không cần tìm hiểu, bởi vì tôi không có quyền chọn lựa.

Đông Nghi thở mạnh:

– Tôi đã phải về đây không phải vì anh giàu có đẹp trai. Tôi vì ba tôi. Nếu không, anh có là Phan An tái thế hay có 8 cái vila, tôi cũng chẳng thèm.

Gia Kỳ châm biếm:

– hừ! Éch mà đòi đi giày, buồn cười thật.

– Anh quá tự cao tự đại. Biết đâu có một ngày nào đó, bỗng dưng anh thấy yêu tôi, quỳ lụy tôi tặng cho anh chút tình thì sao?

Gia Kỳ cười vang ngạo nghễ:

– Có chuyện đó thật sao?

– Có thể lắm chứ. Thời đại này, con người đang tìm cách lên sao Hoả kia, tại sao không thể?

Gia Kỳ khích bác:

– Stop lại đi, quá lỗ rồi đó. Nổ quá tiêu chuẩn, nghe chương tai lắm.

Đông Nghi quay lại, cô nghiêng mặt nhìn vào mắt Gia Kỳ, mặt cô nghiêm túc:

– Bởi anh cho mình cao sang quá. Bác sĩ thôi mà, đâu phải độc nhất vô nhị. Còn tôi, xuất thân từ gia đình có giáo dục. Tuy tôi còn đang ngồi ở ghế nhà trường, nhưng sau này khi tôi ra trường, hướng dẫn viên du lịch, đâu có tệ lắm phải không?

– Lúc đó chắc cô hách lắm, cây si theo ầm ầm.

– Dĩ nhiên rồi, môi trường đó tôi sẽ quen những người đàn ông lịch thiệp ga lăng, không dữ tợn thô lỗ với phụ nữ. Tôi tin là tôi sẽ tìm được người đàn ông cho cuộc đời mình.

Gia Kỳ nhún vai:

– Cô học bên du lịch hơi nghịch đấy. Nếu là nghệ sĩ đóng vai Thị Mầu thích hợp và xuất sắc hơn. Đưa tay chỉ vào ngực mình Đông Nghi tỉnh bơ:

– Thị Mầu? Cũng được chỉ sợ tôi chưa đủ khả năng. Nhưng tôi là Thị Mầu thì anh là ai vậy, gã người làm thối tha kia chắc?

– Ý tôi nói là cô dễ yêu lăng mạn, dù người ta không thèm nhìn cô đó, biết chưa?

Đông Nghi không để lộ cơn giận đang nung nấu trong cô, mà cứ cười:

– Vậy sao! Tôi cứ tưởng anh không thích vai Thị Kính, mà muốn được đóng vai ông sư chứ.

Gia Kỳ hậm hực. Cô ta đảo mắt quá. tranh luận tiếp anh sẽ thua mất thôi. Anh quát khế:

– Cô im đi!

– Lúc này anh đã phân giữa ranh giới tôi và anh không ai xâm phạm cuộc sống riêng tư của ai. Còn trước mặt mọi người phải đóng cho xong màn kịch?

Gia Kỳ cao giọng:

– Tôi cho cô quyền đặt điều kiện.

– Tôi chẳng có điều kiện gì cả. Thời gian sẽ là lúc anh suy nghĩ về việc anh và cô Hải Yến.

Anh hằm hằm mở cửa đi qua phòng bên. Còn lại Đông Nghi với nỗi buồn thật sâu, và chiếc va li nằm chổng chênh trên nền gạch.

Quyển nhật ký của Đông Nghi lại nhoè nước mắt.

Từ ấy tôi về khoác áo cô dâu.

Là mang thương nhớ với đau sầu.

Chất chồng trong trái tim cô lẻ.

Ngày tháng âm thầm cho mắt sầu.

Mới vừa mở cửa bước vào Văn Thành nhăn mặt đội lại, vì căn phòng vốn ngăn nắp của mình mọi thứ lộn tung phèo đổ nát, bàn ghế cái chổng gọng, cái chổng 4 chân lên trời. Bình hoa bể tan tành dưới đất.

Trong một góc Hải Yến ngồi thu mình, trông thấy Văn Thành, cô khóc nức lên. Văn Thành bước qua đóng đồ nát, cái kính quất:

– Em làm cái quái gì vậy Hải Yến?

Hải Yến bệu bạo:

– Anh sắp bỏ em. Anh sắp cưới vợ, cái cô gì bên Mỹ đó phải không? Em vì anh bỏ chồng, tại sao anh lại lấy vợ? Anh không được cưới vợ.

Văn Thành nhìn Hải Yến, cái nhìn của anh ta thật lạnh và hoàn toàn không có chút tình cảm:

– Em có biết tại sao anh cưới vợ không? Anh cưới vợ để cho mọi người hiểu anh và em không hề có bất cứ quan hệ gì. Em hãy đi về nhà em, và về với ông chồng bác sĩ của em, anh ta rất yêu em.

– Nhưng em không yêu anh ấy. Em chỉ yêu một mình anh thôi.

Văn Thành lắc đầu:

– Có lẽ em ngộ nhận cái gọi là tình yêu. Anh xem em như một khán giả ái mộ anh. Hay nói thân mật hơn, anh mến em vì em dành tình cảm cho anh. Nhưng đây là một tình cảm bình thường. Em xem anh như thần tượng, còn anh chỉ có thể xem em như một cô em gái.

Hải Yến sững sờ:

– Em gái!

– Phải, không sai. Anh là người của đám đông. Anh công nhận anh có cuộc sống buông thả, và em không phải là đối tượng để anh sống buông thả. Em là con gái nhà danh giá, có học thức và là vợ của một bác sĩ, anh không thể vì em mà để sự nghiệp và danh vọng của anh bị nhấn chìm xuống vũng bùn. Anh xin em đó, em hãy về nhà của em. một tháng qua, em làm phiền anh như thế đủ rồi.

Hai tai Hải Yến lùng bùng. Cô không ngờ Văn Thành có thể thốt ra những lời tàn nhẫn lạnh lùng như vậy.

Văn Thành đặt 2 tay lên vai Hải Yến:

– Thế giới cuộc sống của anh là một sự cạnh tranh, ngày xưa người ta gọi là xướng ca vô loại. Em hãy còn ngây thơ trong sáng, em hãy trở về thế giới hồn nhiên của em đi. Anh không muốn mang tiếng lợi dụng em, em hiểu không?

– Nhưng em yêu anh và bằng lòng cho anh lợi dụng em.

– Em điên rồi.

Văn Thành bực dọc dìu Hải Yến đứng lên:

– Anh phải nói làm sao cho em hiểu là anh không yêu em chứ?

– Anh tàn nhẫn lắm.

Văn Thành gọi to, anh hoàn toàn không cảm động trước tình cảm Hải Yến dành cho anh. Đã không muốn có bất kỳ quan hệ nào, anh giữ cho lòng mình đừng mềm yếu, kết cuộc sẽ không đi đến đâu cả.

– Thái!

Từ trên lầu Thái chạy băng băng xuống:

– anh Thành gọi em.

– Anh lấy xe đưa cô Hải Yến về nhà cô ấy.

– Dạ.

Hải Yến lắc đầu:

– Không cần đâu, em tự về một mình được rồi.

– Anh đã nói để Thái đưa em về nhà, thì nên ngoan ngoãn nghe lời anh. Em vào phòng lấy va li quần áo và về đi.

– Anh không muốn em ở đây lo cho anh?

– Vợ sắp cưới của anh sẽ lo cho anh.

Hải Yến cúi đầu, nước mắt cô rơi mau. Văn Thành thật tàn nhẫn.

– Gia Kỳ.

Văn Thành đứng lên cho Gia Kỳ nhìn thấy anh. Gia Kỳ cắn mạnh môi và bước lại bàn.

– Anh chờ tôi có lâu không?

– Cũng không lâu lắm. Anh ngồi đi, uống gì tôi sẽ gọi.

– Để tôi gọi.

Gia Kỳ gọi một lon nước ngọt, anh ngồi xuống ghế và nhìn kẻ đối diện mình. Anh ta quá đẹp trai, da mặt trắng mịn như con gái và mái tóc vuốt keo. Nhìn anh ta có ngay sự khác biệt với người bình thường. Vì anh ta mà Hải Yến bỏ tất cả, anh ta muốn gì đây mà gọi anh đến.

Người phục vụ mang ra lon nước, Văn Thành đẩy nước uống đến trước mặt Gia Kỳ:

– Mời anh!

– Cám ơn. Hải Yến khỏe chứ?

– Anh tưởng cô ấy ở với tôi à? Cô ấy chỉ ở chung với người làm của tôi thôi. Tôi lấy danh dự thề với anh, tôi chỉ xem Hải Yến như một cô em gái.

– Em gái?

– Phải. Tôi xem Hải Yến như em gái của tôi, chỉ tại cô ấy đến nhà tôi ở. Và chiều hôm qua, tôi đã cho tài xế đưa cô ấy về tận nhà. Sở dĩ tôi muốn gặp anh là vì tôi mong ước, nếu như anh còn yêu cô ấy thì hãy tha thứ, bởi cô ấy còn trẻ và nông nổi. Sự rộng lượng của anh sẽ làm cô ấy cảm động và trở về với anh.

Gia Kỳ ngồi lặng im. Chắc chắn một điều là anh sẽ tha thứ cho Hải Yến, dẫu cô có làm nát trái tim mình.

– Hãy tha thứ cho Hải Yến anh Kỳ nhé.

Hai bàn tay của 2 người đàn ông siết nhẹ, trong một sự cảm thông rồi chia tay.

Gia Kỳ hấp tấp đến nhà Hải Yến. Cô đang ngồi tư lự ngoài vườn hoa. Sự có mặt của Gia Kỳ không làm cho cô ngạc nhiên lắm. Có lẽ Văn Thành đã điện thoại cho anh và anh vội vã đi tìm cô.

Nước mắt Hải Yến dâng lên. Anh đứng nhìn cô, rồi bước mau lại, ôm choàng lấy cô.

– Tình cảm anh dành cho em mới đích thực là tình yêu, em hiểu không, tình yêu của anh? Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Hải Yến khóc khe khẽ trong lòng anh. Không phải giọt nước mắt ăn năn, mà là đau khổ, của một tình yêu bị từ chối. Văn Thành vẫn là ngôi sao trên cao, cô không nắm bắt được. Ngày tháng làm cái bóng bên cạnh anh thực sự hết rồi. Cô ngước lên nhìn Gia Kỳ:

– Anh tha thứ cho em?

– anh yêu em. Tình anh đối với em không thay đổi.

Hải Yến nhắm mắt lại khi gương mặt anh cúi sát xuống mặt cô..

Trong hành lang bệnh viện, cô y tá đi bên cạnh Thu Nga, họ bàn tán về bác sĩ Gia Kỳ.

– Chị biết vợ ông thầy mình không?

Thu Nga nhìn lại phía sau, bởi vợ chồng Gia Kỳ vừa đi ngang qua.

– Chẳng phải ông thầy mới đưa sư mẫu của mình về hay sao? Sư mẫu còn con nít quá.

Kim Thái nhún vai:

– Mình nhớ ngày cưới, cô dâu phấn son sang trọng, phong cách của một phu nhân, đâu có bé bỏng như vậy.

– Bà nhìn sao mà bé bỏng, bé bự thì có.

– Không phải đâu! Cô dâu này chuyên gia thời trang áo trắng, nuôi ông cụ cả tuần này chưa thấy khoác đồ màu, ngoại trừ màu đen.

Kim Thái cau mày đưa tay lên trán. Cô chột vỗ trán:

– Thật mà, mình không có làm đâu. Cô dâu của ông thầy đâu có nét dịu dàng đôn hậu như vậy. Cô ta hách thấy sợ luôn.

– Vợ bác sĩ không hách cũng uống, nếu được ở địa vị đó, biết đâu mình còn hơn sư mẫu.

– Đó là cô dâu kìa! Còn tiểu thư bé bỏng này làm gì có. Xinh như búp bê, giọng nói ngọt ngào nhỏ nhẹ, mỗi lần gặp tôi là cười chào ngay. Lịch sự khó ai bì, tôi có cảm tình ngay.

- Nghe bà kể, mình cũng thích thích.
- Chuyện của người ta mà mình bàn nghe xôm quá, ông thầy nghe được "dzũa te tua" nữa, bọn mình thua luôn.
- Hai ông bà này ngộ lắm.
- Sao?
- Khi trò chuyện với bọn mình, chồng .

Nghi! Con đừng quá lo lắng, người ta ai cũng có số phận an bài cả. Ba đau ốm hoài thật vất vả cho con.

- Xin ba đừng nói vậy. Ba thương và lo cho con như con gái, con mang ơn ba không hết. Mong ba mau bình phục xuất viện về nhà.

Ông Thông cười, nụ cười héo hắt. Thu Nga cảm động trước tình cảm cha chồng nàng dâu sâu sắc ấy. Cô động viên ông:

- Bác không sao đâu. Bây giờ xơ gan đâu còn là bệnh nan y nữa. Bác cứ vui vẻ yên tâm điều trị. Bác sĩ Gia Kỳ rất giỏi về bệnh này, con tin rằng chỉ cần bác nằm dưỡng ở đây một hai tuần lễ nữa thôi.
- Bác biết chứ. Ai chẳng có một lần ra đi, có gì sợ, chỉ tiếc rằng, không có cơ hội nhìn con tốt nghiệp thôi Đông Nghi à.

Đông Nghi vuốt ve bàn tay gầy của ông:

- Bởi vậy con mới mong ba giữ gìn sức khỏe. Ba vui vẻ, ăn uống ngon miệng là con vui mừng lắm. Đêm nào ba không ngủ trằn trở, con lo muốn chết luôn.

Thu Nga cười an ủi và khuyến khích ông Thông như Đông Nghi. Khi cô rời khỏi phòng, ông Thông mới nhìn Đông Nghi hỏi:

- Con đừng giấu ba nữa!

Đông Nghi ngập ngừng:

- Dạ chuyện gì?
- Đạo này, thằng Kỳ hay ngủ ở ngoài phải không Đông Nghi?
- Sao ba nói vậy? Anh ấy vẫn ngủ ở nhà mà ba, khi nào đi trực mới vắng nhà.
- Con định bao che cho nó đến khi nào Nghi?
- Dạ đâu có ba.
- Con đừng nói là con không biết đó. Gia Kỳ và Hải Yến thuê nhà sống chung với nhau.

Đông Nghi lắc đầu:

- Có thể là 2 người gặp nhau trong một dịp tình cờ nào đó. Ba yên tâm đi.
- Con còn cố che giấu cho nó? Ba thật sai lầm khi đưa con về nhà.
- Ba đừng nói vậy! Mỗi người có số phận, muốn xoay chuyển không phải chuyện đơn giản. Con đã quen sống một mình, nên cho dù anh Gia Kỳ có sống bên ai đâu có liên quan đến con. Con được ba yêu thương cho tiếp tục đi học là ba quá tốt với con rồi.
- Con không trách thằng Kỳ sao?

Cúi đầu, giọng Đông Nghi buồn hiu:

– Anh ấy có nỗi khổ riêng của anh ấy, có lẽ chưa tiện kể cho con nghe. Với lại cũng không trách anh ấy được, khi anh không yêu con. Bắt buộc anh ấy có bốn phận với con, con không thích.

– Vậy con chấp nhận cho thằng Kỳ chung sống với Hải Yến?

– Ảnh yêu Hải Yến, cô ấy bỏ đi, dĩ nhiên phải xao động, làm sao tránh khỏi. Bây giờ gặp lại, bày tỏ mọi điều mới biết hiểu lắm, tình xưa nghĩa cũ dễ gì xa nổi. Ba hãy thông cảm cho họ.

Ông Thông lắc đầu:

– Ba sợ con luôn. Vậy là thằng Kỳ mỗi ngày hư hỏng hơn, do con quá dễ dãi.

– Bỏ đi ba. Từ ngày con khôn lớn tới giờ, chỉ có ba là người quan tâm và cho con tình thương ấm nồng của một người cha. Cho nên dù Gia Kỳ không yêu con, con cũng chẳng có gì buồn cả. Cuộc sống của con bình yên là được rồi.

Ông Thông cảm động:

– Bên nhà của con, con sống không vui sao?

Ngập ngừng, Đông Nghi thờ dãi:

– Ở đâu cũng có niềm vui và nỗi buồn. Từ nhỏ, con đã chịu những đắng cay và sự chia xa buộc con phải chấp nhận mà không có quyền chống trả. Duy có ở bên ba, con an tâm hơn. Được đi học và hưởng mọi tiện nghi trong cuộc sống, đó là điều con cảm thấy hạnh phúc.

Ông Thông dò ý:

– Gia Kỳ không quan tâm, con không thấy tự ái sao?

– Có chút chút, nhưng so sánh với thời gian qua, con không buồn. Vì con nghĩ tình yêu không thể ép buộc được. Anh ấy không gắn bó với con là tốt cho con. Chứ nếu anh ấy tham lam, anh có thể đặt con vào chuyện đã rồi, rồi vẫn chung sống với cô Hải Yến, ba thấy có phải khổ cho con không?

Ông Thông gạt đầu.

– Ủ, có lẽ nó sợ trách nhiệm.

– Đồng thời, anh muốn giữ tình yêu với Hải Yến cho trọn vẹn.

– Tiếc rằng con bé kia đem trái tim dâng cho chàng ca sĩ kia mất rồi.

– Trong nhất thời thôi! Ca sĩ được nhiều người ái mộ, nên tình cảm dành cho Hải Yến mau phai. Chính vì vậy mà anh Gia Kỳ mới được chị Yến.

– Con tin như vậy?

– Dạ, con suy đoán thôi. Thực chất thì sau khi thất vọng nãy nê anh ca sĩ kia, anh Gia Kỳ là bức tường cho cô ấy tựa vào, và cũng chính là lúc cô ấy mang hạnh phúc cho anh Gia Kỳ. Dù sao thì 2 người cũng yêu nhau từ thời sinh viên mà hả ba?

– Con đừng bênh vực cho tụi nó nữa.

Liếc ra cửa, ông cười:

– Không nhắc thì Tào Tháo không tới, vừa gọi tên thì đã tới.

Nụ cười ông tắt ngay và gương mặt lạnh lùng khi thấy có cả Hải Yến. Gia Kỳ ôm qua vai Hải Yến, anh lờ đi sự có mặt của Đông Nghi. Đông Nghi cố giữ vẻ thản nhiên.

Gia Kỳ ân cần:

– Ba đỡ chưa? Thuốc con cho ba có làm ba choáng không?

Hải Yến chào ông Thông:

– Thừa ba, con mới đến.

Cô kéo ghế ngồi xuống. Ông Thông không trả lời câu hỏi nào, mà nằm lặng im. Để tránh cho ông khó xử, Đông Nghi lấy giỏ xách thu dọn mấy thứ tạp nhạp trên bàn bỏ vào, cô máng giỏ lên vai, quay lại với ông:

– Ba à! đến giờ con phải lên lớp, con đi nghe ba.

– Ừ, nếu chiều mệt quá, con không cần vào với ba cũng được. Trong này ba nhờ mấy cô y tá.

– Không, chiều tan học xong, con sẽ vào với ba. Thừa ba, con đi.

Cô không nhìn cũng không chào Gia Kỳ, dù anh đang chăm chú nhìn cô, Đông Nghi nghe ngực mình nghẹn lại trong tủi hờn. Cô bước đi nhanh ra ngoài.

Còn lại 3 người, ông Thông nghiêm mặt nhìn anh:

– Ba nghĩ con không nên đưa cô Hải Yến đến thăm ba, ba không cần bất kỳ sự viếng thăm nào của cô ta cả.

Hải Yến khó chịu nhìn theo dáng Đông Nghi. Con bé ấy dạo này đã trở nên trắng da dài tóc. Cô đã phát ghen lên, bây giờ còn bị ông Thông chế dầu vào lửa ghen, cô quay phắt lại Gia Kỳ đay nghiến:

– Là sao đây anh Kỳ? Em là người vợ được anh cưới hỏi mà. Con bé đó, nó xách va li đến nhà anh ở, em chưa làm ồn lên là may rồi.

Gia Kỳ nhăn nhó:

– Hải Yến..

Ông Thông cười nhẹ:

– Con có tư cách gì mà ồn ào chớ Hải Yến? Người ta nói trên đời này không có gì xấu cho bằng đã có chồng rồi còn đi với người đàn ông khác. Từ cái đêm con bỏ nhà đi, ta đã không xem con là dâu nữa rồi. Chỉ có thằng kỳ quá mù quáng tha thứ cho con thôi.

Hải Yến tái mặt. Xưa nay cô chưa cho phép ai dám nói nặng cô, ông ta là cái thá gì. Cô trở nên chanh chua điệu ngoa:

– Ba hãy hỏi anh Gia Kỳ, là do anh ấy quỳ dưới chân con, van xin con đừng bỏ rơi anh ấy.

Ông Thông quay nhìn con trai:

– Con nghe rõ chứ Kỳ? Ba mong rằng con hãy mở to mắt ra nhìn thấy đâu là ngọc thật đâu là ngọc giả. Viên ngọc giả nó quyến rũ người ta nhìn nó vì nó toả những tia sáng giả dối, sự thật nó chẳng có giá trị gì.

Hải Yến giận tím mặt. Nếu không có Gia Kỳ, cô ngần ngại gì mà không mắng tạt vào mặt lão già gàn dở này. Cô chỉ còn biết bày tỏ thái độ giận dữ bằng cách quay ngoắt người bỏ đi.

– Hải Yến!

– Kỳ..

Cơm giận làm cho ông Thông gục người xuống thờ gấp, hoảng sợ anh đứng lại vực người cha:

– Ba! Ba..

Đông Nghi đến trường với tâm trạng bất ổn, nét đăm chiêu khó chịu chưa tan. Tử Anh đi một bên nhỏ nhẹ:

– Lại cơm không lành canh không ngọt hay sao vậy hả?

– Đâu có gì.

– Dễ không có mà mặt bà như vậy! Cứ ôm hoài trong bụng đi, bị xơ gan như ông già luôn.

Đông Nghi nói nhỏ:

– Trải lòng cho bà có ích lợi gì?

Tử Anh đẩy nghiêng:

– Phải rồi! Dĩ nhiên cục muốn bà muốn chia 2, cục đường bà nuốt hết, như vậy bà không thấy nhẹ lòng à?

Đông Nghi lắc đầu. Đến lúc cô nói ra tâm sự ủ ê của mình, nó đang làm héo hắt trái tim cô:

– Nhỏ xem, anh ấy đưa cô ta đến thăm ông già, không nói gì đến mình cả.

– Thì cứ phớt tỉnh như họ phớt tỉnh mình vậy, có gì đâu!

Đông Nghi thành thật:

– Đành là vậy, nhưng thấy ảm ức làm sao.

– Lý do?

– Tử Anh nghĩ xem, Đông Nghi được cưới tuy không trang trọng như người ta, nhưng cũng được gia đình đôi bên chấp nhận, chứ đâu phải tự nhiên mình muốn chồng rồi theo anh ta. Vậy mà anh ta chẳng màng đến.

– Điều đó Đông Nghi biết mà, cả anh ta và bà đâu có tình cảm, tức làm gì?

– Mình đâu có cần vấn đề đó. Điều mình muốn nói là anh ta khinh thường mình trước mặt bà Yến. Đem so sánh, Hải Yến có gì hơn mình, nhất là Hải Yến đã bỏ anh ta chạy theo anh chàng ca sĩ kia.

Tử Anh đồng tình:

– Đành bà quý nhất tính chung thủy. Còn cô ta đã phụ tình nghĩa vợ chồng, giờ bị gã ca sĩ kia bỏ rơi mới quay lại, thế mà Gia Kỳ lại trân trọng, đủ biết anh ta yêu Hải Yến đến mù quáng. Bà còn để ý làm gì, cứ xem như pha.

– Có lúc mình cũng muốn như thế, nhưng khi đối mặt với họ, mình nghe tự ái bị tổn thương, giận mình và giận luôn họ nữa.

Đông Nghi cắn môi, mắt ngược cao như ngăn không cho lệ tràn ra viền mi. Cô ghen ngào:

– Từ ngày mình biết mình là ai cho đến bây giờ, chưa bao giờ mình được ai trân trọng. Gian đình đôi bên đều xem Đông Nghi như vật trao đổi, thể thân, cuối cùng là nô lệ. Nhìn lại bản thân, mình chán nản hơn lúc nào hết.

Tử Anh cảm nhận được điều đó, cô thấy thương Đông Nghi vô cùng. Cô ôm qua vai bạn:

– Nhưng Đông Nghi học giỏi đâu ai bằng. Cả khoá có ai dám đánh giá Đông Nghi đâu. Gia Kỳ mù quáng nên không biết trong tay anh ta có viên ngọc quý. Nếu là gã đàn ông sáng suốt đâu có ai chấp nhận Hải Yến sau lần đi ấy chứ.

Đông Nghi đưa tay chùi nước mắt. Tử Anh an ủi:

– Số phận của bạn đáng buồn, nhưng so ra bạn vẫn còn may mắn hơn những kẻ mang kiếp lang thang, cho nên đừng thêm buồn nữa, xem mọi thứ như pha. Ra trường rồi, tương lai bạn đâu có tối tăm nữa, đúng không?

Đông Nghi gạt đầu:

– Ừ, cũng chính vì vậy mà mình cố vượt qua.

Tử Anh mỉm cười:

– Phải như vậy chứ. Chừng ra trường rồi, có việc làm ổn định, thì làm gì bạn không tìm được người yêu thương bạn, nhất là Đông Nghi đâu có xí gái.

Tử Anh nhướn mắt:

– Hay là đăng ký thi hoa khôi thời trang đi Nghi.

– Hoa khôi?

Đến phiên Đông Nghi bật cười:

– Đừng chọc mình mà Tử Anh, bộ muốn mọi người cười mình hả Tử Anh?

Tử Anh hất mặt:

– Không ra quân mà sợ thất bại sao Đông Nghi? Đông Nghi đừng có nói là không biết mình đẹp nha.

Đông Nghi chua chát:

– Đẹp mà bị người ta chê, bạn khen không đúng đối tượng rồi.

– Muốn trải nghiệm lời mình, bạn cứ ghi tên dự thi đi. Nếu thất bại, sau này tớ đền gấp 3 cho.

– Đừng có hối hận nha.

– Được! Chỉ cần bạn chịu, là Tử Anh có quà của nhà tài trợ.

– Nói nghe ham ghê. Chẳng phải là bèo hình bèo dạng cho người ta ngắm à?

– Ngắm thì ngắm, có mất màu đâu mà sợ. Biết đâu lại là vận may cho Đông Nghi thắng hoa. Vương miện kia là bàn đạp cho bạn phát tài, biết bao nhiêu người nhờ đoạt chức hoa hậu mà tương lai rực sáng.

Đông Nghi đùa:

– Nếu dự thi người đẹp ở Campuchia hy vọng Đông Nghi đoạt giải khuyến khích.

– Ừ, để rồi xem!

Đông Nghi cười theo Tử Anh, giải toả được chút tâm sự cô nghe lòng mình nhẹ đi.

Gia Kỳ xô mạnh cánh cửa bước vào phòng, hăm hăm:

– Đông Nghi! Cô nói gì với ba tôi?

Giấu vội xấp ảnh của mình đang chọn để gửi đi dự thi hoa hậu thời trang, Đông Nghi lạnh lùng phản công lại:

– Nói gì là nói gì?

Anh ta xướng giọng thì cô xướng giọng, đến lúc cô hết sợ anh ta rồi, bộ cứ để anh ta ăn hiếp hoài ư?

Gia Kỳ bực bội:

– Cô vẽ đường cho ba tôi đến nhà trọ của tôi và Hải Yến. Cô nghĩ như thế là chúng tôi chia tay và tôi về với cô?

Đông Nghi cười nhẹ:

– anh xa hay gần bó với bất kỳ ai không liên quan đến tôi. Tôi đã có thỏa thuận với anh rồi mà. Tại sao tôi phải cầu cạnh ba, nhờ ba kéo anh về với tôi? Anh tự đề cao anh quá rồi. Tôi nói rõ cho anh biết, tôi cần sự tĩnh lặng để học. Tôi sắp thi tốt nghiệp rồi, cho nên tôi không thích anh xen vào chuyện của tôi và tôi cũng vậy.

Đông Nghi nhún vai nói tiếp:

– Tôi chẳng là gì của anh cả, hữu danh cũng không. Còn ba là ba của anh, ông lại đi thương Đông Nghi hơn đứa con trai của ông à? Ông yêu hay ghét Hải Yến là do cô ấy, tôi không liên quan. Tôi chỉ là kẻ thế thân, là người vợ bất đắc dĩ, có tư cách gì mà buộc ba anh để giành lấy một cái xác không hồn cho tôi.

Đông Nghi nói một hơi, chừng như muốn bể đầu Gia Kỳ. Tuy nhiên, anh vẫn chưa thôi hậm hực:

– Tôi cho cô biết, cho dù ba tôi có buộc như thế nào, tôi cũng không bao giờ yêu cô hay chấp nhận cô.

Một câu nói không đánh mà đau, đau tận đáy lòng, đau ghê gớm. Đông Nghi lạnh lùng:

– Gia Kỳ! Anh nghe cho rõ. Sở dĩ tôi vào nhà anh chịu cái cảnh hữu danh vô thực này là vì tôi muốn trả hiếu cho ba mẹ tôi. Thật ra, anh chẳng có tư cách của một người chồng với tôi và ngược lại. Cho nên anh muốn sống với ai, yêu ai đó là quyền của riêng anh.

– Vậy thì tốt! Nhưng tại sao ba tôi lại biết chỗ ở của chúng tôi? Cô đừng nói là không biết nha!

Đông Nghi cười khẩy:

– Tại sao anh không hỏi thẳng ba anh đó? Chẳng lẽ ông sợ anh mà chối quanh? Nếu tôi cần và thích anh hả, thì tôi sẽ làm bằng bất cứ giá nào, đâu phải nhờ oai ba anh, lợi dụng một ông già nay ốm mai đau. lặn lội đi tìm chồng cho tôi. Anh quan trọng với tôi vậy sao?

Lời cô ta nghe ghê gớm thật, càng làm Gia Kỳ tự ái bằng cái.. đĩnh. Anh trở nên thô lỗ:

– Vợ tôi đã khổ nhiều rồi vì sự có mặt của cô. Tôi và Hải Yến yêu nhau thực sự, cô làm ơn đừng có chen vào.

Thái độ của Gia Kỳ làm Đông Nghi chán ngán, anh ta quá tầm thường trước cô. Cô đứng bật dậy:

– Câu chuyện của chúng ta chấm dứt đi! Tôi cần nói rõ quan niệm của tôi cho anh biết. Tôi thích và trân trọng một người cho tôi trái tim, một tấm chân tình, chứ không thêm xin ai một mảnh tim vụn vỡ, hay người ta thất vọng vì ai đó mà mang mình trám vào. Anh nghe cho rõ!

Đông Nghi mở cửa bước ra ngoài để mặc cho Gia Kỳ với cơn giận dữ của anh ta.

– Nín đi em! Ba nói như vậy chứ tất cả là do ở anh nè. Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em đâu. Hải Yến, em hãy tin anh.

Ngả đầu lên vai anh, Hải Yến bật khóc:

– Gia Kỳ! Em xin lỗi, em đã làm khổ anh nữa rồi. Vậy anh hãy nghe lời ba anh về làm người chồng tốt của Đông Nghi. Cô ấy xứng đáng được anh thương hơn em. Anh đi về đi!

Ôm cô vào lòng, Gia Kỳ nghe trái tim mình se lại, anh thấy giận Đông Nghi. Xoa nhẹ vai cô, anh vỗ về:

– Em đừng khóc nữa, chúng ta sẽ không bao giờ xa nhau đâu. Những ngày không có em, anh đã quá đau khổ.

– anh đừng thương em. Anh càng tốt em càng thấy mình có lỗi. Thực ra, em cũng nóng, khi đối đáp lại với ba anh. Em mặc cảm, em ghen với Đông Nghi, anh có hiểu cho em không? Em sợ Đông Nghi không để yên cho anh sống với em.

Trấn an cô, Gia Kỳ bảo:

– Không sao đâu, tất cả đều do anh quyết định.

– Thật chứ anh?

– Hãy tin anh! Trên danh nghĩa, Đông Nghi là vợ anh. Nhưng anh và cô ta thật sự chưa và sẽ không bao giờ có gì cả.

Hải Yến đưa mắt nhìn kỹ Gia Kỳ. Cô hiểu anh nói thật và vì những gì anh chứng minh với cô, đưa cô đến bệnh viện thăm ông Thông, gần bó với cô trước mặt Đông Nghi, nào cô ta dám có thái độ nào đâu.

Gia Kỳ vỗ về:

– Chúng ta yêu nhau từ suốt thời sinh viên, tình yêu anh dành cho em chưa bao giờ thay đổi cả. Anh nhìn nhận là đã có lúc anh quá mê say với công việc để em cô đơn và dễ bị Văn Thành quyến rũ lợi dụng.

Hải Yến nhắm mắt lại. Cô yêu và mê Văn Thành vì tiếng ca ngọt ngào, vì anh quá đẹp trai. Mỗi khi gặp anh hay nhìn thấy anh, cô không còn là cô nữa, mà như một kẻ nô lệ sẵn sàng quỳ dưới chân anh. Càng cao danh vọng, anh ta càng xa cô và làm cho cô đau lòng. Mỗi đêm, cô lái xe đưa anh đến các tụ điểm, âm thầm giúp anh. Nào mua hoa và muốn người mang tặng anh trên sân khấu, muốn các fan cuồng nhiệt la hét cổ vũ, căng băng- rôn biểu ngữ ủng hộ. Anh chạy từ tụ điểm này sang tụ điểm khác, cô lại muốn fan ôm hoa chạy theo, lặp lại y hệt chuyện vừa làm. Ở đâu, bất kỳ nơi nào, anh cũng chứng tỏ anh là một thần tượng được ái mộ nhất. Vậy mà mỗi lần cô ghen tuông khi anh quá thân mật với cô gái nào đó, anh lại quát vô mặt cô rằng anh không khiến, không cần cô làm điều gì cho anh cả. Cứ nghĩ đến điều đó, tim cô đau nhói. Gia đình cô cho hành động của cô là biếm nhục gia đình từ bỏ cô.

Tiếc rằng trái tim cô chỉ có Văn Thành. Cô hạ giọng ngậm ngùi:

– Anh là tổ ấm giúp em đi qua cơn bão cuộc đời. Bây giờ em chỉ có mình anh thôi, cho nên em đành đau đớn chấp nhận những lời thoá mạ nặng nề của ba. Tất cả đều tại em.

Gia Kỳ hôn lên những giọt lệ âu yếm:

– Anh không trách em. Trái lại, anh càng thương em. Chúng mình hãy quên hết những chuyện cũ.

Hải Yến hôn lại anh, như muốn bù đắp cho anh nỗi đau cô trót gây ra, và cũng để từ anh, cô lấp đi khoảng trống vắng nào nề. Và cũng để nhận rõ, bên any, cô càng nhớ Văn Thành tha thiết. Đêm này và giờ này, anh đang trên bục diễn, hát những bài hát tình yêu ngọt ngào nhất, gương mặt đẹp trai của anh toả sáng ngất ngây bao trái tim.

Đêm nay đâu có ai dân hoa cho anh. Khi anh đi hát về, ai lau mồ hôi cho anh, ai giúp anh cởi áo cởi giày và ai sẽ cho anh niềm khát khao ân ái?

Gia Kỳ đang cho cô tất cả, nhưng sao vòng tay anh không thể nào cho cô cảm xúc ngất ngây say đắm.

Văn Thành! Hải Yến gọi tên anh trong nước mắt, khi vòng tay Gia Kỳ siết nhẹ quanh người cô.

Đau đớn làm sao, nằm trong tay người này mà lòng nhớ người kia.

Thục Vũ vỗ tay liên tục khi Đông Nghi bước vào phòng. Cô cười thành tiếng khi thấy có quá đông bạn bè vây quanh lấy Đông Nghi.

Tử Anh quay lại:

– Thấy chưa Thục Vũ, tớ nói Đông Nghi sẽ đăng quang mà.

– Y như trong kinh chứ gì? Tính xin một tô hủ tiếu và một cà phê sữa đá lớn, đúng không? Phải hôn..Đông Nghi, bệnh gì cũ, hén.

Hoàng Lan giơ tay:

– Không những chỉ cho Thục Vũ mà còn bao cả nhóm xuống căn tin ăn cho thoải mái luôn. Đi Thục Vũ, còn đứng đó!

Đám đông kéo Đông Nghi, họ ồn ào còn hơn. cái chợ.

Hoàng Lan liến thoắng:

– Lúc Đông Nghi trả lời trong mục ứng xử là mình biết number one rồi.

Tử Anh hất mặt:

– Dáng đẹp, ngoại hình đẹp, không đoạt vương miện thì còn chọn ai đây?

– Trang phục tự chọn, vừa khéo vừa đơn giản trong chiếc áo dài tứ thân của chị em từng đưa đoàn quân ra chiến trường là ưu điểm số một rồi còn gì.

– Còn nữa chứ! Ánh mắt long lanh, làn da mịn như tơ, đôi môi cười, nụ cười quá duyên dáng. Đông Nghi làm sao không đậu?

Mỗi người một câu mang lại cho Đông Nghi nụ cười và sự nhẹ nhõm trong lòng. Ít ra, Đông Nghi phải thành công trên lãnh vực nào đó, đâu phải thất bại như trước Gia Kỳ.

Lần thi này, cô tạo cho mình một cơ hội để hoà nhập vào xã hội một cách tự tin hơn. Học hỏi qua 2 tuần trong thế giới này cho Đông Nghi thấy sự cạnh tranh ngôn ngữ và cách cư xử khéo léo.

Ai cũng có người thân bên cạnh hỗ trợ, còn cô tất cả là con số không, nếu không nhờ những người bạn thân này khuyến khích, để gì Đông Nghi đủ can đảm vượt qua chặng đường hồi hộp lo sợ đó.

Kết quả cho cô tự hào, cô không có gì thua Hải Yến cả. Cô sẽ vươn lên cao, cao mãi.

Hoa và quà được Đông Nghi mang về đầy nhà, ông Thông đón cô bằng nụ cười sung sướng lẫn thương yêu.

– Con thành công ba mừng lắm, ít ra con đã có lòng tự tin chiến thắng.

Gia Lộc thực sự ngạc nhiên, anh bảo vợ:

– Anh thật không ngờ. Nếu biết, anh và em đến ủng hộ Đông Nghi.

Anh cười với Đông Nghi:

– Lúc đăng quang hẳn là em có cảm giác thật hạnh phúc phải không?

– Dạ. em đã bất khóc đến không thể trả lời được câu hỏi phỏng vấn nào của báo chí. Em định dự thi cho vui thôi, không ngờ lại đậu. Bây giờ nhìn ảnh mình trên các báo, trên truyền hình, em cứ tưởng mình nằm mơ vậy.

Ông Thông gật gù:

– Đó chính là điểm hơn người của con đó Đông Nghi. Con tỏ kiêu căng chạy nhanh hơn rùa, còn con công cứ tưởng nó có bộ cánh đẹp hơn quạ, ai ngờ chẳng là gì cả.

Đông Nghi đặt bì thư tiền lên bàn trước mặt ông Thông:

– Ba à! Phần thưởng này con xin ba cho cha mẹ con bên ấy một nửa.

– Còn con?

Ông Thông ngạc nhiên hỏi lại, Đông Nghi lắc đầu:

– Dạ, bên mấy anh nhiếp ảnh nhờ con chụp vài kiểu để in quảng cáo và cho lịch, nên con cũng có chút tiền rồi.

– Con phải giữ lại, vì đây là tiền công sức của con. Ba đâu có làm gì cho con mà nhận.

– Dạ có chứ! Ba cho con tình cha con ấm áp, cho con được tiếp tục học. Ba đã làm rất nhiều cho con.

– Ba có tiền, có lương hưu. Con giữ số tiền này lại mà chi dụng. Ba không lấy tiền của con đâu.

Đông Nghi phụng phịu:

– Ba chê tiền của con? Tuy không là bao nhưng là công sức và chân tình của con dành cho ba, xin ba đừng từ chối. Bao giờ con cần, con sẽ xin ba. Anh chị Lộc nghĩ xem đúng không?

Gia Lộc cười vui vẻ:

– Phải đó ba. Đông Nghi có ý báo hiếu, ba nên nhận cho em vui. Sau này em Nghi cần, ba giúp lại.

Ông Thông nhìn Đông Nghi cảm động. Tư cách của Đông Nghi hơn gấp nghìn lần Hải Yến, vậy mà thằng con trai của ông, nó mù rồi.

– Thôi được, xem như ba giữ giùm con vậy Đông Nghi.

– Bây giờ, con cũng không muốn giấu ba, khi ba và các anh chị xem con như đứa con ruột thịt trong nhà. Con không phải là con ruột của ba mẹ con bên ấy.

Ông Thông cau mày:

– Là sao hả con?

– Hồi con còn nhỏ đi ăn xin ở đợ, con bị bọn xấu bắt đi về thành phố buộc đi ăn xin. May nhờ ba má Hà gặp con bệnh nằm ngoài đường nên dắt con về, thấy con xinh xắn ngoan ngoãn nên nuôi con và cho khai sinh nhận là con. Nay con đã có tiền, con cũng muốn đi tìm mẹ ruột của con.

Ông Thông kêu lên:

– Thật vậy sao con?

Đông Nghi thở dài:

– Dạ phải! Lúc đó mẹ của con bệnh nặng mà ba con đã chết, nhà nghèo quá, con mới 6 tuổi đâu biết làm sao có tiền, đi ăn xin hay ai bảo gì thì làm, miễn có tiền mua thuốc cho mẹ và có cơm ăn no là được rồi, ai ngờ bị bắt cóc.

Gia Lộc xúc động:

– Ai bắt cóc em ,em biết không?

– Họ chuyển em qua rất nhiều người, gọi nôm na là bán em đó.

– Không ngờ cuộc đời con vất vả truân chuyên như vậy. Rồi ba má nuôi của con?

– Dạ, cũng đối xử tử tế, nhờ vậy con mới đi học được. Con cũng phải vừa đi học vừa làm đủ thứ. Ba mẹ nuôi của con cũng đâu giàu có gì.

– Chuyện này ba biết.

Gia Lộc vỗ vai Đông Nghi:

– Em cần gì cứ nói anh chị, nếu giúp được anh chị sẽ giúp.

– Cảm ơn anh chị. Thật lòng mà nói, khi em về đây, ba và các chị không ai ghét bỏ em là em mừng lắm rồi. Với em, mái ấm là đây, sự yên tĩnh và cuộc sống đầy đủ ba cho đã đã giúp em học tốt hơn, không phải đi kèm trẻ vất vả như trước đây. Em vui và biết ơn lắm.

Ông Thông không ngờ Đông Nghi bất hạnh như vậy. Ông Hà không kể cho ông nghe gì cả làm ông cứ tưởng Đông Nghi là con gái ruột. Hoá ra..

– Vậy là con thể Hiếu Nghi nhận cuộc hôn nhân này?

Đông Nghi chớp mắt:

– Dạ phải! Bởi vì chị ấy sắp có con với người chị ấy yêu. Thật ra, ba Hà của con đâu muốn gạt ba, chẳng qua muốn ba vui và con có chỗ nương tựa.

Vợ Gia Lộc xen vào:

– em muốn về quê, có cần chị đưa em đi không?

– Dạ, cảm ơn chị, em không dám làm phiền chị. Vả lại, em chưa biết An Trường là ở đâu, nên sự kiếm tìm có lẽ sẽ kéo dài và vất vả. Chị còn phải chăm sóc các cháu và việc ở cơ quan nữa, đi cùng em sẽ không tiện cho chị. Em sẽ đi với Tử Anh bạn em.

Gia Lộc gạt gù:

– Ủ, có gì em cứ gọi điện về, anh sẽ giúp cho.

– Vậy em nhờ anh chị lo cho ba giùm em.

– Còn học hành thì sao?

– Em thi xong cả rồi.

Đông Nghi ngồi sụp xuống, ôm chân ông Thông:

– Ngày mai con đi nghe ba?

– Ờ, con cứ đi! Bao giờ tìm được mẹ con, nhớ báo cho ba biết. À! Con có cần cho bên nhà ba má con hay không?

– Dạ, không cần đâu ba! Chiều nay con sẽ về thăm nhà và tặng ba mẹ con nửa số tiền thưởng, khi ấy con sẽ thưa chuyện.

Ông Thông có vẻ vừa ý với cách cư xử của Đông Nghi. Ông thăm dò:

– Vậy còn Gia Kỳ?

Đông Nghi cười:

– Thôi đi ba! Hãy để yên cho anh ấy và Hải Yến, kéo 2 người cho là con muốn quấy họ.

Ông Thông xót xa, ông tiếc Đông Nghi biết bao. Có thể nó còn quay lại thăm ông, nhưng điều ông muốn là vợ Gia Kỳ, người vợ này sẽ đưa tương lai Gia Kỳ đi lên, tiếc rằng nó có mắt như mù.

Gia Lộc đùa:

– Đông Nghi à! Em nên biết ngày hôm qua rất khác ngày hôm nay. Biết đâu khi nghe tin em trở thành hoa hậu duyên dáng Việt Nam, nó chuyển hệ thì sao?

– Em không mong chuyện ấy đâu anh. Họ đang yêu nhau và sống với nhau, em luôn mong cho họ hạnh phúc.

Gia Lộc cắc cớ:

– nếu Gia Kỳ hồi tâm chuyển ý, em có cho chú ấy cơ hội không?

Đông Nghi đùa:

– Tái định cư ư?

– Ừ. Vì mang 2 cô vợ ra so sánh, anh thấy bên em bàn cân nặng ký hơn đó.

Đông Nghi lắc đầu, cô phân bua với ông Thông:

– Ba xem, anh chị Gia Lộc tốt với con ghê chưa? Có điều con và anh Kỳ không hợp nhau đâu, gặp nhau là cứ như nước với lửa. Tuy nhiên, nếu con và anh Kỳ không là chồng vợ, con vẫn là con của ba, là em của anh chị Gia Lộc. Con chưa bao giờ nghĩ con sẽ yêu anh Kỳ cả, con không thích tính cách của anh ấy.

– Vậy sao em vẫn ngọt ngào chịu đựng chú ấy vậy Đông Nghi?

Đông Nghi cười buồn nhìn vợ Gia Lộc:

– Vì thân phận! Em luôn mặc cảm với thân phận của mình và vì tình thương của ba cho em như đứa con ruột thịt. Em muốn ba vui vẻ an dưỡng tuổi già.

– Em không yêu Gia Kỳ thật chứ?

– Dĩ nhiên rồi! Một bác sĩ phải dịu dàng, vị tha và khéo léo, biết hy sinh hạnh phúc của mình để tạo nụ cười trên môi người khác. Còn anh Gia Kỳ, anh ấy bất cần danh dự tai tiếng như thế nào, chỉ cần thoả mãn lòng mình thôi.

Gia Lộc gợi ý:

– Em ghét Gia Kỳ, có khi nào trong lòng trái lại không đó Đông Nghi?

Đông Nghi đáp thành thật:

– Người ta thường bảo: khi đóng vai tình nhân, người đàn ông khổ nhất. Ngược lại làm vợ thì người đàn bà khổ sở gian nan hơn. Em chưa đóng vai một cô dâu, một bà vợ, mà anh thấy đó, em đau đớn và nhục nhã vì anh ấy như thế nào rồi.

– Anh tin là có một thời gian Gia Kỳ sẽ tỉnh ngộ và suy nghĩ lại. Hải Yến là con gái nhà giàu quen sống đua đòi và được chiều chuộng nên chỉ có thể là tình nhân chứ không là vợ tốt. Thời gian này cô ta bị gia đình ruồng rẫy. Văn Thành bỏ rơi, chỉ còn biết nương tựa vào cái thang ngu dốt ấy.

– Khi người ta yêu người ta dễ dàng tha thứ mọi lỗi lầm dù tày trời. Còn khi chưa yêu hay hết yêu thì sự trói buộc chỉ làm khổ nhau. Cho nên chuyện em và Gia Kỳ hãy để tự nhiên.

– Phải đó Đông Nghi! ba không ép con, ba sẵn lòng xem con như đứa con gái ruột thịt của ba. Có ai lo cho ba được như con đâu, cho dù vợ Gia Lộc có quan tâm đến ba phần nào thôi. Nó quá bận rộn với cuộc sống chồng con, công việc. Đông Nghi hiền lành, đảm đang biết kính trên nhường dưới, làm sao ba không yêu thương con cho được.

Gia Kỳ bước vào ngay lúc ấy, anh chào ông Thông và Gia Lộc.

– Thừa ba, con mới về. Anh chị đến thăm ba hả?

Gia Lộc gạt đầu:

– Chú từ bệnh viện ghé hay từ nhà Hải Yến về đây thăm ba?

Gia Kỳ liếc về hướng Đông Nghi, giọng anh thần nhiên:

– Em từ nhà Hải Yến cũng có sao đâu, cô ấy là vợ em mà, anh hỏi khó em làm gì? Em lớn rồi, có thể tự lo cho em và biết chọn lựa ai là người mang lại hạnh phúc đến cho em. Đâu phải ba hay là anh thích ai thì em phải bằng lòng.

Quay sang Đông Nghi, anh khó chịu:

– Còn em nữa, chẳng phải anh nói rõ với em, anh chỉ yêu và xem Hải Yến là vợ của anh thôi. Em không là gì với anh cả, em có tự do của em, cho dù em có là hoa hậu đi chăng nữa.

Mặt Đông Nghi không đổi sắc. Cô đã quá quen với những lời tàn nhẫn này lâu lắm rồi. Hơn nữa, cô sắp đi xa và có lẽ sẽ không trở về.

Cô thần nhiên ngọt ngào:

– Em biết ý của anh mà.

– Vậy sao em còn dùng ba và anh hai phản đối anh? Thật sự em muốn gì?

Mặt Đông Nghi mở to lạnh lùng, dù thật lòng cô muốn khóc. Anh ta luôn cư xử tàn nhẫn với cô. Cô tội tình gì cơ chứ?

– Anh hãy nghe cho rõ. Ba và anh Gia Lộc đang có mặt, sẽ làm chứng là chưa bao giờ em kích động ba, anh chị Lộc. Anh Lộc hay ba nói gì là tự ba và anh ấy. Anh xem Hải Yến quan trọng là quyền của anh, không liên quan đến em. Với em, anh..

– Sao lại ngập ngừng, sợ người ta biết "tổng" à?

– Em không phải sợ gì cả, vì đây là người nhà. Em nhắc anh là đứa con bất hiếu, một người chồng mù quáng. Anh nhìn lại anh xem, có gì để em ngưỡng mộ mà đặt tình cảm vào anh hay không?

Đông Nghi nhún vai bỏ đi lên lầu. Như bị động, Gia Kỳ đưa tay gọi lớn, nhưng Đông Nghi chẳng màng, cô thản nhiên đi. Anh giận dữ bước theo cô.

Lên đến phòng, anh xô mạnh cánh cửa bước vào, hơi bất ngờ một chút vì chiếc valy trên giường đầy ắp quần áo như chuẩn bị đi đâu đó.

Đông Nghi xem như không có Gia Kỳ cô xếp quần áo bỏ tiếp vào valy, cùng sách vở học và dụng cụ cá nhân. Anh khoanh tay găm giữ:

– Cô nói sao? Tôi bất hiểu, tôi không xứng đáng với cô?

Đông Nghi gật mạnh đầu:

– Không phải sao?

– Cô có gì hơn ai chứ? Tự cao, coi chừng rơi xuống đất đó.

– Em luôn tôn trọng anh. Còn anh thì sao, dù không thích sự có mặt của em, cũng đâu cần sỉ nhục em như thế. Trước mặt Hải Yến, anh cư xử với em như thế có đáng cho em nể trọng không? Anh đâu phải là không có học.

Gia Kỳ cau có:

– Ai đem em về có sự đồng ý của anh không? Trái tim anh chỉ có một mình Hải Yến thôi, như thế là có lỗi à?

– Em đâu có đòi gì.

– Vậy sao lại cầu viện ba anh và anh Gia Lộc?

Quá tự ái và tức giận, Đông Nghi lớn giọng:

– Hừ! Anh tưởng anh là ai vậy? Ai cũng cần anh soi sáng đời cả hay sao? Ba và anh Lộc phản đối là do ý của 2 người, còn anh và tôi không liên quan. Kể từ ngày mai sẽ không có ai làm phiền anh nữa đâu.

Bây giờ Gia Kỳ mới nghĩ ra tại sao đồ đạc Đông Nghi và sách vở cô chất đầy vào valy, anh mím môi:

– Cô định đi đâu vậy?

– Anh từng mắng tôi là ăn mày, bây giờ tôi về xóm ăn mày của tôi. Ba đồng ý cho tôi đi. Anh yên tâm đi, từ này không còn ai chen vào giữa anh nữa đâu.

– Em đi thật?

Đông Nghi mai mỉa:

– Anh tưởng gia đình cho tôi căn phòng này là tôi nhận vui vẻ và vĩnh viễn nương náu ở lại ?

Đưa tay lên valy, Gia Kỳ cao giọng:

– Nhưng đi đâu mới được?

Đông Nghi cười nhẹ:

– Tìm Gia Kỳ thứ 2, được không?

Trừng mắt, Gia Kỳ quát khế:

– Em dám?

– Tại sao lại không? Anh đừng quên là trên pháp lý, Võ Đông Nghi này vẫn là cô gái chưa chồng.

Gia Kỳ mai mỉa:

- Vậy em lấy cương vị nào vào phòng anh đây?
- Anh còn dám hỏi điều ấy? Tóm lại, bây giờ anh muốn gì ở em?

Gia Kỳ hỏi gần từng lời:

- Em đi đâu?
- Ra khỏi cái vòng lẩn quẩn ở đây được chứ? Có cần xét hành lý xem em có giấu đồ vật gia bảo của nhà anh?

Gia Kỳ giằng mạnh tay:

- Không được đi.
- Lý do?
- Vì em là vợ anh, không có lệnh của anh là không được đi. em nghe rõ chưa?

Đông Nghi cười vang, cô làm vẻ ngạc nhiên:

- Em là vợ của anh? Từ trên trời rơi xuống chắc? nói không thẹn với lòng sao vậy?
- gì thì gì, em không được đi!

Gia Kỳ gần như đã quyết định, anh nhấc chiếc valy đồ hết quần áo ra.

- Đã nói không được đi là không được đi, đừng có bướng nữa.

Quá tức, Đông Nghi đẩy mạnh Gia Kỳ cho té bật ngửa, cô xăng giọng:

- Này, anh đừng có điên! Em đi hay ở không mắc mớ tới anh.

Cô nhìn thẳng vào mặt anh giễu cợt:

- Đừng nói là anh bắt đầu thương em nha.
- Vậy rồi sao?
- Còn cô Hải Yến độc nhất vô nhị bỏ cho ai vậy? Định cho em làm cái xe xơ-cua hả? Đủ rồi anh Gia Kỳ, làm ơn tha cho em, tham lam quá coi chừng mất cả chì lẫn chài đó.

Nắm 2 vai cô, mặt Gia Kỳ nghiêm lại, giọng chùng xuống:

- Em nghe đây Đông Nghi! Tuy anh không gắn bó với em trong nghĩa vợ chồng, nhưng anh không thể để em quay về nhà hay sống độc lập. Em hãy ở đây, anh sẽ lo cho em cuộc sống tốt hơn.

Đông Nghi gạt tay Gia Kỳ trên vai cô, kiên nhẫn ngồi xếp lại đồng quần áo vừa bị hất đổ. Giọng cô êm ái:

- Em đã nói rồi. Em có quyền đi và đi bất kỳ lúc nào. Em ở đây vì tình yêu thương của ba và anh em trong nhà. Em đi khi nào cần và sẽ trở về chăm sóc ba. Còn với anh, chúng ta đã xác định là không ai liên quan đến ai.

Gia Kỳ đứng lên nhìn Đông Nghi trân trối và chợt nhận ra đây là một cô gái cứng rắn độc lập, chứ không yếu mềm như anh nghĩ. Mấy ngày nay, những tờ báo, tuần san và nguyệt san in đầy hình ảnh cô, như viên ngọc quý nhất.

Bắt gặp cái nhìn của anh, Đông Nghi thần nhiên chịu đựng. Anh nghĩ xấu về cô hay tốt mặc anh. Cô nhẹ nhàng tiếp:

– Anh đã yêu và sống với người mình yêu. Còn chúng ta không có gì trói buộc cả, tình yêu cũng không có, một chút ngọt ngào cũng không. Em ra đi để sống theo ý của em. Anh yên tâm đi, dù em không có được gia thế, cha mẹ thật sự, nhưng em không sống bừa bãi đâu.

– Anh cũng mong như vậy.

– Anh sợ em hư hỏng nên áy náy?

– Ừ.

– Em đã từng thám thía cảnh không nhà, đói khổ và sự bạc đãi của người đời, bao nhiêu đó đủ cho em trưởng thành, làm sao có thể lẫn xả vào cho đời mình trở thành tội tệ.

– Vậy là anh yên tâm.

Đông Nghi cay đắng:

– Anh yên tâm là em sẽ không xen vào hạnh phúc giữa anh và chị Hải Yến nữa chứ? Dù không có ai, nhưng em không đời nào ngã vào đời anh đâu, đừng có sợ. Bây giờ anh đi xuống nhà đi cho em sắp xếp hành lý.

Gia Kỳ ngần ngừ:

– Em đi đâu?

– Kiếm chồng, được không?

Gia Kỳ cười. Anh biết Đông Nghi nói đùa nên anh đùa lại.

– Muốn chồng dữ vậy sao?

– Chứ ao nữa, đàn bà không chồng chết sao. Còn ngồi đó?

Gia Kỳ đứng lên, giọng anh có vẻ nghiêm và suy tư:

– Đông Nghi! Có phải em yêu Huy Du không?

– Ừ! Anh làm cảnh sát điều tra xét hỏi từ lúc nào vậy? Chuyện của anh, anh lo. Chuyện của em tìm hiểu làm gì? Tội nghiệp hôn! Về nhà trọ mà điều tra xem chị vợ của anh ấy. Còn em miễn bàn đó.

Gia Kỳ cau mày:

– Em hãy cẩn thận! Huy Du đã có vợ đính hôn rồi đấy.

– Còn kha hơn là Gia Kỳ đã cưới vợ và ly dị, lại còn có thêm tình nhân nữa thì sao? So ra, Huy Du còn nhẹ hơn anh.

Gia Kỳ nhăn mặt:

– Anh nói cho em biết không phải để em mắc mớ anh. Anh sợ em cả tin mà khổ một đời.

– Cám ơn lòng tốt của anh. Đủ rồi, anh Gia Kỳ! Em yêu ai sống với ai, đó là quyền tự do của em. Em và anh không ai xâm phạm vào quyền sống riêng tư của nhau.

Đông Nghi đẩy mạnh Gia Kỳ ra khỏi cửa phòng, cô đóng ập lại như không muốn nghe thêm lời nào. Cánh cửa này là chấm dứt mọi quan hệ của cô và anh. Tự mình vào

cánh cửa, Đông Nghi ngược nhìn lên cao cho xót xa trở vào lòng. Càng ghét Gia Kỳ bao nhiêu, cô càng oán hận cho số phận của mình bấy nhiêu.

Anh ta ích kỷ, đã không gắn bó với cô mà còn muốn giữ cô lại nhà này. Anh ta thật lòng lo cho cô hay sợ tai tiếng? Hay sợ không có người chăm sóc sớm hôm hầu hạ cha mình, để anh ta yên tâm hưởng hạnh phúc riêng tư cùng người yêu. Cô yêu Huy Du hay ai chẳng nữa cũng chẳng cần anh ta biết đến.

Trà Vinh..

Bao nhiêu năm lưu lạc, mới đó đã 16 năm Đông Nghi xa quê. Cô đã trở lại An Trường với bao náo nức, hồi hộp lẫn xuyến xao. Mọi thứ theo dòng đời thay đổi nhiều quá.

Từ Anh ngắm 2 bên đường xuýt xoa:

– Trà Vinh cũng đẹp chứ Đông Nghi?

– Ừ.

Đông Nghi nhìn phố chợ, bây giờ đã xây dựng mới, chỉ duy nhất cô còn nhận ra cây hoàng điệp gốc to bề đến cả chục người ôm. Ngày ấy nó nhỏ xíu, cô hay ngồi ở đó "lạy ông đi qua, lạy bà đi lại".

Chữ "chợ Càn Long" gọi cho cô bao cảm xúc đến nghẹn ngào.

Quán cháo lòng cạnh gốc cây hoàng điệp. Lần đầu tiên Đông Nghi nói tên ba và tên mẹ, đầu tên mẹ vẫn đượ cô gọi trong giấc mơ nhiều nước mắt.

Bà cụ bán hàng nhìn Từ Anh và Đông Nghi, cách ăn mặc của họ cho bà biết họ không phải người dân địa phương.

– Hai cô là ai, ở đâu mà hỏi nhà ông Hương Quan? Ông chết có 20 năm rồi. Có 2 bà vợ, bà vợ nhỏ tên Thắm, chết sau ngày con bé Tí Nị mất tích một tháng.

Toàn thân Đông Nghi nổi gai. Cái tên Tí Nị mẹ hay âu yếm gọi làm sao cô quên. Cô nắm chặt tay bà nghẹn ngào:

– Bà ơi! Ba có nhìn ra con nhỏ Tí Nị hồi xưa ba hay chỉ cho con cách đi xin ăn không?

– Con là Tí Nị?

– Dạ phải! Hồi trước bà hay biểu con ngồi ở đây nè, nói câu "lạy ông đi qua, lạy bà đi lại" để xin cơm với xin tiền người ta.

Bà cụ Tâm kêu lên sửng sốt:

– Con là Tí Nị đây sao? Hồi trước bà nhớ con có cái mụn rồi trên chóp mũi. Trời ơi! Đúng là nó đây rồi, con đi đâu biệt tích mười mấy năm vậy?

Bà ôm choàng lấy Đông Nghi mừng yêu:

– mẹ tổ mày. Mày lớn quá, không nói ra bà cũng không biết mày. Lớn lên, con đẹp quá Tí Nị à.

Đông Nghi sung sướng nép vào vòng tay yêu thương, cô tưởng chừng mình con bé lấm, ở cái tuổi lên 5, lên 6.

– Sao mày chẳng chịu về vậy? Mày đi có một tháng, mẹ mày chết, may nhờ bên kia họ cũng tử tế lo ma chay, mồ yên mả đẹp.

Đông Nghi chảy nước mắt. Cô biết nói làm sao. lúc ấy đôi lần cô định trốn đi, bị bọn người ấy phát hiện đánh cô thừa sống thiếu chết. Cho đến khi cô bị sốt thương hàn, bọn

chúng bỏ cô đi luôn. Sau cơn sốt cô trở nên ngẩn ngẩn ngờ ngờ quên cả quá khứ. Rồi mười mấy năm dài, trí nhớ hồi phục. Đến lúc, cô tìm về cội nguồn của mình, tất cả đã đổi thay.

Hàn huyền một lúc, bà cụ Tâm chỉ đường cho Đông Nghi đi.

Bóng hoàng hôn thấp thoáng sau lũy tre già, cũng vừa lúc Đông Nghi tìm về khu vườn xưa của nhà mình. Chỉ còn những cây dừa, cây chuối xanh ngắt một màu, căn nhà lá nhỏ mười mấy năm trôi qua không còn lại vết tích nào.

Hôm nay con trở lại thăm nhà. Mẹ ơi! Sao chẳng có mẹ đứng đợi con, mà chỉ có gió thổi, buổi chiều tà nắng soi nhàn nhạt.

Nước mắt Đông Nghi nhạt nhoà.

Tử Anh vỗ về:

– Tại hoàn cảnh nghiệt ngã, tại cậu bệnh rồi quên mất dĩ vãng, chớ đâu phải cậu bỏ mẹ cậu bơ vơ.

Hai con chó từ hàng rào bên thấy người lạ sủa ầm ĩ. Tử Anh và Đông Nghi còn sợ hãi thì một bà cụ đi ra:

– Hai cô tìm ai vậy?

Đông Nghi rụt rè:

– Dạ, mười mấy năm, nhà mẹ cháu ở đây, cháu muốn về nhìn lại một chút.

– Đất này lâu không ai ở, bây giờ thuộc quyền quản lý của vợ chồng cô Thảo, con gái thứ 3 của ông Hương Quan. Nghe nói cô Tí Nị gì đó đi mất, bà mẹ ốm nặng rồi mất.

Đông Nghi nghẹn ngào:

– Dạ, cháu là con Tí Nị đấy bà ạ.

– Thật tình tôi cũng nghe mẹ tôi nói lại, bà đã một thời ở đây, bây giờ mất rồi.

Quay sang hét chó, bà mở rộng cửa rào nhà mình mới Đông Nghi và Tử Anh.

Rót ly nước mưa, bà chếp miệng:

– Sao cháu đi mà không về vậy? Mẹ cháu đã bệnh hoạn lại thêm nhớ con.

Giọng bà trầm trầm xót xa, Đông Nghi thở dài:

– Lúc con mới bị bắt đi, con nhớ mẹ lắm nhưng không sao thoát khỏi tay bọn họ. Sở dĩ con thoát được là do bọn chúng tưởng con sắp chết, con được cha mẹ nuôi cứu sống, tiếc là sau trận ốm đó con quên hết mọi thứ.

– Ở đây, ai cũng đoán là con bị bắt cóc, vì nếu không chết hay bị bắt cóc, để gì con bỏ mặc mẹ mình trong cơn bệnh hoạn.

Đông Nghi nghe lệ ầm lặn trên má khi nhắc lại chuyện xưa, cô nghẹn ngào:

– Khi mẹ con nằm xuống, các anh chị bên ấy có đến lo lắng không bác?

– Để gì! Nếu như không có di chúc của ba cháu để lại vườn ruộng cho con, con đi mất, họ phải mai táng cho mẹ cháu thì mới có thể chiếm đoạt mọi thứ chứ.

Đông Nghi bật khóc nức nở, Tử Anh vỗ về:

– Đừng quá đau lòng Đông Nghi, chuyện đã qua rồi.

Đông Nghi chùi nước mắt:

- Con sang bên ấy viếng mộ mẹ con, đường bên ấy có xa lắm không bác?
- Con và bạn con hãy ở đây nghỉ qua đêm đi. Ngày mai bác nhờ mấy đứa nhỏ đưa đi. Ở quê nếu chỉ đường chưa chắc con tìm ra đâu.

Tử Anh nhìn quanh e ngại:

- Hai con nghỉ lại, liệu có phiền bác không?
- Ô! Không đâu, có gì mà không tiện. Bác còn vui nữa kia.
- Nhà bác có đông lắm không?

Bà Hai ngấm Tử Anh cười:

- Mấy ngày lễ thì nhà bác rất đông, vì con cháu về đầy đủ. còn ngày thường chúng đi học và làm việc ở tỉnh, ở Sài Gòn cả. Thứ bảy này có con trai út của bác từ thành phố về.

- Anh ấy?
- Ừ, đừng ngại gì cả. Con bác hiền lắm.

Tử Anh chỉ vào người mình:

- Hiền cỡ con không bác.

Bà Hai cười thành tiếng:

- Ai biết đâu! Gặp và trò chuyện mới phân cao thấp, hơn thua chứ.

Tử Anh tỉnh ngịch:

- Anh ấy. chưa vợ hả bác?

Bà Hai phì cười:

- Khi nào gặp con hỏi thử xem, chứ bác thì chưa cưới. Mà nếu nó có cưới là do ba nó trên thành phố quyết định.

Tử Anh phá đi sự ngột ngạt bằng cái cười to vui vẻ, cho Đông Nghi thôi buồn.

- Nếu bác cho phép thì con sẽ hỏi.
- Con tự do mà. Nếu cậu ta chưa, con có quyền đăng ký.

Xem ra bà cũng thoải mái với tuổi trẻ của Đông Nghi và Tử Anh, giúp Đông Nghi xua đi một chút u ám trong lòng.

Tập 2

Buổi tối Đông Nghi và Tử Anh đang ăn cơm tối, tiếng cười đùa của lũ trẻ con trước cổng vọng vào. Bà Hai cười hớn hở:

- Cậu Út nhà bác về rồi đó! Vừa về là có đám lâu la hộ tống ngay.

Tử Anh ngạc nhiên:

- Lâu la?

– Ủ, đám trẻ con ở xóm này nghe cậu út nhà bác về là kéo nhau đi theo. Có hôm hái bần, bắt ốc ngoài ruộng cả ngày luôn, đến tối mới tụ họp về. Rồi 2 con xem, đêm nay trăng sáng, bọn chúng ca hát ì xèo luôn.

Tử Anh vui theo ánh mắt hạnh phúc của bà, cô hứa theo:

– Bà con lối xóm không phiền sao bác?

– Con cái của họ chứ ai đâu mà phiền. Chúng thương cậu út nhà bác lắm, mỗi lần về là có quà cho cả xóm vui vẻ, ai chả thích.

– Con cũng thích nữa.

Bà Hai mỉm cười trước vẻ nghịch ngợm của Tử Anh. Còn Đông Nghi, cô vẫn còn ưu tư khi đối diện lại với thời thơ ấu của mình.

Cô lờm Tử Anh:

– Tử Anh à! Bộ ở thành phố, bạn bè chưa đủ sao, còn về đây định nhập khẩu vào nhà bác nữa? Sợ nhỏ luôn.

Tử Anh nhún vai:

– Có gì đâu, mình thích làm con gái vườn quê, cũng được đến chớ bộ.

Đông Nghi hất hàm chỉ ra sân:

– Người ta về đó, chạy ra xin chữ ký đi, kéo mấy chị ở ngoài kia giành hết rồi ế à. Nói thiệt đó.

Tử Anh tỉnh bơ trước câu móc lò:

– Từ từ đã! Đùa cho vui thôi!

Bà Hai cười:

– Đẹp như 2 con để gì chịu kết bạn với cậu út bác.

Đông Nghi pha trò:

– Ai thì không dễ, nhưng Tử Anh của con thì đang neo đơn, gặp cậu út của bác độc thân vui tính thì dễ gì bỏ qua. Để rồi bác xem, ào ào luôn.

Tử Anh cong môi:

– Ê! Ta đưa nhỏ đi lo từ A đến Z luôn, còn dám bán đứng bạn hiền sao hả?

– Có sao nói vậy. Ở quê. chuyện gì cũng vừa vừa phải phải thôi, chị Hai ạ.

Tử Anh chưa kịp đáp, cậu út đã xuất hiện nơi ngưỡng cửa:

– Thừa má, con mới về.

Đông Nghi nghe giọng quen quen, cô quay lại sửng sốt:

– Là anh sao, Huy Du?

Tử Anh vỗ tay cười:

– A, gặp bạn hiền rồi. Không ngờ nhen! Huy Du, anh xem có phải thế giới này nhỏ lắm không?

Huy Du ngạc nhiên rồi mừng rỡ. Anh bước mau lại nắm tay cô trước sự ngạc nhiên của mẹ mình.

– Đông Nghi! Có phải anh cầu nguyện mãi nên mới gặp em ở đây?

– Anh là con bác Hai?

– Phải! Em biết mẹ anh sao? Vậy là ổn rồi.

Không hiểu câu nói đầy ý nghĩa của Huy Du, Tử Anh đứng dậy, cô cười ồn ào:

– Ê, Huy Du nè! Em xí anh trước nghe. Không tin, hỏi bác xem. Có phải không bác?

Huy Du kêu lên:

– Trời đất! Tự nhiên xi anh là sao?

Bà Hai từ ngạc nhiên đến niềm vui khác. Hoá ra chúng đã quen nhau. Huy Du quay sang mẹ:

– Má! Con không hiểu gì cả.

Bà Hai cười lắc đầu:

– Con hỏi mẹ, mẹ biết hỏi ai đây? Các con là bạn của nhau à?

Huy Du gật đầu:

– Dạ, tụi con biết nhau vì học chung một trường. Hai cô này học sau con 2 lớp. KHÔNG ngờ gặp nhau ở đây, vui thật!

Tử Anh nheo mắt:

– Anh vui không bằng em đâu.

– Sao?

– Vì em gặp anh do sự vui lòng của bác. Anh nhìn em cái gì, ngạc nhiên lắm sao? Anh đừng có nói là chỉ thích Đông Nghi mà không thích em đó nghe?

Bà Hai phì cười trước vẻ nghịch ngợm của Tử Anh. Bà hỏi dò:

– Tụi con thân nhau như vậy à, Lừa?

Tử Anh ngờ ngác:

– Bác gọi ai tên Lừa vậy?

Huy Du nắm vành tai mình cười giải thích:

– Cu Lừa là anh nè. Em không thấy tai anh đặc biệt sao? Tai dài gọi tai lừa ấy.

Tử Anh kéo tai mình ra đùa:

– Tai em là tai nai. Anh xem chúng ta hợp nhau không Huy Du?

Huy Du nháy mắt:

– Hợp! Nhưng tiếc là em trễ phà rồi Tử Anh. Hãy đợi chuyển sau đi.

– Em ghét nhất câu nói đó của anh.

– Biết sao bây giờ đành sang ngang thôi.

Bà Hai nhắc khéo bằng nụ cười:

– Thôi stop đi! Huy Du đi cắt ba lô, tắm rửa rồi thay quần áo. Cơm đang nóng, ăn luôn đi con.

Đông Nghi nhìn theo Huy Du, không ngờ cô và anh cùng một quê An Trường Trà Vinh. Vậy giám đốc nào là cha của anh, ông là người thế nào, tại sao mẹ của anh không theo chồng, lại ở đây?

Trăng lên cao sau lũy tre. Huy Du tắm rửa và ăn uống xong, anh bước ra chỗ Đông Nghi ngồi:

– Trăng đẹp quá, em có muốn cùng anh thả dài trên bờ để ngắm trăng không, Đông Nghi?

Đông Nghi ngại người ta đàm tiếu vì giữa vùng quê này, chiều nay cô và Tử Anh đã quá nổi bật rồi, và còn mẹ Huy Du nữa, bà sẽ nghĩ sao nếu cô bỏ đi cùng anh trong đêm tối, nên cô lắc đầu từ chối:

– Suốt ngày trên xe em mệt lắm. Ngày mai đi anh, em muốn được nghỉ ngơi. Hay anh dạo với Tử Anh đi!

Huy Du có vẻ phiền lòng. Chưa gì Đông Nghi đã muốn né tránh anh, bộ anh không biết cô và Gia Kỳ chỉ có hình thức, anh chàng đó có xem cô là vợ đâu.

Anh buồn bã:

– Nếu muốn, anh đã mời cô ấy rồi, đâu cần em phải bảo.

– Ngắm trăng với ai cũng vậy, Tử Anh nói chuyện vui vẻ hợp với anh hơn.

Huy Du cau mày khó chịu:

– Em nói có lẽ đúng đó. Vậy em mệt thì vào trong nghỉ đi, anh không làm phiền em đâu.

Anh quay đi, Đông Nghi khe khẽ hỏi theo:

– Anh giận em à?

– Nếu có quyền anh sẽ giận, tại sao em không hiểu không anh vậy?

Huy Du bỏ đi, Đông Nghi thẫn thờ trông theo. Hình như trái tim của cô không còn dành cho anh. Cô không vui hay xúc động khi gặp lại anh. Mà đêm nay, nỗi nhớ tràn đầy về buổi chiều cô và Gia Kỳ cãi nhau, anh giữ cô lại.

Bà Hai bước ra sau lưng làm Đông Nghi giật mình, cô vội chào bà:

– Chào bác ạ.

– Hình như Huy Du vừa gây với cháu?

– Dạ đâu có, ảnh rủ con đi ngắm trăng mà con. thì mệt quá.

– À! Vậy con nên đi nghỉ sớm, bác sắp đặt hết cả rồi.

– Cám ơn bác.

Đông Nghi đứng lên, cùng lúc Tử Anh và Huy Du đi ra. Tử Anh giục Huy Du:

– Anh bảo đưa em đi ngắm trăng với bọn lâu la, mà còn chần chừ gì nữa?

Tiếng trẻ con ngoài cổng gọi Huy Du ới ới, nên anh vội đi cùng Tử Anh, tuy nhiên anh không quên quay lại nhìn Đông Nghi. Cô bước vào nhà đầu cúi gằm.

Chỉ một lát sau tiếng cười và tiếng reo hò âm ỉ vọng vào. Bà Hai ngồi ở bàn cười bảo:

– Huy Du nhà bác về là âm ỉ vậy đó, nhất là đêm có trăng. Nó mà đi rồi là im vắng lạnh lòng. Bởi vậy nó đi bác nhớ lắm, nhưng con lớn rồi, nó đâu có ở mãi bên gối mẹ.

Đông Nghi hỏi dò:

– Sao bác không về Sài Gòn sống với anh Du?

Bà Hai lắc đầu:

– Bác và ba Huy Du ly hôn từ lúc Huy Du mới 10 tuổi, ông ấy đã có vợ con riêng. Huy Du về Sài Gòn ở nhà ông ấy thỉnh thoảng nó lại về đây.

Bà chép miệng:

– Thỉnh thoảng ông có về, vì đây là nhà cha mẹ ông mà.

Đông Nghi ngán ngẩm, cô khen:

– Bác vẫn còn đẹp lắm.

Thờ ờ, ba lắc đầu nhìn quanh:

– Bác sẽ ở đây và chết cũng ở đây. Bác nghĩ kỹ rồi, khi một người yêu thương không còn nghĩ đến mình nữa dù có níu kéo lại, trái tim người ta cũng không có cho mình đâu.

Đông Nghi không ngờ, xem bà mộc mạc, vậy mà có ý nghĩ sâu sắc về tình cảm. Cô xót xa cho bà:

– Bác ở đây một mình, chắc là hiu quạnh lắm.

– Đâu có, dòng họ anh em nhà bác cũng đông lắm, đến cúng bái giỗ kỵ thì tụ lại. Còn xấp nhỏ ở đây cũng vậy, vắng thằng Du, chúng cũng thỉnh thoảng đến chơi, hay làm giùm cái này cái kia.

Đông Nghi cười:

– Nhà bác rộng quá, lại ở một mình, là con chắc con chịu không nổi.

– Nay mai nó cưới vợ ở Sài Gòn chắc là ít về hơn nữa. Thật ra Huy Du muốn về quê, nhưng ba nó lại muốn nó ở Sài Gòn lập nghiệp, cho nên nó cứ dằn dụa chưa chịu cưới cô gái kia. Nó bảo với bác, nó yêu một người, cô gái kia vì chữ hiếu đã đi lấy chồng. Huy Du cưới ai cũng được, đó là theo ý bác, miễn nó yêu và cảm thấy hạnh phúc.

– Nếu cô gái kia không hợp với bác thì sao?

– Bác có ở gần con mình đâu mà hợp hay không. Thỉnh thoảng vợ chồng nó đề huề về thăm là bác mừng rồi.

Đông Nghi ưu tư:

– Nhìn bác, con lại nhớ mẹ con, bà sống cô đơn nghèo khổ. Tiếc rằng khi con làm ra đồng tiền thì mẹ con không còn nữa. Gương mặt mẹ thế nào, bây giờ chỉ còn là một ký ức xa mờ.

Đêm nay cô thấy lạnh, trần trờ với bao nỗi ngậm ngùi.

Đồng hồ chỉ con số 1. Đã hơn 1 giờ, mà Huy Du và Tử Anh chưa chịu về. Anh hờn giận cô vì chuyện anh rủ cô đi dạo ngắm trăng mà cô từ chối ư?

Nếu như anh.. thích Tử Anh, cô sẽ tạo cho anh cơ hội.

2:30 sáng, chỗ nằm cạnh Đông Nghi lạnh lạnh. Cô thấy giận Huy Du và Tử Anh ghê gớm. Cố dỗ giấc ngủ, Đông Nghi vẫn không sao ngủ được.

Con trăng đêm chưa bao giờ sáng đến thế, ánh trăng toả sáng dịu dàng. Một thứ ánh sáng thanh bình, lãng mạn.

Tử Anh rung mình, khi một cơn gió đi qua.

– em lạnh à Tử Anh?

– Dạ.

Huy Du cởi áo khoác ngoài choàng lên vai Tử Anh. Anh và cô cùng ngồi trên bờ đê. Anh đang giận Đông Nghi ghê gớm. Muốn giữ Tử Anh thật lâu thật khuya, thử xem Đông Nghi có giận có đau lòng không cho biết. Cái cảm giác bị từ chối làm cho anh khó chịu lần giận dữ. Mãi suy nghĩ Huy Du quên mất anh và Tử Anh thật gần nhau. Dưới ánh trăng bàng bạc.. Anh nghe hơi thở thật ấm trên mặt mình, trong một cảm xúc là lạ, bất chợt anh ôm ghì lấy Tử Anh mà hôn.

Tử Anh hơi bất ngờ một chút, nhưng rồi tấm lòng cô trải rộng đón Huy Du, cô đón nhận nụ hôn của anh và hôn trả lại anh.

Nụ hôn của Huy Du như trong cơn mê đầy xúc cảm, rơi hoai trên mắt trên môi, rồi rơi xuống bờ vai thanh mảnh thon thả. Tử Anh bạo dạn mở cúc áo ngực của mình ra, bày ra một vùng ngực trước mắt anh. Cô đã từng cho Việt Long tất cả, anh ta như cánh bướm hút hết mật hoa rồi bay đi. Từ ấy cô sống buông thả, thì chuyện cho Huy Du đi vào đời cô, có gì e ngại đâu.

Vùng ngực đầy đặn xinh xắn và vòng tay mềm mại, kéo Huy Du vào cơn mê ảo kỳ lạ. anh quên hết và chỉ có đam mê và đam mê.

Bước chân trên cỏ ẩm ướt sương đêm không làm cho cả 2 tỉnh giấc mộng vụ sơn.

Bạn và người yêu cũ Đông Nghi quay đầu chạy như điên. Lòng cô tràn đầy thất vọng. Huy Du nói yêu cô mà lại dần thân cùng Tử Anh. Gia Kỳ đã có Hải Yến còn ích kỷ muốn giữ cô lại làm. cái bia đá.

Chạy mãi, Đông Nghi ngã xuống bên hàng rào bông bụp. Cô nằm lặng yên, giọt nước mắt trào tuôn lặng lẽ.

Gà gáy eo óc, cánh cửa phòng mới mở nhẹ. Tử Anh rón rén bước vào. Đông Nghi nằm im thín thít, đến cả thở cũng không dám.

Tử Anh nằm xuống bên cạnh thật khẽ. Cô muốn lay Đông Nghi dậy, chia xẻ niềm vui nhưng rồi lại thôi.

Cô đã có Huy Du. Anh nồng nàn và say đắm biết bao. Cô sẽ giữ anh cho cô, nhất định như thế.

Tiếng ngáy ngủ của Tử Anh no đầy. Đông Nghi nằm quay lưng vô vách, mắt cô mở to nhìn lên khoảng không, nước mắt thôi không chảy nữa.

Một đêm rồi cũng trôi qua, cho Đông Nghi quyết định cứng rắn hơn.

Buổi sáng Tử Anh và Huy Du còn ngủ, Đông Nghi đã sửa soạn lên đường. BÀ Hai gọi giùm cô chiếc xe, dặn dò đưa đến tận nơi.

Ngôi nhà khang trang nổi bật trong xóm nghèo. Cửa cổng không khoá, Đông Nghi xô nhẹ cánh cửa bước vào. Năm, sáu con chó hung tợn nhảy ra như muốn xé tan Đông Nghi, người khách không mời mà đến.

– Im đi!

Chị Thảo quát nạt đàn chó xua chúng vào trong rồi nhìn Đông Nghi từ đầu đến chân rồi dừng lại trên gương mặt cô. Ngày hôm qua đến giờ, chị đã nghe đồn ầm về sự xuất hiện của 2 cô gái. Cô ta đã đến. Gương mặt giống hệt ba cô. Có một điều chị không phủ

nhận, cô ta rất đẹp. Làn da trắng hồng nổi bật và nhất là đôi mắt xanh như mắt chim bồ câu.

Đông Nghi lên tiếng trước:

– Em là Đông Nghi, hồi nhỏ có tên Tí Nị.

Chị Thảo lạnh lùng:

– Hôm qua, tôi có nghe tin cô về. Cô là con vợ nhỏ ba tôi?

– Còn chị là chị Thảo?

– Phải! cô tìm tôi có chuyện gì vậy? Muốn đòi đất à?

Đông Nghi cười nhẹ. Cô hiểu vì sao người chị cùng cha có thái độ khó chịu với mình, hình như chị ta muốn nhắc Đông Nghi rõ thân phận của cô, một đứa con ngoài giá thú.

– Chị nghĩ về tôi trong sự gặp mặt đầu tiên này như vậy sao?

Chị Thảo lạnh nhạt:

– Cô đi bao nhiêu năm bắt vô âm tín, đến cả lúc mẹ mình chết cũng không về, mười mấy năm qua cô chưa hề đốt cho mẹ mình một nén nhang, bây giờ xuất hiện không đòi hỏi chia đất thì là chuyện gì đây?

Giọng chị ta hẳn học gay gắt. Đổi lại, Đông Nghi vẫn nhẹ nhàng:

– Trước khi bàn chuyện đòi đất chia đất gì đó, tôi có thể thắp cho mẹ cha nén nhang được không?

Chị Thảo miễn cưỡng gật đầu:

– Được chứ, dù sao bà ấy cũng là mẹ của cô mà.

– Cám ơn chị.

Đông Nghi soạn hoa quả nhang đèn đặt lên bàn thờ một cách trân trọng. Chị Thảo ngồi im trong góc phòng nhìn Đông Nghi. Có ai ngờ hồi nhỏ nó còi cọc yếu ớt, lớn lên lại xinh đẹp, dịu dàng quý phái. Chị vừa ganh tị vừa nể phục.

Đông Nghi đốt xong nhang, cô quỳ lạy trước bàn thờ, một lúc rồi mới đến ngồi đối diện với người chị cùng cha của mình. Giọng cô vẫn êm ái ngọt ngào:

– Em rất cám ơn anh chị nhà mình đã rộng lượng mai táng cho mẹ của em và cho mẹ được gần ba. Sờ dĩ em..

– Chi Hai! Anh Hai đâu rồi?

Giọng thanh tao cất lên từ cửa trong lúc anh ta chưa bước vào nhà. Mặt chị Thảo đang khó chịu, tuy nhiên chị vẫn đáp lời:

– Ảnh ở ngoài vườn xem người ta hái xoài, lại định rủ nhau đi nhậu nữa à?

Anh ta nhìn Đông Nghi vì sự xuất hiện của cô, rồi nhìn chị Thảo:

– Cô này là ai vậy chị?

– Hồi làm gì, không liên quan đến chú.

Anh ta không giận vì câu nói xằng của chị đâu, mà cười:

– Cổ vào nhà mình, ắt là người quen rồi. Em muốn biết cũng không được?

– Là con của vợ nhỏ ba chị, được chưa?

Nhún vai và chào Đông Nghi, anh ta tự giới thiệu:

– Tôi là Văn Thành, là em chồng của chị Thảo.

Đông Nghi lịch sự chào lại:

– Dạ, chào anh.

– Cô làm gì và ở đâu, sao tôi về thăm chị dâu hoài mà có lần nào gặp cô đâu?

Đông Nghi phát bực, cô không mấy hài lòng cách hạch hỏi ấy:

– Tôi ở Sài Gòn với ba má nuôi còn đi học nên chưa có cơ hội về quê.

Mặt Văn Thành hất lên tự cao tự đại:

– Cô nhìn xem có đoán tôi là ai không?

HỒi Đông Nghi xong, anh ta tự giới thiệu luôn:

– Tôi là ca sĩ Văn Thành kiêm người mẫu quảng cáo.

Đông Nghi nhận ra ngay anh ta, đây là kẻ Hải Yến yêu mê mết, dưng hiển tất cả và cuối cùng cũng bị phỉ bỏ. Anh ta ăn mặc thật dỏm dáng, bộ quần áo toàn trắng, giày da trắng, mắt kính đen to. một con người rất khác người trước mặt Đông Nghi.

Chị Thảo cắt câu chuyện của họ:

– Chú ra ngoài vườn đi.

Chị hỏi lại câu lúc nãy:

– Cô Đông Nghi! Cô nói ra mục đích của cô đi! Tôi còn nhiều việc phải làm nên muốn biết rõ ý cô khi về đây.

Đông Nghi cười hiền:

– Như chị vừa báo em là con vợ lẽ của ba. Em về đây trước là viếng mộ ba mẹ, sau là cảm ơn anh chị rộng lòng thờ phượng mẹ em trong bao năm qua. Còn vườn đất hay tài sản của cha để lại, em không hề mong đâu, xin chị an tâm.

Một cái thở nhẹ, tuy nhiên chị ta vẫn chưa tin lắm:

– Cô nói thật?

– Dù là giọt máu rơi của cha, nhưng em cũng giống ba, không xem vật chất là quan trọng. Những gì của mình, khi sử dụng lòng mới thanh thản và ngược lại. Cho nên chị yên tâm đi, em không phiền gì đến quyền lợi gia đình chị đâu.

Vẫn chưa hết nghi ngờ, chị Thảo gay gắt:

– Cho dù cô muốn phân chia tài sản cũng khó mà đạt được, vì trên mặt giấy tờ tôi là chủ sở hữu tất cả rồi. Nếu ba còn sống, có thể ba dành phần cho cô, tiếc là không còn nữa.

– Em chỉ xin phép anh chị cho phép em thỉnh thoảng về nhang khói cho cha mẹ là quý rồi.

Chị Thảo nhìn quanh:

– Đây là nhà thờ hương hoả, cô muốn về thì về, đâu ai cấm đoán.

Đông Nghi cười buồn:

– Vậy là tốt. Bây giờ em xin phép về.

- Cô đang ở đâu?
- Dạ, em ở nhà bà Hai gần đất mẹ em hồi đó.
- Hay cô ở lại đi, khi nào muốn về Sài Gòn thì đi.
- Cám ơn chị, em còn ở lại đây cả tuần, em muốn tìm thăm lại cảnh cũ. Dù sao em cũng đi xa mười mấy năm rồi.
- Ủ, thì tùy cô.
- Em sẽ đi viếng mộ nữa, khi nào sắp về em sẽ quay lại.
- Cô có cần tôi giúp gì không?
- Dạ không! Chào chị, em về.

Đông Nghi vừa ra cổng, Văn Thành vội đuổi theo cô:

- Để anh đưa em đi cho, em đi bộ mệt lắm, ở đây chứ đâu phải Saigon mà lúc nào cũng sẵn xe.

Đông Nghi nhìn con đường nắng gay gắt, mà lòng đầy e ngại, cô gật đầu:

- Anh có lòng, em xin cảm ơn.

Quay sang bà chị dâu, Văn Thành đưa cao tay chào:

- Xin chị nói với anh Thảo giùm, mẹ ở nhà nhắn ảnh về.

Văn Thành lên chiếc Toyota bóng láng của mình, anh ta lịch lãm mở cửa cho Đông Nghi.

- Mời em! À, em tên gì vậy?

- Đông Nghi.

Nhìn sững Đông Nghi, Văn Thành kêu lên:

- Có phải em vừa đoạt danh hiệu hoa hậu thời trang Việt Nam không?

Đông Nghi cười khẽ:

- Anh thấy em đẹp bằng cô hoa hậu ấy sao?
- Đẹp hơn! - Văn Thành cười vui vẻ - Em xinh xắn thật. Nhưng hình như chị dâu anh không mấy thích em.
- Chẳng biết! Có lẽ chị ấy sợ em về đây chia gia tài.

Văn Thành nhìn kỹ Đông Nghi hơn:

- Em thật sự không có ý đó sao?
- Em ra đi đã mười mấy năm, lúc em đi mẹ em đang đau. Bao năm qua em không về được, nay mới có dịp về thăm. Còn chuyện tài sản, mười mấy năm qua em đâu có cần, không có nó em vẫn sống kia mà.
- Ở Sài Gòn em ở đâu và làm gì vậy?
- Em ở đường Ngô Gia Tự, chưa tốt nghiệp thì làm gì ra tiền.

Văn Thành cười:

- Vậy là anh ở gần em, nhưng tại sao anh không hề gặp em kìa?

– Anh ở Lê Hồng Phong mà. Ở Sài Gòn nhiều khi người ta ở cạnh nhà nhau mấy năm mà chưa biết mặt nhau, huống chi em ở Ngô Gia Tự, còn anh ở Lê HỒNG Phong.

Văn Thành tròn mắt:

- Hình như em biết nhiều về anh, hơn là anh biết về em đó Đông Nghi.
- Anh làm ca sĩ, dĩ nhiên nổi tiếng phải có nhiều người biết về anh chứ.
- Anh cũng đâu quá nổi tiếng. Nhưng có thể nói anh gặp được em xem như duyên tiền định đó.

Đông Nghi chế nhạo:

- Anh nói câu này thứ 100 chưa vậy?

Văn Thành nhăn mặt:

- Em kê anh sát ván vậy Đông Nghi? Chúng mình hãy nói chuyện cho vui vẻ đi.

Đông Nghi lảng sang chuyện khác:

- Anh về rồi chừng nào lại đi?
- anh tùy vào em, em đi là anh đi.
- Ngộ không? Sao lại tùy vào em. Mỗi người một công việc mà.
- Tự anh thích lệ thuộc vào em.
- anh đang tán em đó à? Thích lệ thuộc vào em, nghe thân mật quá đi à.

Văn Thành cười thành tiếng vui vẻ:

- Sao gặp em, tự nhiên anh muốn thành nô lệ của em.

Giọng nói của anh ta sắc mùi cải lương, tán tỉnh trơ trẽn. Bất giác, Đông Nghi ngấm VĂN THÀNH. Có lẽ Hải Yến mê anh ta bởi cái mã đẹp trai. Phải nhìn nhận anh ta có nụ cười rất quyến rũ, thu hút. Cô nghiêng mặt ngấm VĂN THÀNH:

- Từ hồi nào đến giờ anh chưa có ý nghĩ vậy ư? Chẳng lẽ anh bỏ trai, có nghề nghiệp vững vàng, là trái tim của bao cô gái từng là fan cuồng nhiệt của anh mà không có cô nào để cho anh thương hay sao?
- Cũng có. Nhưng chưa có đúng đối tượng nên hợp đồng chưa ký. Có lẽ trời còn thử thách anh và cơ hội này dành cho chúng ta.
- Chúng ta có chuyện hi hữu sao?
- Sao lại không? Em nhìn xem, anh là ca sĩ nổi tiếng, em là hoa hậu vừa đăng quang, về quê gặp nhau, trời chọn sẵn cho em đấy.
- Phải không đó. Anh tự cao quá.
- Còn gì nữa. Nè, anh đẹp trai, hát hay, con nhà giàu, độc thân chưa vợ, siêu tiêu chuẩn rồi.

Đông Nghi mai mỉa:

- Đúng là siêu tiêu chuẩn.
- Em OK chứ Đông Nghi?
- Để dành phần đó cho bạn gái hay fan của anh đi, em sống thực tế không lãng mạn như anh được đâu.

Văn Thành nhướng mắt:

- Sao em biết anh có bạn gái?
- Không phải sao? Siêu tiêu chuẩn mà chịu sô lô, em không tin đâu.
- Thì có.
- Vậy mà còn muốn tiến thân, tham lam vừa thôi chứ.
- Phật có dạy "người ta thương mình, mình không thương lại là có tội", cho nên anh..
- Vợ hết vào mình, thấy ai đó vừa ý là đeo tới, không thương người đẹp anh bệnh làm sao?

Ánh mắt Đông Nghi vừa châm biếm vừa nửa đùa nửa thật, Văn Thành không giận mà còn thoải mái hơn, cười phá lên. Đông Nghi cắc cớ:

- Cười gì vui dữ vậy?
- Thấy em nên bệnh tâm thần đâu có lạ. Vì em mà bị điên, anh cũng chịu nữa.

Đông Nghi không nói nữa, càng bắc thang cho anh chàng tán dữ hơn. Cô ra hiệu cho anh rẽ trái.

- Anh biết nghĩa trang ở đây không?
- Biết. Anh là dân ở đây mà.
- Em muốn ra đó thăm mộ ba mẹ em.
- Sẵn sàng.

Chính Văn Thành hướng dẫn Đông Nghi đến, dãy mộ dòng họ nhà ba cô. Mộ mẹ cô nằm cạnh mộ ba cô, bên kia có mộ má lớn.

Đông Nghi lấy nhang ra đốt cắm nhang lên nắm mộ. Lòng cô hiu hắt. Một thuở nào làm người, sống tranh đấu giành giật nhau, bây giờ thành nắm đất với dòng mộ bia chia buồn. Mẹ đã nằm sâu trong lòng đất lạnh từ lâu, nhưng mẹ còn mãi trong tâm hồn Đông Nghi. Đông Nghi ngồi lặng mãi nếu như không có Văn Thành nhắc cô đến lần thứ 3. Cô đứng lên, chậm chạp theo anh ra về. LÒNG mãi khắc khoải ưu tư bởi những ngôi mộ nằm san sát bên nhau.

Đưa Đông Nghi về đến cổng nhà Huy Du, Văn Thành còn dửng dăng chưa chịu chia tay:

- Chiều anh đến đón em ra thị xã chơi nghe Đông Nghi?

Đông Nghi chưa có câu trả lời, Huy Du đã đi ra, anh nhìn Văn Thành lạnh nhạt:

- Thì ra là anh.
- Tôi đưa Đông Nghi đi viếng mộ, không ngờ cô ấy là em cùng cha với chị dâu tôi.

Huy Du lãnh đạm:

- Vậy à?

Anh nắm tay Đông Nghi bóp mạnh lại:

- Sao em đi thăm mộ mẹ mà không nói anh đưa đi? Anh là bạn trai em mà.

Văn Thành sầm mặt, cách nói của Huy Du cho anh biết, anh ta muốn dẫn mặt muốn cảnh cáo anh, chớ có lém phéng với Đông Nghi. Anh nhìn Đông Nghi:

– Sao Đông Nghi? Em nghĩ thế nào về cái hẹn chiều nay với anh?

Lẽ ra Đông Nghi từ chối Văn Thành, anh chàng quá tự tin rằng cô không từ chối anh ta. Nhưng có mặt Huy Du, cô thật khó xử. Từ chối Văn Thành, có nghĩa cô nhìn nhận mối quan hệ giữa cô và anh, điều này Đông Nghi không muốn. Cô đã phụ bạc anh đi lấy chồng, cho dù cô vẫn là con gái nhưng ít nhiều cũng làm tổn thương anh. Vĩnh viễn, cô không muốn lập lại trường hợp của Hải Yến. Một ly nước đã đổ không bao giờ hốt lại được nguyên vẹn. Thà cô đẩy Tử Anh vào Huy Du. Vô tình Văn Thành giúp cô. làm nên chuyện. Cô gật đầu cười:

– Vâng. Chiều 5:00 không, anh Thành đến rước em.

Được cái gật đầu của Đông Nghi, Văn Thành như cời tắc lòng. Anh liếc xéo Huy Du một cái và quay lại xe:

– Ok. Chiều 5:00 anh sẽ đến rước em. Bye nghe Đông Nghi.

Văn Thành vừa đi, Huy Du giận dữ:

– em lại muốn theo chân Hải Yến à? Em nên nhớ cái thằng đó là thằng họ Sở khét tiếng đó.

Đông Nghi tránh ánh mắt Huy Du, cô ngọt ngào:

– Cám ơn anh đã nhắc nhở em, nhưng em biết cách xử sự mà. Em mệt quá, xin phép cho em vào trong nghỉ.

Tử Anh nhăn nhó:

– Sao sáng nay cậu không đánh thức mình và rủ mình cùng đi.

– Thấy cậu ngủ ngon quá mình để cho cậu ngủ.

– Họ có từ tế với cậu không?

– Có. Cho nên anh Văn Thành mới đưa mình về nhà.

Đông Nghi vào phòng, Tử Anh bước theo cô:

– Sao cậu hẹn với Văn Thành? Anh chàng ca sĩ đó đều lắm, thay tình nhân như thay áo, cậu không nên quen.

Đông Nghi cười:

– Mình sắp bước vào thế giới "nghệ thuật thứ 7" sau cuộc thi hoa hậu, tại sao không nên quen Văn Thành. Anh ta có thể dìu dắt mình vào đó không bỏ ngỡ, cậu thấy quen Văn Thành không phải là cơ hội tốt à?

Đông Nghi cười buồn:

– Mình không muốn làm một con người yếu đuối, để cho hoàn cảnh chi phối nữa. Mình sẽ nắm bắt cơ hội vươn lên, chẳng phải cậu gợi ý cho mình sao Tử Anh?

– Vậy còn tình cảm giữa cậu và Huy Du?

– Mình xem như gió thoảng mây bay rồi. BA anh ấy chọn vợ giàu sang cho anh ở Sài Gòn, còn mẹ anh ấy thì.. Cậu tranh thủ tình cảm với anh Huy Du đi Tử Anh, nếu cậu thích anh ấy.

– Cậu tán thành à?

– Ừ. Mình không bắt chước Hải Yến quay về bến cũ đâu. Mà mình sẽ đi tới bằng sự dìu dắt nâng đỡ của Văn Thành.

Tử Anh lo lắng:

– Nguy hiểm lắm đó Đông Nghi! Để đạt được điều cậu muốn, cậu phải ngã vào vòng tay Văn Thành, mà anh ta sở khanh có thành tích.

– Mình sẽ cảnh giác.

– Vậy mình ra ngoài nói chuyện với anh Huy Du, cho cậu nghỉ.

– Ờ. Nhớ khép cửa lại giùm.

Đông Nghi lấy gối đập mặt lại. Cô không biết mình nghĩ gì nữa, ngoài một nỗi buồn mênh mông, rộng lớn.

Cây kim đồng hồ chỉ thiếu 10 nữa 5:00 không. Chiếc Toyota màu xanh bóng láng của Văn Thành cũng vừa đỗ lại trước cửa nhà Huy Du. Đông Nghi đã sẵn sàng, trong bộ quần áo đi phố, quần jeans xanh, áo thun dài tay trắng, cổ hơi rộng một chút, tóc cột gọn lại. Huy Du gườm gườm:

– Em không xem anh ra gì cả sao Đông Nghi.

Đông Nghi nhú mày:

– Em không hiểu câu hỏi của anh. Em đã xin phép bác rồi, còn nếu như anh thấy em ở nhà anh phiền thì em sẽ ra khách sạn.

Huy Du quát khế:

– Em thừa hiểu ý anh mà, tại sao rời bỏ Gia Kỳ rồi mà em không chịu về với anh, cứ muốn xa anh không vậy?

Đông Nghi nghiêm mặt:

– Hồi sáng, anh bảo em đừng đi theo con đường Hải Yến đi. Em làm theo lời anh, cho nên không có chuyện chúng ta với nhau.

Huy Du đầu đón:

– Cho nên em thà với Thành chứ không chịu với anh?

Văn Thành xuất hiện nơi ngưỡng cửa. Đông Nghi lách người qua:

– Anh cứ xem như vậy đi.

Huy Du tức giận nắm tay Đông Nghi kéo lại, cô nghiêm nghị:

– Anh buông em ra đi, nếu anh còn muốn đêm nay em về nhà này.

Huy Du đành buông ra, anh trừng mắt nhìn Văn Thành:

– Tôi cảnh cáo cậu, Đông Nghi có làm sao, tôi sẽ giết cậu.

Đông Nghi đẩy vai Văn Thành:

– Chúng ta đi thôi anh Thành.

Nhìn theo xe của 2 người, mắt Huy Du rục rỏ lừa giận. Tại sao vậy? Đông Nghi biết Văn Thành là người không tốt mà cô còn lao vào. Anh không muốn tin chút nào, Đông Nghi bị cuốn hút bởi mã đẹp trai lãng lơ và quyến rũ ấy.

Tại sao anh mãi mãi là người thất bại trước Đông Nghi?

Cho xe chạy chậm chậm, Văn Thành nhìn Đông Nghi như dò hỏi. Đông Nghi mỉm cười:

– Anh muốn gì hỏi đi.

- Hồi sáng Huy Du nói em là bạn gái của hắn?
- Hồi xưa kia, cách đây hơn 1 năm. Cũng chẳng ra làm sao, lúc nói yêu nhau cũng là lúc nói chia tay.
- Anh không hiểu.
- Anh cứ biết em đang vun Tử Anh bạn em vào cho Huy Du là được rồi.

Văn Thành thở nhẹ:

- Như vậy là anh yên tâm.
- yên tâm? Anh yên tâm chuyện gì?
- Là em đó. Em và Huy Du không có gì với nhau, anh vẫn hy vọng đúng không?

Hiểu ra, Đông Nghi bật cười:

- Em chưa có người yêu, nhưng..
- Nhưng sao, còn trong vòng lựa chọn à? Anh đủ kiên nhẫn mà, đừng sợ anh buồn.

Đông Nghi nhẹ nhàng mai mỉa:

- Rồi anh Văn Thành bỏ Hải Yến cho ai mà bảo đủ kiên nhẫn đợi chờ em. Anh đừng có nói với em là anh chưa từng chung sống hay đã chia tay với cô ấy.

Văn Thành khựng lại. Anh có vẻ bất ngờ, vì Đông Nghi biết quá nhiều về anh. Anh giả là chữa thẹn:

- Chuyện đó xưa rồi, anh và cô ấy đã chia tay, cô ấy về với chồng cô ấy.

Đông Nghi lại cười:

- Chồng của cô ấy cũng là chồng của em.

Văn Thành sửng sốt:

- Em có chồng rồi, anh không nghe lầm chứ Đông Nghi?
- Anh không nghe lầm, em đã có gia đình, chồng của em là bác sĩ Gia Kỳ. Em về đó thế chỗ khi Hải Yến đi theo anh.

Văn Thành ngồi yên như hoá đá. Chưa khi nào anh đối diện với một tình huống kỳ cục, buồn cười như thế này.

Thật lâu, anh mới nói được:

- Bây giờ họ tái hợp, em ra đi à?
- Cho nên em và anh nên là bạn bè vui vẻ đi.
- Em chịu nhận anh là bạn sao?
- Sao không! Dù anh là người của Hải Yến, còn em là vợ Gia Kỳ, nhưng đâu có ai cấm chúng ta làm bạn của nhau.
- Gia kỳ không làm ấm lên khi anh và em đi chung với nhau?
- em không làm ấm chuyện anh ấy và Hải Yến, thì anh ấy có tư cách gì làm ấm chuyện tự do của em?
- Vậy anh có thể đi với em bất kỳ khi nào, cả khi xuất hiện ở Sài Gòn trước mặt Gia Kỳ?
- Dĩ nhiên! Em sợ phần anh, coi chừng Hải Yến kia.

Văn Thành lắc đầu:

– Anh và Hải Yến thích thì đến với nhau. Thật ra cô ấy yêu giọng hát của anh, tình nguyện đến với anh vô điều kiện. Anh có thích Hải Yến nhưng cô ấy không phải là người vợ anh chọn. Đông Nghi! Anh biết tình cảm cần có thời gian tìm hiểu, anh nhìn nhận là anh có quá nhiều cuộc tình đến và đi trong đời, nhưng anh chưa tìm thấy tình yêu đích thực cho mình. Có lẽ vì anh đang đứng trên đỉnh cao danh vọng, nên cái nhìn chọn lựa khó khăn. Anh mong tình bạn của chúng ta tốt đẹp.

– Em cũng mong như vậy.

Đông Nghi hóm hỉnh đưa tay ra cho Văn Thành bắt, anh siết nhẹ tay cô.

– Tình bạn tốt đẹp.

– Vâng.

Buổi tối bên nhau thoải mái. Nhiều đôi mắt ngưỡng mộ quay nhìn họ. Văn Thành có cảm giác trước mặt anh là một cô gái mộc mạc ngây thơ trắng trong, đôi mắt vương nét buồn ưu tư. Trước Đông Nghi, Văn Thành chợt thấy con người mình như khác đi, không đủ bản lĩnh như từng có trước những cô gái đem lòng si mê anh.

Gần 10 giờ đêm, anh trả Đông Nghi về trước căn nhà cô trọ, và lưu luyến mãi không rời chân.

Gặp Huy Du cùng Tử Anh ngồi trước ghế đá, anh vỗ vai Huy Du:

– Anh đừng sợ gì cả! Tôi hiểu anh sợ tôi gây tổn thương cho Đông Nghi. Không đâu! Tôi thích nét thanh khiết chân thành của Đông Nghi, tôi và cô ấy sẽ có một tình bạn tốt đẹp.

Huy Du châm biếm:

– Gia Kỳ và Hải Yến có quyền tái hợp, thì anh cũng có thể cùng vợ Gia Kỳ xóa đi khoảng cách. Tôi chỉ là người bên lề cuộc đời cô ấy, tư cách đâu có đủ để xen vào.

Văn Thành quay sang vẫy tay chào Đông Nghi:

– Chúc em ngủ ngon.

– Cảm ơn. Chúc anh ngủ ngon.

Đông Nghi đi luôn vào nhà, trong lúc Huy Du và Tử Anh bên nhau đi dọc trên con đường đất hẹp, trăng trên cao chiếu xuống ánh sáng vàng vạc.

Chia tay buổi tối, sáng sớm Văn Thành đã đi tìm Đông Nghi, anh chỉ ngừng xe trước nhà và im lặng chờ đợi.

Không ngờ Đông Nghi dậy sớm, nhìn qua cửa sổ, trông thấy chiếc xe đậu phía trước, cô vội thay áo quần, chải tóc và đi ra. Mới mở hé cánh cửa, cô giật mình vì Huy Du đứng ngay cánh cửa, anh nhìn cô bằng cái nhìn thật sắc.

– anh làm ơn cho em ra ngoài.

Làm như không nghe thấy, Huy Du cứ đứng yên, Đông Nghi đành lặp lại:

– Anh cho em ra ngoài .

Có tiếng đằng hắng của bà Hai, nên Huy Du đành bước tránh qua. Đông Nghi bước lại trước phòng bà Hai, cô gõ nhẹ lên cánh cửa:

– Xin phép bác, cháu có chuyện cần ra ngoài.

Tiếng bà Hai vọng ra:

– Cháu cứ đi đi, Đông Nghi.

Đông Nghi vội cúi đầu bước mau. Nhìn thấy cô, Văn Thành vội mở rộng cửa xe tươi cười:

– anh tìm em sớm là để dẫn em đi gặp một người, ông ấy hồi xưa rất mến mẹ em.

– Anh đợi em có lâu lắm không?

Văn Thành nhún vai:

– Hơn nửa giờ! Sợ gia đình Huy Du phiền lòng, nên anh đành kiên nhẫn đợi em.

Đông Nghi ngồi lên, Văn Thành chờ cho Đông Nghi đóng cửa xe lại xong mới khởi động máy, lái xe đi.

– Chúng ta đi ăn sáng trước đã.

– Vâng.

Ăn xong đồng hồ hơn 8:00 không, lúc này Văn Thành mới nói:

– Người này đang sở hữu miếng đất của mẹ em ngày xưa, do chị Thảo của anh nhường lại. Nếu em muốn lấy đất lại, bác Tuấn sẽ giúp em.

Đông Nghi cười:

– Vậy ông ấy chịu lỗ hay sao?

– thì em cứ gặp xem sao.

– Nếu em bằng lòng mua cũng không có tiền đâu.

– Anh sẽ giúp em.

– Thôi! Tuy nhiên, anh đưa em đi gặp cũng được, em muốn biết chút ít về mẹ. Thật ra, em không có ý nghĩ về đây sống, tránh cho chị Thảo và anh nghĩ không tốt về em.

– Bà ấy nghĩ sao mặc bà ấy, anh đứng về phía em, giành công bằng cho em.

Đông Nghi lắc đầu cười:

– Đêm qua anh không ngủ hay sao còn đi truy tìm dấu vết cũ cho em vậy?

– Anh không ngủ được. Mẹ anh kể chuyện cũ, cho nên anh biết ít nhiều về em. Đêm qua em có ngủ được không?

– Không quen với giường chiếu cọt nên cũng hơi khó ngủ.

– Em đừng lo, Đông Nghi! Đã không biết em thì thôi, biết rồi, anh đứng về phía em.

– Có lẽ ngày mai em về thành phố. Tuy em không còn tình cảm với Huy Du, nhưng em không muốn gieo cho anh ấy bất kỳ hy vọng nào. Em đã quyết định không thể nào với nhau rồi.

– Anh đưa em về. Hãy cứ xem anh là bạn đi, em sẽ thấy nhẹ nhàng. Đừng xem anh là người nổi tiếng hay một tên sở Khanh ghê gớm. Em biết mà, tình cảm thì không thể nào ép buộc.

– Cảm ơn anh đã cho em một tình bạn.

Xe dừng lại trước ngôi nhà cổ, lợp ngói âm dương. Văn Thành giải thích:

– Đây là nhà ông Chín Cừ, người sở hữu miếng đất mẹ em.

Đông Nghi được đón tiếp niềm nở, có lẽ là do một phần sự có mặt của Văn Thành, ông Chín Cừ vui vẻ:

– Sở dĩ ông mua miếng đất này, là có ngày ông biết cháu sẽ về đó Tí Nị. Con người ta dù có đi đến đâu, đến cuối cùng cũng về mảnh đất chôn nhau cắt rún, chỉ trừ chết đi mới không về. Và cuối cùng thì cháu cũng đã về.

Đông Nghi xúc động:

– Ông đã mua rồi thì đất thuộc về ông. Nhờ ông mà đất được xanh tươi màu mỡ. Cháu không chuộc lại đâu.

– Mấy năm sau này, ông có nghe nói đất này và mẫu ruộng ngoài lộ được ba con di chúc lại cho con, nhưng mà cô Thảo đã hủy đi rồi. Hay là con ra địa chánh làm rõ sự việc đi.

Đông Nghi lắc đầu:

– Thôi ông à! Con về là muốn tìm thăm mộ của mẹ con. Nay bên nhà anh chị Thảo xây mộ đàng hoàng và mẹ con được nằm bên ba con, xem như nguyện ước của mẹ con đã thoả. Con sẽ về lại Sài Gòn, khi nào đến ngày kỵ cơm của mẹ con, con sẽ về.

– Con thật không làm khó ông sao?

– Dạ thật, ông cứ yên tâm đi.

– Vậy để ông bảo tụi nó hái cho con một ít trái vú sữa. Cây vú sữa hồng nhung này ngày trước mẹ con trồng. Ăn đi để nhớ người mẹ trồng cây cho con ăn quả.

Đông Nghi nghe tim mình đau nhói. Cô nhớ ngày xưa mẹ và cô cặm cùi đào xới để đặt cây vú sữa xuống cùng mười mấy gốc dừa. Lúc đó giếng sâu, ngày nào cô cũng quây nước mệt nhoài để lấy nước tưới cây. Cô cứ mong từng ngày cho cây lớn lên, bây giờ cây cao vọi vọi, che tàn rộng lớn. Người già thì phải chết đi, còn cây già trở nên còm cõi xơ xác.

Đông Nghi đi dài trên mảnh đất mà mẹ và cô từng một thời đổ mồ hôi chăm bón. Văn Thành cũng lặng lẽ đi bên cạnh. Đông Nghi thầm cảm ơn sự im lặng đó, cho cô tìm về một quá khứ quá xa. Đến bờ sông, cây dừa nghiêng nghiêng soi bóng nước, Đông Nghi đứng tựa gốc dừa, nhìn dòng nước trôi lững lờ. Tư tưởng cô miên man hết chuyện này đến chuyện khác, lệ không thôi rơi, dù ngăn, dù nén lòng vẫn rơi, vẫn tuôn mau. Chẳng buồn lau, cô cứ mặc cho nước mắt lan rộng. Chỉ có nước mắt mới xoa mọi u uất trong lòng.

Đưa tay gối đầu và ngả lên đó như điềm tựa trong phút phiên muộn đến với mình. Thật lâu, Đông Nghi mới thở mạnh như muốn xua tan mọi phiền não. Lúc này Văn Thành mới sẽ sàng đưa cho cô chiếc khăn tay:

– Em lau nước mắt đi Đông Nghi!

Giật mình, sực nhớ có Văn Thành, cô ngượng ngập:

– Xin lỗi anh, Văn Thành.

– KHÔNG có gì. Anh biết sau khi khóc xong, lòng em sẽ thấy nhẹ nhàng, có đúng không?

– Dạ.

– Chúng mình vào chào bác Chín rồi về. Ngày mai mấy giờ thì về, Đông Nghi?

– Dạ, khoảng 7, 8 giờ gì đó. Anh đến cũng được, em không biết là có Tử Anh đi theo không.

Văn Thành cười:

– Ủ, anh đâu có hẹp hòi dữ vậy. Bạn em cũng là bạn anh mà.

Ánh mắt Văn Thành thật êm trao cho Đông Nghi, cô quay đi. Cô đang nhờ vả Văn Thành, nhưng không vì thế mà tạo cơ hội cho anh đến với cô. Trái tim cô không dành riêng cho người đàn ông quá quyến rũ này, cũng không dành cho Huy Du. Mà về một người, tiếc là anh ta không hề dành một chút gì cho cô.

– Sao em nói là sẽ ở lại đây cả tháng mà chưa gì đã vội về Sài Gòn vậy Đông Nghi?

Ánh mắt Huy Du đầy thất vọng:

– Hãy ở lại đi Đông Nghi!

Huy Du cố van nài nhưng đáp lại chỉ có cái lắc đầu cho anh. Giọng Đông Nghi cương quyết:

– Em có rất nhiều công việc cần phải làm. Huy Du, chúng ta đã chia tay và chia tay mãi mãi. Anh đã có vợ do ba anh chọn.

– Anh không yêu cô ta, không bao giờ anh chọn cô ta.

Quay mặt, tránh ánh mắt nồng ấm của Huy Du, Đông Nghi lãnh đạm:

– Nếu em đặt nặng tình cảm với anh thì chuyện đã khác rồi.

– Vậy em về Saigon nhanh như vậy vì Văn Thành à?

– Anh muốn nghĩ em sao cũng được. Nhưng thật lòng anh hãy nghĩ cho kỹ, hoàn cảnh không cho phép em và anh đến với nhau.

Huy Du cắn nhẹ môi nói:

– Anh biết em và Gia Kỳ không có gì ràng buộc nhau mà.

– Tử Anh rất có cảm tình với anh đó.

Huy Du bực dọc:

– Đang nói chuyện của chúng ta, tại sao em lại kéo Tử Anh vào vậy?

– Chẳng phải đêm qua anh và Tử Anh ngắm trăng tới gần sáng mới về sao?

Một cái thờ nhẹ nhõm từ Huy Du, mặt anh giãn ra:

– Em giận anh vì anh đi với Tử Anh nên em đi với Văn Thành, có đúng không em? Em nghe cho rõ đây, trái tim anh chỉ có mình em thôi.

– Anh hiểu lầm câu nói của em rồi.

Huy Du cau mày:

– Sao?

– Em đã có chồng. Với Văn Thành, em cũng nói rõ như vậy. Dù em là kẻ đến sau trong lòng Gia Kỳ, nhưng em sẽ không nghĩ đến ai khác. Huy Du! em đã phụ bạc anh mà, em không xứng đáng để nhận lại tình cảm của anh.

– Tại sao không xứng đáng? Em và Gia Kỳ hữu danh vô thực, em và anh có trở lại với nhau, có gì sai trái đâu?

– Anh yêu em có thể là quyền của anh. Còn em, em cũng có quyền từ chối. Đâu phải anh ngỏ lời là em chấp nhận đâu.

Huy Du cười nhẹ:

– Em tránh không nhìn vào mắt anh là sao? Bởi em sợ anh thấy trái tim em muốn gì, có đúng không?

Đồng Nghi cười theo:

– Anh suy nghĩ như vậy sao?

– Phải! Em có thể dối lòng em, nhưng với anh thì không.

– Hay qua ha!

– Em đừng tưởng anh không biết em đau lòng, khi suốt đêm anh đi cùng Tử Anh. Anh cố tình đó. Còn chuyện em đi với Văn Thành, anh xem như pha, chọc ghen anh hả? Trẻ con.

Đồng Nghi hất mặt:

– Chớ không phải anh muốn một vòng tay ôm cả vườn hồng?

– Tại em thôi.

– Tại em? Có chuyện đó sao? Anh không yêu, ai bắt anh choàng tay âu yếm với Tử Anh, anh muốn bắt chước cho bằng Văn Thành?

Huy Du khó chịu:

– Chính em cố tình gán Tử Anh cho anh, em còn trách. Phải, anh làm theo sự xếp đặt của em đó có được chưa? Và anh đã hiểu trái tim em như thế nào, em đừng dối lòng nữa Đồng Nghi.

– Không đời nào.

Đồng Nghi quay lưng đi, toàn thân cô bị kéo lại, rồi một vòng tay ôm qua người cô, anh khép sự phản đối của cô bằng môi hôn nồng ấm, bằng nụ hôn say đắm. Đồng Nghi đỡ người ra.. đón nhận. Cô không hiểu được cảm xúc của mình lúc này ra sao nữa. Nụ hôn của anh tha thiết đắm say quá.. Đồng Nghi cố vùng mạnh ra, cô bỏ đi như chạy.

– Đồng Nghi!

Đồng Nghi vẫn chạy khuất sau hàng cây bông búp, mặc cho Huy Du ngăn người ra, anh không hiểu được tâm lý của Đồng Nghi như thế nào nữa. Cô có yêu anh nữa không?

Thật lâu, Huy Du bước chậm về nhà, 2 tay thọc sâu trong túi quần, lòng day dứt băn khoăn. Tử Anh đứng ở cửa, cô vui mừng chạy ra đón anh:

– Anh đi đâu vậy? Cả Đồng Nghi nữa, biến mất tiêu hết, bỏ em ở nhà có một mình à.

Lấy lại bình tĩnh, anh gắng gượng vào nhà, anh mong tìm thấy bóng dáng Đồng Nghi.

– Em tìm anh có chuyện gì à?

– Đâu có chuyện gì.

– Vậy trông anh làm chi, đón anh làm chi.

Tử Anh đỏ mặt. Sao anh có thể quên đêm trăng anh và cô đi suốt đêm, anh ôm cô trong vòng tay thân ái biết bao nhiêu, anh gọi tình cảm ở cô, làm cho trái tim cô mở rộng đón

anh. Vậy mà bây giờ anh lại hỏi cô mong anh làm chi, đón anh làm chi. Cô lúng túng đáp bừa:

– Tại em nhớ anh thôi mà.

Huy Du lảng ra:

– Đông Nghi chưa về nhà à?

– Về rồi, mới về. Nó đòi về Saigon, em thì chẳng muốn về chút nào cả. Đủ trên xe của Văn Thành, em thà không đi.

– Anh cũng đang định về Saigon.

Tử Anh tiu nghỉu:

– Vậy là em phải đi rồi. Em và anh đi một xe nhé, để Đông Nghi đi với Văn Thành đi.

Huy Du cắn mạnh môi. Anh ghét sự gán ghép của Đông Nghi, và ghét luôn sự yếu đuối của mình. Trong một lúc giận dữ và đam mê, anh đã sở hữu Tử Anh. Đam mê có đó chỉ thứ đam mê tầm thường của dục vọng. Còn tình yêu, anh biết rõ qua nụ hôn cho Đông Nghi. Nhưng có lẽ chẳng bao giờ cô cho anh có cơ hội trở lại.

Hình ảnh Văn Thành và Đông Nghi thân mật đi bên nhau, phòng trà rồi trên sân khấu trình diễn cả thành phố, trong quán ăn đều chiếm lĩnh đầy trên những trang báo điện ảnh, kịch trường. Họ là đề tài cho các fan của Văn Thành bàn tán. Tán thành ủng hộ có và phản đối cũng có. Một làn sóng âm ỉ như cơn lốc.

Hải Yến vút tung những tờ báo cho rơi .

trên bàn và cả dưới đất. Cô đã là vợ Gia Kỳ, nhưng sao không chịu nổi trước một sự thật Văn Thành cùng Đông Nghi. Tại sao không là một cô gái khác lại là Đông Nghi, cái kẻ luôn đối nghịch với cô.

Văn Thành có thể với bất kỳ cô gái nào, nhưng với Đông Nghi thì không.

Bỏ mặc căn phòng bừa bãi, Hải Yến lao đi tìm Văn Thành, và cô gần như lục tung cả thành phố trong lửa hờn ghen ngun ngút.

Văn Thành vừa ngủ dậy. Sau khi đánh răng rửa mặt, anh đi xuống nhà ăn điểm tâm. Đồng hồ chỉ 11:00 không. Hải Yến gọi cửa âm ỉ:

– Văn Thành! Em muốn gặp anh.

Văn Thành ngạc nhiên nhìn cô Nguyệt:

– Có chuyện gì vậy cô Nguyệt?

– Dạ, từ sáng tới giờ, cô Hải Yến cứ đến đây bấm chuông, rồi gọi cửa la hét, nói nhất định phải gặp cậu.

– Chị mở cửa cho cô ấy vào đi.

Văn Thành ngồi xuống ghế, anh cầm lên mấy tờ báo và luôn cả báo tuần san, nguyệt san. Ở tờ báo nào cũng in đầy đầy hình ảnh Đông Nghi và anh, có lẽ vì vậy mà Hải Yến đến đây. Suy cho cùng, Hải Yến đã về với chồng của cô, giữa anh và cô không thể gọi là có cuộc tình.

Hải Yến bước vào, cô khựng lại khi thấy Văn Thành ngồi ung dung xem báo, trong lúc cô điên cuồng đi tìm anh. Cô đau đớn nhìn anh, nước mắt chảy ròng ròng:

– Có chuyện gì vậy Hải Yến?

Hải Yến chỉ vào những tờ báo trên tay Văn Thành:

– Em muốn biết sự thật.

Văn Thành nhún vai:

– Sự thật như báo đã viết. Hơn nữa, anh không có bổn phận giải thích. Em yêu giọng ca của anh và tôn vinh anh, điều đó anh rất biết ơn, nhưng không phải vì thế em có quyền hạch hỏi anh.

Hải Yến mím môi:

– Sao anh nói với em và mọi người, anh sẽ đi Mỹ cưới vợ, xong định cư bên ấy?

– Đó là một cách nói để em chịu về bên người chồng được pháp luật nhìn nhận. Anh không thể để danh dự của anh bị chôn vùi. Xin lỗi em, chỉ tại em hỏi nên anh phải nói sự thật, và sự thật có thể làm cho em không vui.

– Anh biết em không vui mà vẫn nói? Tại sao anh yêu Đông Nghi mà không yêu em? Gia thế, tiền bạc đều không có, cô ta là vợ hờ của Gia Kỳ, anh thà yêu một người như thế ư?

– Anh nhớ văn hào E. Ray có nói: "Có những tình cảm mà người ta gọi là tình yêu, cũng như có những thứ nước uống mà người ta gọi là rượu mạnh. VÀ đã là tình cảm thì nó có những lý lẽ của nó, con tim của nó, người ta không thể lý giải tại sao mình yêu người này, mà không yêu người kia". Do đó, anh yêu Đông Nghi chẳng có gì sai cả. Gia Kỳ đã vì em làm khổ cô ấy, anh muốn mang hạnh phúc đến cho cô ấy.

Nước mắt Hải Yến rơi mau. Anh đã nói như thế, sao cô vẫn không cam lòng. Đông Nghi đối với cô như mối thù không đội trời chung. Giọng Văn Thành dịu nhẹ:

– Em ngồi đi, anh bảo chị Nguyệt lấy nước. Thế nào, em vẫn mạnh, Gia Kỳ tử tế với em chứ?

– Có.

– Em hãy bằng lòng với điều mình đang có. Gia Kỳ là người đàn ông rộng lượng, em không tìm được người đàn ông thứ 2 như anh ấy đâu. Em còn nhớ đến anh mà làm gì. Anh không đáng để em bỏ đi hạnh phúc em đang có đâu.

Hải Yến ngồi lịm người. Sao anh không chịu hiểu là cô yêu anh, dù trên tivi hay trên trang báo, trái tim cô không sao yên ổn, cô bàng hoàng xúc động. Anh có hiểu cô sống trong vòng tay chồng, mà trái tim cô cứ hướng mãi về anh.

– Uống nước và sau đó về đi, Hải Yến!

Văn Thành đặt ly nước vào tay Hải Yến, cô không nhận ly nước mà vụt ôm choàng lấy anh, thổn thức:

– Văn Thành, em không thể nào quên được anh.

– Đừng mà Hải Yến.

Văn Thành đẩy mạnh Hải Yến ra, mặt anh lạnh lùng khó chịu:

– Em đừng bắt anh làm cái việc mà anh khinh bỉ: có mối quan hệ với người đàn bà có chồng. Hãy để cho anh giữ lòng tự trọng và em cũng vậy.

Hải Yến khóc nức lên. Cô cảm uất sự từ chối của Văn Thành. Văn Thành để yên cho cô khóc, anh đi lên phòng mình đóng cửa lại. Sực nhớ cái hẹn với Đông Nghi, anh đành phải thay quần áo đi xuống. Hải Yến vẫn chưa chịu về, cô còn ngồi tra gạn cô giúp việc.

Văn Thành đứng ở bậc thang cuối cùng, lãnh đạm:

– Em không cần điều tra gì cả, anh yêu Đông Nghi đó, và có thể anh sẽ cưới cô ấy.

Hải Yến đứng bật dậy, mắt toé lửa vì đau lòng và vì cả hờn ghen ngun ngút. Cô đứng nhìn Văn Thành, muốn phát tiết cơn điên của mình lên mà chưa biết phải như thế nào. Sự đau đớn tận cùng làm cô mất khôn:

– Anh nhặt lại cái thứ Gia Kỳ chê bỏ à? Dưới mắt Gia Kỳ, cô ta không đáng một xu.

Văn Thành lạnh lùng:

– Mỗi người đều có cái nhìn riêng tư. Mặc cho Gia Kỳ có rề rúng, anh vẫn cứ xem trọng.

– Anh..

Một cái bóng trắng xuất hiện nơi cửa, Đông Nghi có vẻ hơi ngỡ ngàng:

– Anh có khách à?

Văn Thành vội băng ra cửa:

– Không! Anh chờ em đấy chứ. Chúng ta đến nhà hát bây giờ nghe Đông Nghi?

– Dạ.

Đông Nghi gật đầu chào Hải Yến. Cái chào của cô không được Hải Yến đáp lại, mắt cô ta toé lửa căm hờn. Cô vừa đau vừa tức, nhìn theo họ sóng bước ra xe. Chiếc xe ngày nào anh hay đưa đón cô, chỗ ngồi bên cạnh là chỗ của cô. Cô đã làm cho anh thật nhiều điều, nhưng cuối cùng là như thế đó. Tại sao Gia Kỳ rộng lòng tha thứ cho sự quay đầu của cô, còn anh thì không.

Hải Yến sụp xuống trên nền gạch khóc ngất. Cô quên cả việc Gia Kỳ vừa ra ca trực, đang mệt mỏi chờ cô ở nhà.

Xe chạy thật lâu, vẫn không nghe Đông Nghi nói gì cả, Văn Thành cho xe chạy chậm lại:

– Sao em không nói gì vậy Đông Nghi? Hay em lại khinh anh vì sự có mặt của Hải Yến ở trong nhà anh lúc này?

Đông Nghi cười nhẹ:

– Tại sao em lại khinh anh? Quan hệ với ai đó là quyền tự do của anh, em và anh đều khẳng định là quan hệ bạn bè, em có quyền gì mà khinh anh?

– Ai biểu em chẳng nói gì với anh cả.

– Như vậy anh có muốn nghe một lời khuyên của một người bạn với một người bạn không?

– Em nói đi.

– anh đừng gặp Hải Yến nữa, hãy trả cô ấy về với bọn phận làm vợ của cô ấy. Anh có thể nghi ngờ lời khuyên của em, vì Gia Kỳ hay vi anh. Vì ai cũng được, em xin anh đó.

Văn Thành thờ nhẹ:

– Anh đã cắt đứt mối quan hệ ngay từ khi cô ấy kết hôn với bác sĩ Gia Kỳ. Anh đâu phải là tên vô lại lưu manh, đi quan hệ với phụ nữ có chồng. Có điều anh biết cô ấy rất yêu anh, nhưng khó tính lắm Đông Nghi ạ. Khi anh yêu ai, anh muốn người đó trọn vẹn thuộc về anh, cả tâm hồn lẫn thể xác. Anh đòi hỏi một sự chung thủy tuyệt đối.

Đồng Nghi bật cười:

– Vậy còn anh, anh có chung thủy tuyệt đối không?

– Dĩ nhiên là có. Thời gian anh chung sống với Hải Yến, anh biết cô ấy làm cho anh rất nhiều điều, tuy anh không thích việc cô ấy làm và từng cảnh cáo: hãy để cho điều tự nhiên đến. Cô ấy bỏ tiền ra cho fan cổ vũ anh, mua băng rôn căng tên anh bên dưới, mua hoa cho fan lên sân khấu tặng. Anh khó chịu lắm, cô ấy cứ phớt lờ. Lần ấy, anh giận quá đi suốt đêm không về. Cô ấy lòng sục đi tìm ra anh đang ngồi với ca sĩ Ngọc Minh, cô ấy nhào đến đánh người ta. Chịu hết nổi, anh nói lời chia tay. Ngay lập tức, cô ấy nhận lời lấy Gia Kỳ. Tính cách cô ấy quá sôi động, còn anh thích tĩnh lặng.

– Thích tĩnh lặng mà anh chọn nghề ca sĩ?

Văn Thành cười nhún vai, không có câu trả lời. Chợt anh nắm bàn tay Đồng Nghi bóp nhẹ:

– Em có thể giúp anh chuyện này không Đồng Nghi?

Rút tay lại, Đồng Nghi nhìn thẳng Văn Thành:

– Nhờ em đóng vai người yêu của anh, để Hải Yến đừng theo anh nữa à?

– Phải. Em thật.. hình như em biết cả suy nghĩ của anh vậy Đồng Nghi? Sao, có giúp được anh không? Hay là sợ?

Đồng Nghi so vai:

– Anh nghĩ là em sợ ai?

– Sợ Gia Kỳ hay sợ em. giả thành thật.

Đồng Nghi phì cười:

– Nè, đừng tưởng cách nói chặn đầu của anh mà em phải giúp anh à?

Văn Thành thất vọng:

– Như vậy là em không giúp anh?

– Giúp thì giúp. Nhưng anh đừng có lợi dụng giả biến thành thật thì em không chịu.

Văn Thành tươi nét mặt lên, gật đầu lia lịa:

– OK. OK. Cảm ơn em trước đó Đồng Nghi.

– Chẳng phải cả tháng nay anh và em luôn đi với nhau, ai cũng nói chúng mình đang bồ với nhau. Làm chẳng anh chàng nào lém phéng tới em.

– Em muốn kiếm chồng nữa sao Đồng Nghi? Chưa tồn à?

Đồng Nghi cười hất mặt:

– Anh nói như vậy, làm cho em phải cảnh giác với anh đó Văn Thành.

Văn Thành bật cười vang. Ở bên cạnh Đồng Nghi, anh thấy lòng mình nhẹ nhàng và hạnh phúc.

Sáng nay anh và cô có buổi tập dợt chuẩn bị cho chương trình "Sài Gòn hương sắc lần thứ năm". Ngoài việc làm người mẫu thời trang, Đồng Nghi còn có năng khiếu ca hát. Nói như nhạc sĩ Nhật Thành: anh và Đồng Nghi có thể tạo bất ngờ cho khán giả bằng một bài song ca ăn ý và lãng mạn nhất.

Buổi tập kéo dài cho đến 1:00 trưa, Văn Thành đưa Đông Nghi về nhà. Còn anh đến tụ điểm ca nhạc như hợp đồng đã ký. Mỗi quan hệ mới này cho anh phần khởi. Mình đã yêu thật lòng rồi ư? Sao không thể chứ? Một Đông Nghi ngây thơ trong cơ thể đàn bà.

– Đông Nghi!

Vừa cầm chìa vào ổ khoá xoay vòng nắm cửa, Đông Nghi giật mình vì một bàn tay đặt lên tay cô. Huy Du với đôi mắt buồn vời vời:

– Bây giờ em trở thành người nổi tiếng rồi Đông Nghi .

Rút tay lại, Đông Nghi cười nhẹ:

– anh đến nhà em lâu chưa?

– Khoảng nửa giờ.

– Có chuyện gì không anh?

Huy Du nhăn mày khó chịu:

– Nhớ em đi tìm em mà phải có chuyện mới được sao?

Anh mai mữa:

– Đạo này em có vẻ kháng khít với Văn Thành quá. Đông Nghi à! Hãy tự mình đứng lên bằng đôi chân của mình, hơn là nhờ vào người khác.

– Cám ơn anh đã có lời khuyên. Em cũng nhắc nhở anh, hãy bằng lòng với cái anh đang có. Nếu không, anh sẽ mất hết Tử Anh và tình bạn chúng ta đang có.

Huy Du tức giận:

– Anh không yêu Tử Anh.

Đông Nghi nghiêm mặt:

– anh nói không yêu mà có quan hệ ăn nằm với Tử Anh. Như vậy là không nên, em không thích tính cách này đâu. Anh biết kết án Văn Thành sở Khanh, nhưng em e anh đang giẫm chân lên con đường đó.

– Anh không chối là Tử Anh cho và anh nhận. Cô ấy quá dễ dãi khi cho, anh không thích có người vợ như thế.

Đông Nghi lạnh nhạt:

– Anh thích hay không là quyền của anh. Nói tóm lại, trong hành trình của anh, không có em trong danh mục đó, dù em là người đàn bà có chồng.

– Cho nên em thà với Văn Thành chứ không với anh?

– Phải. Anh về đi, em đang mệt, cần có thời gian nghỉ ngơi.

Cách từ chối của cô làm anh nổi giận, anh ôm chầm lấy cô:

– Em đừng khiến cho anh nổi điên lên nữa. Đông Nghi! Anh lập lại một trăm lần là anh yêu em, yêu chỉ mình em thôi.

– Buông em ra đi Huy Du.

– Không! Anh yêu em. Chúng mình làm lại từ đầu đi Đông Nghi. Anh biết em và Gia Kỳ chỉ là vợ chồng trên danh nghĩa thôi. Mà dù em có gì với anh ta đi nữa, anh cũng không quan trọng. Anh yêu em.

Anh siết mạnh cô trong vòng tay anh và tìm môi cô. Đông Nghi cắn chặt môi mình lại, cô vung tay lên bằng hết sức của mình không chút khoan nhượng.

Bốp..

Cái tát tai nẩy lửa. Huy Du đưa bàn tay lên mặt, anh sững sờ nhìn Đông Nghi, không ngờ cô thẳng tay như vậy. Đông Nghi len nhanh vào nhà, cô đóng ập cửa lại, hấp tấp cài cây chốt, rồi đứng tựa người bên trong cánh cửa, đứng như hoá đá, đôi dòng nước mắt chảy dài lặng lẽ. Trang nhật ký lại thêm những nước mắt.

Em mệt mỏi giữa dòng đời khắc nghiệt.

Những lúc ấy có bao giờ em biết.

Những tháng ngày tươi đẹp đã đi qua.

Có một phần lầm lỗi của đôi ta.

Gia Kỳ cúi nhặt những tờ báo in đầy hình ảnh Văn Thành và Đông Nghi xếp cho gọn lại. Anh thờ dãi nhìn căn phòng. Đúng như ba anh nói: Hải Yến chỉ có thể là người tình, cho anh những cảm giác lãng mạn, gọi cho anh cảm giác ngất ngây. Nhưng cô không cho anh sự thanh bình của một mái ấm, của người vợ trẻ đón chồng bằng vòng tay âu yếm, một chiếc khăn lạnh mệt mỏi từ cuộc sống bên ngoài xã hội, một bữa cơm nóng sốt ngon lành. Cô chỉ cho anh gối chăn thoải mái, ân ái cuồng say. Và đến lúc những thoải mái đó, những ái ân cuồng say xa dần, tan hoang nguội lạnh.

Xếp mấy tờ báo để xuống gầm bàn anh đi vào phòng ngủ. Trước mắt anh là quang cảnh bữa bãi, gối mền lộn xộn, không ngăn nắp như ngày Đông Nghi ở đây.

Nhăn mặt Gia Kỳ khép cánh cửa đi trở ra ngoài. Anh sang phòng cha. Ông Thông đang nằm nhắm mắt, nghe tiếng chân ông mở mắt ra:

– À, Gia Kỳ! Con mới về đó à?

– Dạ. BA ăn uống hay uống thuốc gì chưa vậy?

– Bây giờ đã 12:00 giờ, con lại đi hỏi ba ăn uống gì chưa. Có ai mang lên cho ba đâu. Cô giúp việc đã về quê 2 hôm nay, vợ con đi đâu từ sáng sớm, ba thì có thể đi đâu chứ.

Ông thờ dãi thườn thợt:

– Đến Đông Nghi nó cũng bỏ ba, từ quê lên nhất định đi thuê nhà riêng ở, cũng tại con mang Hải Yến về nhà này. Tuy nhiên, ba làm sao có thể trách Đông Nghi, phải trả tự do cho nó làm lại cuộc đời chứ, trối buộc nó làm sao được.

Gia Kỳ ngồi xuống bên cha:

– Để con ra ngoài mua cơm. Con sẽ tìm cho ba người giúp việc khác. Đông Nghi có phần của cô ấy rồi ba ạ. Đạo này, cô ấy xuất hiện khắp mọi nơi. Nếu có về nhà này, cô cũng đâu có sẵn sóc được cho ba. Ba tiếc làm gì nữa.

Tuy nói là như vậy, chứ làm gì Gia Kỳ không hiểu, không có ai thay thế được Đông Nghi trong lòng cha. Vắng cô rồi, anh mới chợt nhận ra những việc làm âm thầm của Đông Nghi lại rất có giá trị. Rèm cửa luôn được thay đổi cho căn nhà tươi sáng, vườn hoa khởi sắc. Bữa ăn luôn vừa ý. Còn bây giờ, mọi thứ đảo lộn hết.

Cánh cửa phòng ông Thông bị đẩy nhẹ vào và Hải Yến xuất hiện, trông cô có vẻ mệt mỏi, mắt sưng mọng vì khóc. Cô đưa cho ông Thông hộp cơm đã nguội lạnh. Gia Kỳ cau mày:

– Cơm như thế này anh nuốt còn không nổi thì ba làm sao ăn được hả em?

Hải Yến khó chịu:

– Em mệt mỏi lắm. Ba anh thì anh tự lo đi.

Cô quay lưng đi thẳng. Gia Kỳ bực mình đuổi theo:

– Em có thái độ như vậy với ba anh sao Yến?

– Nếu anh thấy rằng em không lo được cho ba như Đông Nghi, thì anh đi rước cô ấy về đây đi. Em không thể hờ hững ai được khi chính bản thân em, em còn lo không được.

Gia Kỳ nhìn Hải Yến đăm đăm. Rõ ràng là cô rất mệt mỏi và như tuyệt vọng cái gì đó. Anh thương xót ôm cô vào lòng:

– Sáng nay em về bên nhà à?

– Không có.

Hải Yến tránh vòng tay Gia Kỳ, cô đi nhanh về phòng nằm và lấy gối đập lên mặt. Làm sao Gia Kỳ có thể không quan tâm hay băn khoăn về cái điều kia, anh ngồi xuống bên cô, nhẹ nhàng lấy cái gối trên mặt xuống:

– Nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra đi em.

Hải Yến cắn mạnh môi:

– Anh có gặp Đông Nghi không?

Ngỡ cô ghen về chuyện Đông Nghi đang quá nổi tiếng, Gia Kỳ cười khế:

– Lâu rồi, anh đâu có gặp cô ấy. Lúc này, anh có nhật một tờ báo lên xem, hình như cô ấy đang cặp bồ với Văn Thành.

– Anh nên ngăn cản cô ấy.

– Phải như vậy rồi. Nhưng không phải là ngăn cản mà khuyên cô ấy. Anh có quyền hạn gì mà ngăn cô ấy.

– Có chứ! Cả bệnh viện, ai không biết cô ấy là vợ anh.

– Đành rằng vậy, nhưng nếu Văn Thành yêu thương cô ấy thật lòng và hết lòng dúi dất cô ấy vào nghề thuật thứ 7, thì chúng ta nên khuyến khích hơn ngăn cản.

Hải Yến hậm hực chầm biếm:

– Xem ra anh có nhiều cảm tình với cô ta. Làm sao em biết anh có tiếc cô ta không, dù sao đó cũng là một mỹ nhân.

Gia Kỳ cười thành tiếng:

– Anh nói rồi, dù cô ấy có là hoa hậu hoàn vũ, thì anh cũng chỉ yêu một mình em. Anh vui lắm vì tình yêu em dành cho anh Yến ạ. Hãy tin trái tim anh chỉ có mình em.

Hải Yến khép mắt lại. Cô không thể nào từ chối cách bày tỏ tình cảm của anh, khi mà anh đang ngỡ cô rơi nước mắt vì anh. Cô đón nhận nụ hôn của anh, tâm hồn cứ điên đảo điên vì hình ảnh của Văn Thành bên Đông Nghi. Cách anh mở cửa cho Đông Nghi lên xe, ánh mắt nồng nàn đó từng trao cho cô ngày nào bây giờ hướng về Đông Nghi. Tim cô dội lên nỗi đau giận hờn.

Nụ hôn nồng ấm rơi trên mắt trên môi cô, Hải Yến thụ động đón nhận. Anh vỗ về cô bằng nâng niu yêu thương:

– Hãy tin vào anh. Anh chỉ yêu có mình em.

Từ hôm rời nhà đến nay, thời gian chừng 3 tháng, mà Đông Nghi có cảm giác đã lâu lắm vậy. Đứng giữa vườn hoa, Đông Nghi chợt thấy đau lòng, hình như không có bàn tay chăm sóc, cỏ mọc lung tung, những cành hồng cùng phong xơ xác.

Ngậm ngùi, Đông Nghi bước qua cánh cửa. Cảm giác đi xa trở về nơi mình từng ở, kỷ niệm buồn nhiều hơn vui làm cho Đông Nghi muốn chảy nước mắt. Nuốt nỗi buồn vào lòng, Đông Nghi bước đi, toan rẽ qua phòng ông Thông, một giọng nói đánh đá giữ cô ở lại:

– Cô còn trở lại đây làm gì? Tôi đã dặn người làm không cho cô bước chân vào nhà này rồi mà. Chị BẢY đâu?

Hải Yến hét to lanh lảnh. Không chút xao động, Đông Nghi cười nhẹ:

– Trước khi đến đây, tôi đã gọi điện thoại xin phép ba. Chị Bảy dám không cho tôi vào không? Tuy nhiên chị an tâm đi Hải Yến, tôi không muốn đối đầu với chị đâu. Tôi muốn được yên ổn, vậy thôi.

Đông Nghi bỏ đi, Hải Yến rít khế:

– Tôi nói chưa hết, cô không được bỏ đi. Cô không được đi chung với Văn Thành nữa.

Đông Nghi bật cười:

– Tại sao tôi không được đi chung, khi về mặt pháp lý, anh ấy chưa vợ, còn tôi chưa chồng. Ngay đến cả ba hay Gia Kỳ cũng không cấm được tôi. Chị hãy bằng lòng với cái chị đang có đi, hơn là muốn hơn thua với tôi. Ngày trước tôi thua chị, nhưng bây giờ thì không như thế nữa đâu.

Đông Nghi đi thẳng, mặc cho Hải Yến giận dữ quật mạnh mọi thứ chung quanh cô.

– Ba! Con đến thăm ba nè.

Ông Thông mở choàng mắt ra, mặt ông tươi lên:

– Đông Nghi! Từ sáng giờ ba cứ mong con mãi.

Ông đổi giọng hờn trách:

– Con quên mất ông già bệnh hoạn này rồi phải không?

– Đâu có, ba.

Đông Nghi sà lại ôm chân ông:

– Con bận quá. Vả lại, ba biết con mà con về đây thăm ba thường không tiện chút nào.

Cau mày, ông nói giọng không vui:

– Ý con là tại có Hải Yến nên con không về nhà này được?

– PHẢI! Đây là vấn đề tế nhị mà ba. Anh Gia Kỳ cũng vậy, chắc chắn là anh ấy không vui khi thấy con thường xuyên đến đây. Con cũng nhớ ba lắm, mà đành phải chịu thiệt thòi. Ba có khỏe và ăn cơm được nhiều không ba?

Ông Thông mỉm cười:

– Nhờ thuốc của Gia Kỳ mua cho nên ba thấy khỏe lắm, ăn được mà ngủ cũng được nữa.

– Vậy là con mừng rồi. Con có mua lê cho ba, con gọt cho ba nghe ba.

– Ừ.

Đông Nghi vui vẻ kể chuyện cô đi hát, và trường học của cô tổ chức miễn khoá. Cô nói riu rít như chim. Ông Thông kêu lên:

– Ngày nào ba cũng có con bên cạnh như thế này, không cần uống thuốc bổ ba cũng thấy khoẻ nữa Đông Nghi. Vợ chồng thằng Lộc cứ nhắc con mãi.

– Hôm nào con rảnh, con sẽ đến nhà thăm anh chị ấy.

Cô còn đang tíu tít thì Gia Kỳ về đến. Anh cảm nhận ngay được không gian nhẹ nhàng, bởi bình hoa cúc vàng trên bàn, và gương mặt ông Thông sáng lên hơn hờ. Xem ra, ông cho Đông Nghi tình thương thấm thiết còn hơn tình cảm ông cho những đứa con trai của ông.

Gia Kỳ xúc động:

– Cám ơn em lắm Đông Nghi. Mong em thường xuyên có mặt ở đây để thăm ba.

Gặp lại anh sau 3 tháng dài, sao Đông Nghi chột nghe hồn mình lao đao. Thì ra, tự trong một góc tâm hồn sâu thẳm của trái tim mình, Đông Nghi vẫn dành cho anh một tình cảm sâu sắc, tràn đầy. Tiếng anh thật dịu êm bên tai Đông Nghi:

– Em ở lại dùng cơm nghe Đông Nghi?

Đông Nghi lắc đầu, cô đáp đối:

– Dạ thôi, em có hẹn rồi.

Mặt Gia Kỳ nghiêm lại:

– Là Văn Thành à? Em hiểu như thế nào về anh ta mà em thân mật với anh ta hả Đông Nghi? Anh còn biết giới báo chí và các fan ái mộ Văn Thành đang đồn ầm ỹ chuyện tình cảm của em và anh ta.

– Cảm ơn anh cảnh tỉnh em. Nhưng đối với em, anh ấy là người bạn tốt.

– Bạn tốt hay là người yêu?

Gia Kỳ mỉm cười:

– Anh ta quá đẹp trai phải không? Một con người nổi tiếng, cho nên dù anh ta xấu xa cũng không ai nhìn thấy.

Đông Nghi thản nhiên:

– Với ai, anh ấy xấu, nhưng với em, anh ấy là người bạn tốt, biết tôn trọng em, chứ không chà đạp em như anh từng chà đạp em. Có thể anh thấy anh ấy xấu, vì anh ấy cướp chị Hải Yến của anh. Em quan niệm tình yêu là sự chung thủy từ 2 phía.

Về mặt cô rất thành thật và có vẻ chịu đựng. Gia Kỳ chột thấy mình tầm thường. Đúng như cô nói, anh chỉ biết chà đạp cô mà thôi.

Dịu giọng anh nói như xin lỗi:

– Anh mong là em thận trọng, bởi đời nhiều cạm bẫy, em biết không?

– Dạ biết.

– Em ở chỗ này có khá không?

– Dạ cũng khá, tuy có chật hẹp một chút. Nhưng từ nay em sống bằng chính sức lao động của mình.

– Em cần gì cứ nói anh sẽ giúp.

– Vâng, cảm ơn anh. Em mong anh và Chị Yến lúc nào cũng hạnh phúc.

– Cảm ơn em.

Một ngày bên ông Thông. Đông Nghi rất vui. Cô trở về và lao vào cuộc sống của một kẻ sống về đêm, mang tiếng hát và trình diễn thời trang. Dưới ánh đèn màu rực rỡ, Đông Nghi vẫn đẹp, đẹp tuyệt vời như đoá hải đường đang toả hết hương sắc. Có một điều, không ai biết trái tim nhỏ bé của cô phiền muộn đau đớn. Một tình yêu đành khép kín và tháng ngày dần trôi sẽ cho cô lãng quên điều trái ngang cho cuộc đời mình.

– Bis.bis.Nữa đi!

Những tiếng hét cuồng nhiệt bên dưới, yêu cầu Văn Thành hát tiếp. Anh tươi cười giơ cao tay chào và quay sang Đông Nghi như đòi hỏi. Đông Nghi gật đầu.

Văn Thành phấn khởi:

– Kính thưa quý vị cùng các bạn, sau đây Văn Thành cùng Đông Nghi sẽ hát bài "Nắng hồng soi mắt em".

– Yo.

Những tiếng vỗ tay và hét to ầm ầm bên dưới cổ vũ cho Văn Thành, càng khiến khán phòng như muốn vỡ tung ra. Dưới ánh đèn mau, cả 2 đẹp tựa thiên thần. Các fan từ yêu Văn Thành trở nên mến mộ Đông Nghi.

Tiếng hát Văn Thành bắt đầu sôi động theo điệu nhạc Rock.

Dòng suối lạ chảy qua hơi thở.

Ở giữa màn lộc biếc và bao lá non.

Anh đừng nghe âu yếm gọi tên em.

Khi em đến nằm ngoan trên đồi cỏ.

Có bờ ngõ là mặt trời bờ ngõ.

Có thôn xao là núi lớn thôn xao.

Đôi mắt mắt em đã trở thành tinh tú.

Tiếng hát đã dứt, bầu không gian vẫn sôi động. Văn Thành và Đông Nghi cúi đầu chào khán giả để lui vào hậu trường. Dòng người ái mộ tràn lên tặng hoa và ôm hôn cả 2.

Người dẫn chương trình mời Đông Nghi và Văn Thành ở lại sân khấu để cho khán giả đặt câu hỏi.

– anh Văn Thành, các fan đồn anh và chị Đông Nghi yêu nhau, chúng em muốn biết là có thật hay không?

Văn Thành tươi cười:

– Văn Thành và Đông Nghi đang tìm hiểu nhau. Hiểu nhau, rồi yêu nhau và cưới nhau là chuyện sau này. Văn Thành trả lời nghiêm chỉnh, lần này Văn Thành yêu thành thật, để khán thính giả không còn thành kiến với Văn Thành nữa.

Cả khán phòng ồ lên tán thành và đòi Văn Thành hát thêm nữa. Văn Thành đang đứng trên vinh quang và anh là chỗ dựa cho Đông Nghi, giữa họ có một cam kết ngầm: yêu nhau giữa ánh sáng mặt trời. Nhưng làm sao Văn Thành biết được điều thầm kín của trái tim Đông Nghi, khi trở về phòng trọ của mình, đối diện 4 bức tường cô đơn là lúc

tâm hồn cô chìm ngập trong u uất, bởi một tình yêu đơn phương, yêu kẻ từng chà đạp cô.

Vừa ra cổng sau, Đông Nghi trông thấy Tử Anh, cô vui mừng đi lại:

- Tử Anh! Cậu tìm mình à?
- Ừ, dạo này cậu nổi tiếng quá nên quên hết bạn bè.
- Xin lỗi nghe Tử Anh, tại mình bận quá. Hơn nữa.. - Đông Nghi nheo mắt - Cậu đó có anh Huy Du rồi, cũng đâu cần mình nữa mà trách.

Mặt Tử Anh xịu xuống:

- Cậu trách mình phải không Đông Nghi?
- Chuyện gì?
- Thì chuyện cậu và anh Huy Du, mình biết anh ấy còn yêu cậu.

Đông Nghi cười nhẹ:

- Mình chúc cho cậu và anh Huy Du sớm cưới nhau, 2 người chung sống hạnh phúc. Sao định chừng nào đám cưới?
- Ba Huy Du chê mình nghèo. Mình đã có thai, nên bối rối quá.
- Huy Du hay chưa?
- Mình chưa dám nói.
- Cậu nên nói, mình tin chắc mẹ Huy Du ở quê sẽ thích cháu nội.

Văn Thành đi ra cắt ngang câu chuyện của họ. Còn đi diễn một tụ điểm nữa nên Đông Nghi phải từ giả Tử Anh.

- Ngày mai hay hôm nào cậu điện thoại cho mình, cần gì mình giúp cho. Mình phải đi rồi. Tạm biệt nghe Tử Anh.

Dúi vào tay Tử Anh số điện thoại của mình, Đông Nghi vội vã đi theo Văn Thành. Tử Anh đứng nhìn theo, cô thấy ganh tị với Đông Nghi. Đông Nghi ngày nay như thế này, có sự góp công của cô. Chính cô xúi Đông Nghi đi thi hoa hậu, và cánh cửa thiên đường mở rộng đón Đông Nghi. Chỉ có cô số phận hẩm hiu. Liệu Huy Du có cưới cô hay không? Lúc ngã vào vòng tay anh, cô biết là anh đã có vợ hứa hôn rồi kia mà. Muốn được nằm bên Đông Nghi tâm sự, xem ra tình bạn không còn được như thuở nào. Ngôi sao của cô và Đông Nghi xa nhau dù vội.

- Lúc nãy trên sân khấu giao lưu, anh nói như vậy có làm em phật lòng không Đông Nghi?

Đông Nghi mỉm cười, đặt tay mình lên tay Văn Thành:

- Em đã nói là giúp anh cho Hải Yến đừng theo nữa, thì sao em lại phật lòng cho được.

Văn Thành nắm bàn tay Đông Nghi đưa lên môi mình:

- Em là cô gái mà anh tìm thấy được đó Đông Nghi.

Đông Nghi cười rút tay lại:

- Dĩ nhiên rồi, vì thế mà em và anh lúc này mới nổi danh như cồn nè.

Văn Thành nhăn mặt:

- Anh không nói chuyện này.
- Văn Thành! Nên nhớ em là một phụ nữ đã có chồng.
- Anh đâu quan trọng chuyện đó. Điều anh cần là em được tự do.

Đông Nghi cắn nhẹ môi:

- Vậy có bao giờ anh hiểu rằng.. tháng ngày chung sống đó, đã nảy sinh tình yêu không?

Văn Thành lặng người xót xa:

- Em yêu kẻ không hề yêu mình à?
- Em đã yêu một người rẻ khinh mình, không có một câu nói dịu êm ngọt ngào, cũng không một lần ân ái vợ chồng.

Lại thêm một lần nữa Văn Thành sững sờ, anh quay nhìn Đông Nghi trần trối.

Cô cười chua chát:

- Khó tin quá phải không anh?
- Đông Nghi! Em tin anh không, tình của anh với em là tình thật đó. Không giả đâu! Anh yêu em có lẽ do bởi lần đầu trông thấy em, trong em ngây thơ tình khiết biết bao, không biết bao nhiêu lần anh tự hỏi mình: lẽ nào anh yêu em. Nhưng đó là sự thật.
- Anh Văn Thành..
- Anh biết em chưa quên Gia Kỳ. Anh sẽ đợi em Đông Nghi à.

Đông Nghi xúc động:

- Cảm ơn anh Văn Thành. Anh là người đầu tiên trân trọng em.

Văn Thành xiết nhẹ tay Đông Nghi lần nữa, anh tin rằng cuộc sống sẽ cho anh và Đông Nghi xích lại gần nhau hơn.

Từ Anh mở mắt ra, lòng cô đầy phiền muộn, vì Huy Du sẵn sàng quần áo từ lúc nào. Thấy cô thức giấc, Huy Du cười:

- Anh về nhé.

Từ Anh nhồm dậy giận dữ:

- Từ lúc anh đến đây và ra về, anh nói với em câu này là câu thứ 3. Anh có yêu em và cần em không Huy Du?
- Dĩ nhiên là anh cần em. Nhưng em nên hiểu rằng, anh đang ở nhà ba anh và dì anh, 2 người rất khó, ngoại trừ về quê, anh không có quyền vắng nhà ban đêm.

Vòng tay ôm qua người anh, Từ Anh gục lên vai anh:

- Vậy còn em, anh định như thế nào đây?
- Anh không hiểu ý em.
- Chẳng lẽ mình cứ như thế này hoài sao? Em có thai rồi đó.

Từ Anh cảm nhận ngay được cái giật mình của Huy Du. Anh kéo cô ra trước mặt anh:

- Em nói cái gì?

Tử Anh phụng phịu:

– Em nói em có thai, gần 2 tháng rồi. Anh có định cưới em không?

Mặt Huy Du nhăn lại:

– Em. thừa biết là anh đã.. hứa hôn rồi mà, người này do ba anh chọn cho anh.

Tử Anh cắn mạnh môi, cô có nghe điều này từ mẹ Huy Du trong cái ngày cô và Đông Nghi về An Trường, cô hỏi anh, anh khoả lấp. Vậy mà bây giờ..

Lặng người đến mấy giây, Tử Anh mới nói được:

– Vậy còn em?

Gương mặt Huy Du trở nên lạnh hơn bao giờ hết:

– Tại sao lại hỏi anh câu này? Em thừa biết anh yêu Đông Nghi, cô ấy đã phụ bạc anh, anh chán quá, nghe lời ba anh đi hỏi vợ. Anh với em thích nhau thì đến với nhau. Anh nghĩ em biết điều này. Em đi kế hoạch đi Tử Anh.

Tử Anh nhìn Huy Du trân trối. Anh ta vừa say đắm dần thân với cô. Cánh cửa mở, anh ta ôm chặt lấy cô, không có lời nói chỉ có hành động. Cơn mê vừa đi qua, anh vội đứng dậy và phui tất cả trách nhiệm anh xác định rõ mối quan hệ anh không hề yêu cô. Thật tàn nhẫn.

Bất gặp cái nhìn của cô. Anh gạt đầu:

– Anh nói thật đó. Em đi bỏ nó đi, anh không thể cưới em được đâu. Anh có thể giúp em một số tiền.

– Đủ rồi Huy Du.

Tử Anh quát khế, cô cố ghìm tiếng nấc cho đừng khóc trước mặt Huy Du. Cô có khóc hay làm ầm ĩ cũng chẳng níu kéo được anh. Anh đến với cô vì dục vọng tầm thường. Còn cô ý nghĩ buộc anh vào mình.

Đi lại mở rộng cánh cửa, Tử Anh lạnh lùng:

– Anh đi về đi! Từ nay, chúng ta sẽ không ai gặp ai nữa.

Huy Du móc ví lấy một xấp tiền đặt lên bàn. Tử Anh lại quát lên:

– Anh cất tiền và đi về đi!

Huy Du ngập ngừng:

– Anh không muốn làm tổn thương em. Anh cứ nghĩ thời bây giờ người ta thích nhau thì đến với nhau. Em cầm tiền này đi kế hoạch. Sau này dù anh cưới vợ đi nữa, anh và em..

– Anh im đi, làm ơn đi về đi.

Tử Anh xô đẩy Huy Du ra cửa. Cô đóng mạnh cánh cửa, rồi quỳ luôn trên nền gạch mà khóc. Sở Khanh, đều cáng! Cô đã làm tin anh ta, vào một tình bạn thời xa xưa. Anh ta tầm thường như bao gã đàn ông cô gặp, chỉ biết hưởng thụ thân xác cô.

Từng lời nói tàn nhẫn của anh ta, đi sâu vào da thịt cô, nó làm cho cô đau đớn, đau đến tận cùng.

Vừa định tra chìa khoá vào cửa, Văn Thành giật mình vì cánh cửa bị kéo mạnh, rồi một vòng tay ôm choàng lấy anh, kéo cổ anh xuống thật mạnh, nụ hôn gấn lên môi anh

cuồng nhiệt. Tính cách này và mùi hương chỉ có ở Hải Yến thôi. Văn Thành cố vùng ra, anh đẩy Hải Yến ra bằng thái độ dứt khoát, và nghiêm mặt nhìn cô:

– Em làm cái trò khỉ gì vậy hả? Sao còn đến đây? Hãy trả chìa khoá nhà lại cho anh.

Hải Yến cong môi:

– Em không trả. Em đến đây vì em yêu anh, được chưa?

Bật sáng ngọn đèn phòng, Văn Thành đi vào ngồi xuống ghế:

– Tư cách nào mà em nói em yêu anh vậy? Nên nhớ bây giờ em đã là bà Gia Kỳ. Anh không muốn có bất cứ mối quan hệ nào với em, em có hiểu không?

Hải Yến tức giận:

– Bây giờ anh có Đông Nghi nên nhất định ruồng rẫy em?

– Em dùng từ không đúng chỗ rồi đó Hải Yến. Anh và em hoàn toàn không thích hợp nhau, em ghen tuông âm ỉ, rồi dùng dùng đi lấy chồng. Dù anh có yêu em bao nhiêu đi nữa, anh cũng không thể nào có mối quan hệ này vì bao nhiêu danh dự của anh sẽ trôi sông trôi biển. Nhưng thật sự anh không còn yêu em.

Hải Yến lịm người cay đắng. Cô cay đắng vì anh nói thẳng với cô, anh không còn yêu cô nữa, và kẻ đang được anh trao gởi tình yêu nhất định là Đông Nghi. Đau tê tái. Hải Yến cố nắm vúi tình yêu của Văn Thành, cô đến ngồi dưới chân anh:

– Em không tin anh không còn yêu em, chúng ta đã từng có biết bao kỷ niệm ngọt ngào bên nhau, sao có thể nói quên là quên được hả anh?

– Vậy còn chồng của em?

– Em không yêu anh ấy.

– Em không yêu cũng đâu có ai ép buộc em sống chung. Gia Kỳ là do em chọn lựa.

– Đúng, là do em chọn lựa, vì em quá ghen, quá giận anh.

– Quá then, quá giận anh và em đã trừng phạt anh bằng cách đi lấy chồng. Anh là hạng người nào để cho em xếp hạng khi em quay lại mà muốn anh mở rộng vòng tay đây? Anh nói thật, anh không cao cả như Gia Kỳ, tha thứ và chấp nhận em quay về vô điều kiện, con người anh nhỏ mọn tầm thường lắm. Anh đòi hỏi một sự thủy chung tuyệt đối.

Lời lẽ như xối nước vào mặt, Hải Yến bật khóc:

– Đông Nghi thì có gì hơn em?

– Có! Cho đến giờ này cô ấy vẫn còn yêu Gia Kỳ, từ chối Huy Du và cả anh nữa.

Văn Thành khép mắt lại:

– Xưa nay anh rất tự mãn, kiêu căng trong việc chinh phục phái đẹp. Nhưng với cô ấy, anh hoàn toàn thất bại. Cô ấy không yêu anh.

Hải Yến nghiêng mạnh rằng. Đông Nghi là cái thứ. đồ bỏ của Gia Kỳ, vậy mà VĂN THÀNH xem trọng. Xem về anh ta đau khổ vì không có tình yêu của Đông Nghi, hờn ghen trong trái tim Hải Yến đầy ứ.

Ngồi ngay lại, Văn Thành nghiêm mặt:

– Anh muốn được nghỉ ngơi, em về đi Hải Yến.

Hải Yến ngật ngưỡng:

– Nếu em ly hôn cùng Gia Kỳ, anh có cho em cơ hội không?

Văn Thành bực bội giờ cao tay hết ý kiến. anh không còn biết nói như thế nào nữa trước sự cố chấp kỳ lạ của Hải Yến. Anh đã nói rõ, lẽ ra cô ta phải hiểu chứ. Anh đứng lên, tuy nhiên vẫn lịch sự nắm cánh tay cô, kéo ra cửa.

– Em về đi Hải Yến, anh xin em.

Nước mắt viền mi, cô gục lên vai anh:

– Đừng đuổi em.

– Em hãy về đi Hải Yến! Hãy cố vun đắp hạnh phúc đang có, đừng làm khổ Gia Kỳ nữa. Tình yêu Gia Kỳ cho em mới đúng là tình yêu.

Đóng cánh cửa nhanh lại, Văn Thành thở phào như trút được gánh nặng ngàn cân. Anh vào phòng mình, nằm nhoài lên mấy chú gấu làm bằng vải bông, mơ màng nghĩ đến Đông Nghi. tình yêu quả như chiếc bóng bay cao, càng đuổi theo, càng bay xa.

Căn phòng tối om, Gia Kỳ nhắm mắt tìm công tắc đèn mở lên:

– Đừng mở đèn!

Hải Yến la lên. Trong bóng tối lờ mờ, Gia Kỳ thấy Hải Yến đang ngồi bó gối thu mình trong một góc. Anh mở đèn và đi đến trước mặt cô:

– Em làm sao vậy?

Hải Yến từ từ ngẩng lên, đầu tóc cô rối bù, mắt sưng mọng:

– Gia Kỳ! Chúng ta ly dị đi.

Gia Kỳ cau mày:

– Tại sao?

Hải Yến nghẹn ngào:

– Em thật sự không quên được Văn Thành, anh hãy ly dị đi và tìm Đông Nghi đi, bảo cô ấy trả Văn Thành lại cho em. Cô ấy chỉ yêu anh, tại sao còn muốn cướp Văn Thành của em chứ?

Hai bàn tay Gia Kỳ nắm lại. Anh đã lờ mờ đoán được sự lạnh nhạt của vợ mình, cũng như sự đau khổ không cần che giấu của cô. Thì ra là như vậy. Cô chung sống với anh thân xác thì ở đây, nhưng tâm hồn và trái tim chỉ dành cho anh chàng ca sĩ đẹp trai ấy. Anh một lần tha thứ cho cô, quá sức chịu đựng của anh rồi.

Tay nắm lại, mắt như có lửa, anh nhìn vợ dăm dăm, Hải Yến không chùn lòng:

– Cám ơn anh đã từng tha thứ và cư xử tử tế với em. Nhưng thật lòng sống với anh, em không có cảm giác hạnh phúc. Em đau khổ anh có hiểu không?

Giọng Gia Kỳ khô khốc:

– Văn Thành chịu quay về với em sao? Khi mà anh ta đang khăng khít với Đông Nghi?

– Đông Nghi đâu có yêu anh ấy, người Đông Nghi yêu là anh. Anh hãy giúp em kéo Đông Nghi về với anh đi Gia Kỳ. Bị Đông Nghi bỏ rơi, Văn Thành nhất định quay về với em.

Gia Kỳ muốn hét to lên vỡ tung căn phòng này ra. Hải Yến là vợ của anh, cô yêu cầu anh làm cái việc thật khó coi, tình cảm mà cô coi như cái chong chóng, muốn quay ngược quay xuôi gì cũng được. Cô xúc phạm đến lòng tự trọng của anh một cách thô

bạo. Tình yêu anh dành cho cô từ bao lâu nay vụt vỡ vụn. Anh đã đặt tình yêu không đúng chỗ, cho một kẻ không hề yêu anh.

Anh xô mạnh người Hải Yến ra khi cô đang ôm lấy cánh tay anh:

– Em xem anh là cái gì vậy? Em có biết là em đang nói gì, làm gì và xúc phạm anh như thế nào không?

– Em biết. Nhưng nếu em và anh chung sống với nhau thì chỉ là địa ngục thôi.

Gia Kỳ buông tay:

– Em muốn ly hôn thì cứ ly hôn. Tuy nhiên việc kéo Đông Nghi rời khỏi Văn Thành, anh không làm được. Nếu Văn Thành thực sự yêu em, anh ta sẽ về với em.

Gia Kỳ quay ngoắt người đi ra cửa. Lại như ngày nào, anh rơi vào tận cùng của đau khổ. Nhưng nỗi đau của ngày hôm nay và ngày ấy hoàn toàn khác xa nhau. Khi con chim xanh ham muốn bầu trời tự do quẩn rữ bên ngoài, anh giữ lại có ý nghĩa gì đâu, càng khơi thêm lòng thù hận nơi kẻ từng đầu ấp vai kề với anh.

Bước qua phòng của cha, Gia Kỳ cố nén cơn đau:

– Ba! Ba có khỏe không?

– À, Gia Kỳ.

Ông Thông vui vẻ:

– Ngày hôm qua Đông Nghi có qua và cho ba mấy cái đĩa nhạc này. Con xem nó còn mua cho ba mấy cái áo lót và quần để mặc ở nhà.

Giọng ông Thông trù mền lẫn hoan hỉ. Ông lấy mấy món Đông Nghi mua cho, còn mở đĩa video nhạc cho anh xem. Gia Kỳ ngồi xem chăm chú. Nhìn cô trên màn hình sinh động dễ thương, anh không nghĩ .

– Đau quá Nghi ơi!

Tử Anh khóc oà, rồi Đông Nghi nghe tiếng rơi của điện thoại, máy cứ kêu tút..tút..

– Tử Anh!

Không thể bỏ mặc Tử Anh rồi. Đông Nghi trỗi dậy, cô hấp tấp thay quần áo, khoác thêm bên ngoài cái áo Sangai, cô lật đặt đẩy xe ra lái đi.

Căn phòng Tử Anh khép hờ, Đông Nghi đẩy cửa vào. Cô kêu lên hốt hoảng, vì Tử Anh đang nằm dưới nền gạch, toàn thân cô nhuộm đầy máu.

– Tử Anh! Tử Anh..

– Mình bị. băng huyết.

Làm sao đây? Đông Nghi đập cửa chủ nhà, nhờ họ giúp đưa Tử Anh ra xe.

Tử Anh bị băng huyết nặng, do bị sót nhau khi hút cái thai ra. Chỉ trong một đêm người Tử Anh như tóp lại chỉ còn chút xíu, mặt cô tái nhợt. May là Đông Nghi tới kịp, bác sĩ nói chậm 15 nữa thôi, xem như Tử Anh hết cứu.

Chờ cho Tử Anh tỉnh, Đông Nghi vừa bón sữa vừa trách:

– Sao cậu điên dữ vậy hả? Thai gần 4 tháng mà dám phá?

Tử Anh ứa nước mắt:

– Mình cứ hy vọng anh Huy Du hồi tâm chuyển ý, nhưng cho đến khi thấy ảnh cưới vợ, thì mình hiểu rằng không còn hy vọng rồi, ảnh chỉ xem mình như kẻ qua đường.

Khốn kiếp! Đông Nghi nghĩ rằng giận dữ, không thể nào ngờ Huy Du có cách cư xử tệ bạc như vậy.

Dù sao cô cũng có một phần trách nhiệm là đẩy Tử Anh vào vòng tay Huy Du .

Bón hết ly sữa cho Tử Anh, Đông Nghi vỗ về:

– Cậu yên tâm nằm dưỡng bệnh đi. Mình sẽ lo cho cậu, cũng như bắt Huy Du có trách nhiệm với cậu.

Tử Anh lắc đầu:

– Thôi bỏ đi Đông Nghi! Tất cả là tại mình. Mình cứ mong Huy Du là một bờ bến vững chắc cho mình tựa nương vào. Nhưng cuối cùng thì anh ấy cũng thực dụng như Việt Long. Có phải người nghèo thì luôn thiệt thòi không?

Đông Nghi nghe mắt mình cay cay. Kẻ nghèo luôn thiệt thòi, chính vì thế mà Gia Kỳ xem rẻ cô. Cô đã vượt qua mọi thử, để có ngày hôm nay, mà khởi đầu là công của Tử Anh. Cô ôm Tử Anh vào mình:

– Cậu hãy nghỉ đi Tử Anh! Tuy cậu đã qua nguy hiểm, nhưng phải cả tháng cậu mới bình phục lại được.

– Hãy hứa với mình đừng đi tìm Huy Du, anh ấy có lẽ đã đi hưởng tuần trăng mật rồi cũng nên. Hãy quên đi, Tử Anh..

Chất thuốc ngấm vào cơ thể, Tử Anh thiếp đi trong giấc ngủ phiền muộn. Cuộc tình nào cũng để lại cho cô dấu ấn đau đớn, bởi cô đã sống quá thật lòng với tình yêu.

Ái tình là con vật đói khát.

Khi no đầy tình yêu sẽ vỗ cánh bay cao.

Đông Nghi đến tìm lúc Huy Du cưới vợ được 2 hôm, và chuẩn bị đi hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu. Anh ngạc nhiên khi thấy cô, vì đây là lần đầu tiên cô đi kiếm anh.

– Đông Nghi tìm anh có việc à?

– Chúng ta nói chuyện một lát có được không?

– Được chứ, em vào nhà đi. Khánh Ngọc vừa đi chợ.

– Không cần vào nhà. Em muốn cho anh biết Tử Anh vừa phá thai, cô ấy suýt chết nếu không đưa đến bệnh viện kịp thời.

Đông Nghi nghiêm mặt:

– Một Huy Du em từng quen thuộc còn sinh viên hiền lành chơn chất, không phải là tên sở Khanh tàn nhẫn, anh biết đã có vợ đính hôn, tại sao còn đến với Tử Anh?

Mặt Huy Du sầm xuống:

– Em thừa biết người anh yêu là em chứ không phải Tử Anh. Cô ta đã dễ dãi trao thân cho anh ngay đêm đi dạo ở An Trường. Do đó, anh chỉ có thể xem Tử Anh như tình nhân chứ không thể xem là vợ.

Đông Nghi giận đến run tay run chân, cô nhìn Huy Du khinh bỉ:

– Thật may mắn là em đã không yêu anh. Xem đây như một bài học cho Tử Anh rút kinh nghiệm. Huy Du! Em chúc anh hạnh phúc với sự lựa chọn của anh. Em về đây!

Như một cái tát vào mặt trước vẻ khinh bỉ của Đông Nghi, Huy Du đứng trơ người ra, nhưng rồi anh nhún vai. Có thể anh không yêu người vợ vừa cưới, nhưng cuộc sống của anh sẽ khá hơn, sẽ vượng cao hơn. Đây cũng chính là điều anh trả lại cho Đông Nghi, khi cô chà đạp lên tình yêu của anh dành cho cô.

Đông Nghi về nhà, Văn Thành đứng trước cửa nhà đợi cô, anh nhắc nhở:

- Em đi đâu vậy Đông Nghi, hình như em không mang điện thoại theo?
- À. - Đông Nghi cười khế - Đêm qua Tử Anh bệnh nặng. Cô ấy gọi điện thoại cho em đến, em lén lút mặc quần áo xong là chạy đi ngay cho đến bây giờ đó.
- Cô ấy đã khoẻ chưa?
- Sức khoẻ ổn định rồi, nhưng còn phải nằm viện cả tuần nữa.

Văn Thành lắc đầu:

- Anh sợ em luôn. Nào cha mẹ nuôi, cha của Gia Kỳ rồi cô bạn Tử Anh, thời gian đâu cho công việc và cho anh nữa.
- Anh đừng có kêu ca mà.

Đông Nghi mở rộng cửa phòng cho Văn Thành vào, cô đi ra sau:

- Anh uống cà phê không, em pha cho.
- Thôi đi, em làm ơn ngủ giùm anh! Hai, ba giờ chiều anh ghé lại. Nhớ phải ngủ, cấm đi ra khỏi nhà.
- Em nhớ rồi.

Đông Nghi khép cửa lại, cô vào phòng nằm lăn ra nệm. Cơn buồn ngủ kéo 2 mắt cô díp lại thật mau.

Tử Anh bình phục sau một tuần lễ cô nhập viện. Xác thân cô nhanh chóng hồi phục, nhưng tâm hồn chưa dễ dàng bôi xóa điều đau lòng. Cô siết tay Đông Nghi:

- Cảm ơn cậu, Đông Nghi!

Đông Nghi nhìn mặt:

- Cảm ơn gì, chúng ta là bạn bè mà. Hoạn nạn không giúp nhau thì gọi là bạn bè à?
- Mình trả phòng trọ về nhà ở với mẹ.
- Ừ, nên thế đi Tử Anh! Sẽ không có ai bằng mẹ đâu, vòng tay mẹ luôn ấm áp. Mình sẽ về thăm cậu.

Tử Anh cười buồn:

- Sau lần này mình sẽ nói lời tạm biệt với tình yêu, vì tình yêu chỉ có với người có tiền thôi.
- Cậu không nên quá bi quan Tử Anh ạ. Đầu phải một lần đập phân rồi bắn mồi. Chẳng qua cậu quá thật lòng. Tuy nhiên rồi cậu sẽ gặp một hoàng tử của lòng, người ấy sẽ yêu cậu thành thật và cùng sống với cậu đến răng long đầu bạc.
- Mình cũng mong như cậu nói.

Đôi bạn chia tay nhau. Đông Nghi buồn buồn đếm bước. Dù sao thì cô cũng hơn Tử Anh, cô có được tình bạn tốt đẹp với Văn Thành, đó là một người bạn cho cô sự tin cậy chân thành và trải lòng mình trong những lúc buồn vui của cuộc đời.

Một cái bóng dài trước mặt, chặn bước Đông Nghi, cô ngược nhìn lên:

- Chị Hải Yến!
- Hồi này xem vẻ muốn gặp cô thật khó đó Đông Nghi.

Đông Nghi cười nhẹ:

- Chị tìm tôi có việc gì vậy?
- Tôi và Gia Kỳ đã ly hôn. Cô có thể trở về làm vợ của anh ấy, hay về nhà ở cho gần ông cụ, không phải chờ tôi hay Gia Kỳ đi vắng mới về thăm ông cụ. Hãy tranh thủ đi Đông Nghi.

Đông Nghi lắc đầu:

- Chị lầm rồi! Tôi không hề có ý định trở về căn nhà đó, càng không có ý nghĩ là sẽ làm vợ Gia Kỳ. Tôi về nhà là để thăm ba, vì tình cảm cha con thôi mà.

Mắt Hải Yến long lên:

- Có nghĩa là bây giờ cô nhất định đeo theo Văn Thành, chứ không chịu buông tha anh ấy?

Đông Nghi cau mày:

- Chị ăn nói cẩn thận một chút. Tôi nhắc cho chị nhớ, cả tôi và anh Thành đều tự do, anh ấy đến với tôi hay bất cứ ai là do anh ấy, là chuyện của chúng tôi, chẳng liên quan đến chị.

- Tại sao không liên quan, nếu không có cô, anh ấy đã đón nhận tôi.

- Xin lỗi, tôi không có gì để nói với chị cả.

Đông Nghi định băng qua đường để lên xe, Hải Yến lao đến, cô nắm cánh tay Đông Nghi lôi lại, mồm quát tướng lên:

- Cô chưa được đi, tôi chưa nói hết.
- tôi chẳng có chuyện gì nói với cô hết.

Đông Nghi hất mạnh tay Hải Yến ra quay đi, Hải Yến rút con dao giấu trong người ra.

Tách.. Mũi dao sáng loáng nhắm từ phía sau Đông Nghi đâm tới.

- Đông Nghi, tránh ra!

Văn Thành hét lên kinh hoàng. Anh lao vào cả 2 , xô Đông Nghi ngã dạt vào trong, mũi dao bay tới cắm ngay vào ngực anh.

- Á!

Văn Thành đau đớn quy xuống, máu loang đỏ thẫm chiếc áo sơ mi trắng đang mặc.

- Anh Thành..

Hải Yến run rẩy buông tay, cô hét to hoảng loạn:

- Anh Văn Thành, tại sao anh lại cứu nó? Tại sao?

Đông Nghi xô Hải Yến, cô đỡ người Văn Thành, áo cô vào áo anh đỏ màu máu.

Văn Thành còn cố mấp má đôi môi:

- Em không sao chứ Đông Nghi?

Đông Nghi ôm chặt Văn Thành, nước mắt cô trào ra:

– Em không sao. Anh cố gắng chịu đau, em đưa anh đến bệnh viện.

Chưa bao giờ các fan ái mộ Văn Thành nhiệt tình đến thế, họ gần như đứng chật kín cả cửa cổng bệnh viện để chờ nghe tin lành về anh.

Mấy giờ đồng hồ trôi qua nặng nề, thần kinh của Đông Nghi như căng thẳng lên tới độ. Chính vì cứu cô mà Văn Thành chịu nguyên mũi dao vào ngực mình, tính mạng của anh như chỉ mảnh treo chuông. Phòng mổ cấp cứu đóng im ỉm.

Vị bác sĩ mở cửa ra gọi to:

– Ai là thân nhân của bệnh nhân Văn Thành?

– Thưa, là tôi ạ.

Đông Nghi căng thẳng đến chỉ biết mở to mắt nhìn vị bác sĩ.

– Bệnh nhân máu B, hiện tại bệnh viện không có máu này.

– Bác sĩ! Tôi thuộc nhóm máu ấy, tôi có thể cho máu anh ấy.

– Cô sang phòng bên đây.

Từng giọt máu của Đông Nghi chảy vào cơ thể Văn Thành, anh vẫn còn hôn mê, mũi dao chỉ còn một chút nữa thôi là xuyên vào cuống phổi Văn Thành.

Gia Kỳ đến, trán anh hằn sâu vết nhăn lo lắng:

– Em không sao chứ Đông Nghi?

– Dạ, em không sao.

– Anh thay mặt Hải Yến xin lỗi em.

Đông Nghi cười buồn lắc đầu:

– Có phải lỗi của anh đâu, sự việc xảy ra với em quả như một cơn ác mộng, nhớ lại em còn phải sợ. Chị Yến như thế nào rồi hả anh?

– Cô ấy bị tạm giam rồi. Xem vẻ suy sụp lắm, gặp ai cũng hỏi Văn Thành rồi khóc oà. Nếu Văn Thành chết, có lẽ cô sống không nổi.

Đông Nghi mệt mỏi khép mắt lại. Tình yêu của Hải Yến không bình thường chút nào, có lẽ vì vậy mà Văn Thành sợ hãi cô. Tình yêu không được dưỡng nuôi trong sự tôn trọng lẫn nhau, mà chỉ muốn độc chiếm, muốn sở hữu.

Ngoài cửa bệnh viện, đám đông ồn ào hơn, họ sốt ruột vì không biết được bất cứ thông tin nào về Văn Thành.

– Đông Nghi, hãy ra đây đi!

– Đông Nghi!

– Đông Nghi!

Âm thanh gọi tên Đông Nghi ầm ỹ bắt buộc cô phải ra đối mặt với mọi người. Hàng rào di động bảo vệ bệnh viện được chắn ngang, rồi tăng viện cảnh sát. Đông Nghi mệt mỏi bước ra, mặt cô xanh mét, vì lo âu và vì cho máu.

– Các bạn! Đông Nghi biết các bạn lo cho anh Văn Thành, nhưng ngay chính bác sĩ còn chưa dự đoán khi nào anh ấy sẽ hồi tỉnh. Đông Nghi rất cảm ơn sự lo lắng của các bạn

dành cho anh Văn Thành. Nhưng giá các bạn về nhà và giữ im lặng cho bệnh viện, Đông Nghi và anh Văn Thành rất cảm ơn các bạn.

Không gian mới mấy phút trước đó ồn ào, bây giờ im phăng phắc, họ xót xa và bất nhẫn trước một Đông Nghi xinh đẹp ngày nào, bây giờ nhợt nhạt xơ xác, mỗi một. Mỗi nhóm cử đại diện ở lại chờ xem bệnh tình của Văn Thành, rồi cả đám đông giải tán.

Đến tối, câu trả lời của bác sĩ cho Đông Nghi yên tâm hơn:

– Vết thương của Văn Thành không còn nguy hiểm nữa, mạch đập bình thường nhưng do mất nhiều máu nên thời gian hồi tỉnh sẽ chậm lại.

Guong mặt Đông Nghi vẫn chưa tan đi nét kinh hoàng. Cô cố đi lại nhìn qua khung cửa kính. Văn Thành nằm đó, ngực quấn băng, anh chìm sâu vào cơn mê vô thức. Đông Nghi muốn chia sẻ với Văn Thành. Đối với anh, cô có một tình bạn chân thành. Còn tình yêu ư? Có một chút cho anh, bởi vì anh đã quên thân mình cứu sống cô. Nếu không, kẻ nằm trong kia sẽ là cô.

Nhưng cái nhìn của Gia Kỳ lúc này lại dịu dàng hơn. Anh nhìn thấy ở cô một tấm lòng nhân hậu, kiên nhẫn, sống vì người hơn vì mình. Trông Đông Nghi phờ phạc và mệt mỏi quá, một thân xác yếu đuối nhưng tâm hồn cô vô cùng dũng cảm không kém, cô đã vì Văn Thành mà ngồi như hoá đá, quên cả không gian và thời gian. anh đến trước mặt cô, chưa bao giờ giọng anh ấm áp đến thế:

– Em hãy vào phòng trong mà nằm nghỉ đi Đông Nghi. Nếu không, em sẽ kiệt sức mất. Em cần phải có sức khoẻ để lo cho Văn Thành.

Anh dìu cô vào phòng và bắt cô nằm xuống:

– Tất cả em hãy để anh lo lắng, xem như anh vì Hải Yến mà chuộc lỗi với em.

Đông Nghi nhắm mắt lại. Ôi! Lời nói này, ngày xưa cô khao khát biết bao nhiêu, nhưng đổi lại chỉ có sự lạnh lùng băng giá. Cô đau khổ vì sự ghẻ lạnh đó, cô quên tất cả. Bây giờ khi anh dịu dàng và quan tâm đến cô, sao cô nghe lòng mình bình thản lạ, không còn rung động thêm nữa mà chỉ còn là nỗi lo sợ cho an nguy của Văn Thành.

Cô còn yêu anh, hay trái tim đã ngã về Văn Thành.

Lần đầu tiên Đông Nghi vào phòng riêng của Văn Thành để lấy quần áo cho anh. Cô mỉm cười vì thế giới đầy màu sắc trong căn phòng của anh. Trên giường là những chú gấu bông, gấu mẹ, gấu con và cả dưới đất cũng vậy, một núi thư và quà của fan ái mộ dù nhỏ hay lớn đều để hết trên nền gạch.

Chị Nguyệt nói như phân bua với Đông Nghi:

– Phòng cậu Thành bừa bãi như vậy đó, nhưng không cho ai vào dọn dẹp đâu. Cậu ấy ghét sự xáo trộn.

Đông Nghi hỏi dò:

– Rồi lúc anh ấy sống chung với chị Hải Yến, làm sao chị ấy chịu nổi căn phòng này?

– Đâu có! Cậu Thành ngủ phòng này còn cô Hải Yến ngủ chung với chúng tôi. Cô Hải Yến mang tiếng là ở nhà này, tại vì cô ấy tự ý mang va ly đến ở, chứ cậu Văn Thành đâu có cho cô ấy lên phòng của cậu ấy bao giờ. Vậy mà cậu ấy vẫn mang tiếng dụ dỗ gái có chồng. Cậu ấy là người nổi tiếng, cũng biết giữ hình tượng của mình cho trong sáng chứ đâu để quá tệ.

Chị thở dài:

– Vậy mà kỳ này cổ đâm cậu Thành nhát dao trí mạng. Chưa có ai được cậu Thành hy sinh như đã hy sinh cho cô đâu. Có lẽ cậu ấy yêu cô thật lòng.

Đông Nghi lặng thinh mở tủ lấy mấy bộ quần áo cho Văn Thành. Một cuốn sách nhỏ rơi ra, ảnh của cô và dòng chữ Văn Thành viết nắn nót.

Khi em đến mang theo dòng nhựa ngọt.

Huyết quản thành sông chở linh hồn lá biếc.

Cánh tay là cầu mang thương mến qua sông.

Anh nghe thơ thức dậy tuổi 15.

Và bỗng rung động thấy em cười rất nhẹ.

Đông Nghi bối rối cắt tất cả vào ngăn tủ.

Đó là những gì thầm kín nhất của Văn Thành, mà cô vừa bắt gặp được.

Tâm sự này cho cô bối rối vì biết mình được yêu.

– Tìm thấy quần áo không cô Đông Nghi?

– À..

Đông Nghi rút đại mấy bộ quần áo, xong cô đóng tủ lại, giả là:

– Có rồi!

Trở lại bệnh viện, Đông Nghi kéo ghế ngồi nhìn Văn Thành, anh vẫn còn chìm sâu trong cơn mê. Lớp vải băng quấn quanh người, nơi anh đã chịu một nhát dao thủ hận của Hải Yến thể cho cô.

Gương mặt anh trong cơn mê vẫn quyến rũ, làn da mặt ong, đôi chân mày rậm, sống mũi cao, khoé miệng hơi cong lại. Bao nhiêu điểm đó và tiếng hát anh đã làm cho hàng trăm ngàn khán giả, nhiều nhất là thiếu nữ thổn thức mê. Họ ái mộ anh đến mức cuồng nhiệt, lẽ nào trong tim anh chỉ có Đông Nghi, trong khi đó Đông Nghi lại yêu tuyệt vọng Gia Kỳ.

Nhẹ tay vuốt mái tóc loà xoà trên trán anh, Đông Nghi ngắm anh thật lâu. Cô không yêu anh, những ngày tháng qua, cận kề và luôn bên nhau, cô xem anh như một người anh, một người bạn mà thôi.

Chợt một tiếng rên khẽ, Đông Nghi hỏi hột:

– Văn Thành! Anh tỉnh rồi hả?

– Đông.. Nghi..

Anh đã tỉnh. Mừng quá, Đông Nghi nắm tay vui mừng:

– Đông Nghi đây, anh Văn Thành.

– Nghi..

Có lẽ Văn Thành chỉ chợt tỉnh và gọi tên Đông Nghi, rồi anh lại rơi vào cơn mê. Đau xót, Đông Nghi gục mặt lên tay anh nức nở. Tại sao vậy? Anh vừa gọi tên Đông Nghi trong cơn mơ, Đông Nghi vừa lên tiếng, anh lại im lặng.

anh Thành! Tỉnh lại đi anh! Mọi người đang chờ anh và cả em nữa. Anh không được chết, nếu như anh chết, Hải Yến sẽ chịu bản án suốt đời lao tù. Cô ấy chỉ có tội là quá yêu anh, và mối tình si chẳng dễ dàng tan.

Hải Yến bước qua khỏi cánh cửa nhà khách, cô đứng lại vì nhận ra Gia Kỳ. Anh đứng lên khi nhìn thấy cô.

Cô xấu hổ khi đối diện anh, anh càng tốt bao nhiêu, cô càng hối hận bấy nhiêu. Con mẹ đã qua rồi, còn lại trong lòng là giọt đắng.

Vị cán bộ trại giam ra hiệu cho cô ngồi xuống. Cô ngồi xuống mà mặt cúi gằm.

– Em có khoẻ không?

– Khoẻ.

Hải Yến ngẩng lên, giọng cô lạnh lùng:

– Sau này anh đừng đi thăm em nữa. Sự bao dung của anh càng làm cho em thấy mình hèn kém.

– Em ốm quá Yến à!

Gia Kỳ xót xa. Lúc này anh trách cô hay nói gì đi chẳng nữa, điều đáng tiếc cũng xảy ra rồi.

Gia Kỳ an ủi:

– Em đừng suy nghĩ gì cả. Anh tin là Văn Thành sẽ tỉnh lại, và anh ấy sẽ bãi nại cho em.

Nước mắt Hải Yến chảy dài:

– Anh ấy vẫn chưa tỉnh?

– Chưa! Do bị mất máu nhiều quá. Nhưng rồi sẽ tỉnh lại thôi.

Hải Yến ghen ngào:

– Anh hãy ghét em đi, đừng tử tế với em nữa.

Ngồi đối diện nhau, cả 2 không biết nói lời gì. Hải Yến làm Gia Kỳ thất vọng, cô đã làm tổn thương tình cảm anh, khi anh hoàn toàn cởi mở tấm lòng. Cuối cùng chỉ có thể xác cô bên anh, còn tâm hồn cô mãi đuổi theo tình si tuyệt vọng.

anh không biết mình có can đảm vào thăm cô nữa không? Tâm hồn anh tràn ngập bi ai, hụt hẫng và chán chường.

Rời trại, anh cứ lầm lũi đi, nặng như nhảy nhót trên đầu.

Văn Thành cựa mình, một bàn tay anh tê vì bị một vật đè lên. Anh mở mắt ra và ngơ ngác nhìn quanh. Vết đau râm ran trên ngực khi anh cựa mình.

Định tỉnh một lúc, anh nhìn kẻ đang ngủ trên tay mình:

– Đông Nghi!

Cô ngủ mê mết. Chuyện gì đã xảy ra và tại sao anh nằm đây? Thành nhíu mày. Anh nhớ Hải Yến đã vung con dao bén ngót lên, và anh lao ra đón mũi dao cho Đông Nghi. Lúc ấy cảm giác nóng và đau đớn rồi anh quy xuống. Văn Thành đưa bàn tay còn lại vuốt nhẹ lên tóc Đông Nghi, mái tóc đen nhánh và loà xoà trên mặt, một gương mặt thanh tú. Đôi rèm mi cong rung động nhẹ theo hơi thở.

Anh muốn nhòm dậy để hôn lên chóp mũi kia, đầu chóp mũi có một mụn ruồi nhỏ xíu, nhưng vết thương trên ngực không cho phép anh ngồi dậy, anh đành sờ nhẹ lên ngực cô.

Cảm giác nhột nhạt, Đông Nghi giật mình thức giấc. Văn Thành vội vàng nhắm mắt lại, anh nghe bàn tay cô dịu dàng kéo tấm chăn đắp qua bên người anh, hơi thở nóng ấm của cô phả vào ngực anh. Không dùng được, anh mở bừng mắt ra, một tay nắm tay cô giữ lại.

– Em ngủ trên tay anh, tê tay anh muốn chết luôn.

Đông Nghi kêu lên mừng rỡ:

– Anh tỉnh rồi hả, hồi nào vậy? Vậy mà nãy giờ làm tỉnh nha.

Văn Thành vờ nhăn nhó kêu lên:

– Đau quá. anh đau quá Đông Nghi à! Anh chết mất..

Vừa mới mừng rỡ, Đông Nghi hoảng sợ khóc oà:

– Anh đừng chết, để em gọi bác sĩ.

– Đừng gọi.

Anh ôm qua người cô, cười:

– Anh đâu có sao, dọa em chút mà.

– Hứ!

Đông Nghi dần dỗi vùng ra, cô làm chạm vết thương trên ngực Văn Thành. Lần này đau thật, mặt Văn Thành nhăn lại:

– Em đụng vết thương anh đau quá.

Sực nhớ vết thương trên ngực anh, Đông Nghi lo lắng:

– Em xin lỗi. Anh đau lắm à? Thế ai biểu anh..

– Người ta đùa một chút thôi, mà em làm cho anh đau đến tắt thở luôn.

– Anh còn đau lắm hả? Để em gọi bác sĩ. Anh đã hôn mê 2 ngày rồi đó, em lo muốn chết.

– Những 2 ngày lận à? Còn em, em có sao không?

– Em không sao, chỉ có điều người ta bắt giam chị Hải Yến.

Văn Thành thở dài:

– Thì phải như vậy rồi. Nếu anh không bị thương, thì người chết sẽ là em, em làm sao chịu nổi nhát dao chí tử hờn ghen đó.

– Em biết, chính anh đã đỡ nhát dao cho em. Nếu như anh chết, em đau khổ, mà chị Hải Yến cũng đau khổ.

– Vì em anh có thể làm tất cả Đông Nghi à.

Ánh mắt dịu dàng trao cô, Đông Nghi xấu hổ quay đi:

– Để em gọi bác sĩ nghe anh.

Không đợi anh đồng ý, cô bước nhanh ra cửa, Văn Thành mỉm cười nhìn theo, cái đau như không còn nữa.

Giúp Văn Thành ngồi dậy, Đông Nghi để cho anh ôm qua vai cô.

– Có đau lắm không anh?

– Có!

Không còn đau lắm, nhưng Văn Thành cứ giả bộ đau. Đâu có dễ dàng có cơ hội Đông Nghi lo lắng và phục vụ tận tình chu đáo cho anh như thế. Anh vờ va chạm để cho mũi anh chạm vào tóc cô. Mùi hương dịu dàng đến ngất ngây trái tim đa tình của Văn Thành, chưa bao giờ anh có cảm giác rung động đến thế.

Đông Nghi vô tình để anh ngồi ngay lên, cô lấy khăn ướt lau mặt cho anh:

– Anh ăn cháo nhé!

– Ờ!

Đông Nghi thận trọng vừa bón cháo vừa thổi:

– Nóng quá thì anh kêu lên nhé.

– Xin lỗi..

Gia Kỳ đến anh gõ nhẹ vào cánh cửa. Văn Thành nhìn lên, anh vui vẻ:

– Vào đi bác sĩ Gia Kỳ.

– Anh thật khỏe chưa?

– Cũng còn đau, có lẽ vết chém sâu chưa lành. Nhưng anh yên tâm đi, tối qua tôi có gọi điện cho luật sư để lo thủ tục bãi nại cho Hải Yến. Cô ấy như thế nào rồi?

Gia Kỳ buồn bã:

– Suy sụp lắm. Tôi cũng không biết an ủi như thế nào nữa.

– Khi bình phục tôi sẽ đến thăm cô ấy.

– À! Anh ăn cháo đi, kéo cháo nguội không ngon.

– Vâng.

Gia Kỳ đi ra. Hình ảnh 2 người đầm ấm bên nhau sao làm cho anh chợt buồn, tim se lại. Anh đã bỏ đi viên ngọc quý để chọn lấy hạt đá. Trong quá khứ, anh từng cư xử không ra gì với cô, rẻ rúng, xem thường.

Giờ đây cô đã tìm ra hạnh phúc, đáng lẽ anh phải vui, nhưng sao cứ trĩu nặng ưu tư.

Gia Kỳ lái xe luôn về nhà. Ông Gia Thông lo lắng:

– Sao con, Đông Nghi nó khỏe lại chưa? Ba muốn đến bệnh viện thăm nó, hay là con đưa ba đi thăm nó nhé.

Gia Kỳ lắc đầu:

– Đông Nghi không sao đâu ba, sở dĩ cô ấy không đến thăm ba, vì cô bận lo cho Văn Thành.

Ông Gia Thông thở dài:

– Con ruồng rẫy Đông Nghi để nó bỏ đi, ba tiếc lắm. Thời buổi bây giờ muốn tìm một cô gái nề nếp sống vì người hơn vì mình không phải dễ. Nhưng thôi, nếu chàng ca sĩ kia thương nó, cưới nó thì ba mong nó được hạnh phúc.

Gia Kỳ ngồi lặng người. Phải, khi anh kịp nhận ngọc ẩn trong đá đã quá muộn. Tình cảm ngày nào Đông Nghi dành cho anh hẳn không còn nữa. Ai lại đi yêu người đàn ông rẻ rúng mình để chạy theo người phụ nữ khác.

Lần đầu tiên Gia Kỳ đứng lên, anh đi vào căn phòng ngày xưa Đông Nghi từng ở. Bình hoa và rèm cửa do chính tay cô trang trí, cảnh còn đây mà người cũ đã đi rồi.

Lau mặt cho Văn Thành xong, Đông Nghi giúp anh cạo râu, chải tóc. Để cho Văn Thành ngồi dựa vào chiếc gối cao, Đông Nghi mỉm cười nhìn anh:

– Có rất nhiều phóng viên muốn gặp anh đó, fan ái mộ nữa.

Văn Thành nhăn mặt:

- Anh chẳng muốn gặp ai cả, anh muốn không gian mãi mãi chỉ có anh và em thôi.
- Đừng quên anh là người của công chúng. Anh sống nhờ công chúng khán giả đó.
- Anh biết chứ sao không? Nhưng yêu anh theo kiểu Hải Yến, anh sợ lắm. Anh cũng là một con người bình thường thôi, trái tim anh cũng đập nhịp đập bình thường, và anh chỉ có thể rung động trước người mình yêu.

Đông Nghi lảng tránh ánh mắt Văn Thành. Cô lảng ra:

- Ngày hôm qua em có giấy tuyển dụng của công ty du lịch Văn Thánh, em muốn làm hướng dẫn viên du lịch anh ạ. Em yêu ngành du lịch lâu lắm rồi.
- Như vậy còn những công việc như hát chung với anh, trình diễn thời trang, em vừa bắt đầu nổi tiếng đã muốn bỏ đi tất cả à? Đừng có điên quá Đông Nghi.
- Nếu như em nói là em muốn làm cái gì đó cho nổi bật, để chứng tỏ em không phải là một thứ bất tài như Gia Kỳ đã rẻ khinh em, chắc là anh sẽ giận em phải không?
- ..

– Em đã được cái mình muốn, lại được anh yêu thương. Nhưng thật tình em muốn mình là bạn nhau thôi.

Văn Thành sững sờ nhìn Đông Nghi. Anh cứ tưởng cô sẽ chấp nhận anh sau tai nạn này, "anh hùng cứu mỹ nhân". Nhưng cái nhìn của anh hoá lẹch lạc rồi.

Đông Nghi ngọt ngào:

- Em sẽ lo cho anh đến ngày anh xuất viện rồi em mới đi làm.
- Em không hề có chút tình cảm nào với anh sao Đông Nghi?

Ánh mắt Đông Nghi van lơn:

– Anh đừng bắt em trả lời có được không? Nếu em trả lời không, chắc chắn anh sẽ đau lòng. Còn nếu như em nói có là em nói dối, bởi vì em còn nhớ anh ấy. Hẳn là anh không muốn em lừa dối tình cảm chứ?

Văn Thành cắn nhẹ môi:

- Anh hiểu rồi. Nhưng dù thế nào đi nữa, anh cũng mong trái tim em dành cho anh một chỗ đứng, dù nhỏ nhoi. Bởi vì Gia Kỳ không yêu em đâu, trái tim anh ta còn bị tổn thương. Tình yêu bây giờ với anh ta như một vi thuốc đắng.
- Em biết.

Đông Nghi lảng ra, cô làm vẻ vui vẻ:

- Xong rồi đó. Hôm nay anh tươi tắn đẹp trai trở lại để sẵn sàng tiếp các fan.
- Không, anh chưa muốn gặp họ. Lát nữa, em hẹn giùm anh, ngày mai tại nhà văn hoá Thanh niên, lúc 10:00 sáng, anh sẽ có mặt tại đó.

Đông Nghi mỉm cười:

- Các fan nghe được tin này sẽ mừng vui lắm đó. Em đi báo tin nghe anh.
- Ờ.

Văn Thành thờ dài nhìn theo Đông Nghi. Tình yêu là gì? Nó giống như cái bóng vậy, càng đuổi bắt càng xa. Đông Nghi hoàn toàn khác những cô gái anh đã gặp, họ tìm tới anh vì anh là ngôi sao, vì tiền bạc của anh. Có người không cần gì cả, tiếc rằng cô đã không yêu anh.

Đông Nghi! Đông Nghi! Ta vẫn mong một ngày trái tim em có ta.

- Ba!

Đông Nghi sà xuống bên chân ông Thông, vui vẻ:

- Ba có khoẻ không ba?

Ông Thông vờ nhăn nhó:

- KHOẻ gì. Chân ba đêm nào cũng đau nhức muốn chết. Thành Kỳ có giúp ba mát-xa, nhưng đâu có được như con. Đông Nghi à, nhà này bây giờ không còn Hải yến, con về ở với ba đi. Con cứ long rong bên ngoài, ba không yên tâm chút nào.

Đông Nghi cười vui, cô đưa tay bóp bóp chân ông Thông:

- Hay ba nằm xuống, con bóp chân cho ba.
- Thôi đi! Con đi về cái chân ba lại đau. Ba muốn con trả lời là con có chịu về nhà với ba không thôi.
- Con đã đi làm rồi ba ạ. Hướng dẫn viên công ty du lịch Văn Thánh. Cho nên thỉnh thoảng con sẽ đến thăm ba, xin ba hiểu cho con đừng bắt con về đây ở.
- Con sợ cái gì? Thì sáng con đi làm tối về nhà. Có con, ba mới vui. Không có con, ba không biết nói chuyện với ai hết.

Nhìn mặt Đông Nghi, ông mỉm cười:

- Con ngại Gia Kỳ phải không? Con yên tâm đi! Bây giờ nó biết ai là ngọc ai là đá rồi. Hay con muốn ở ngoài để được tự do hả Đông Nghi?
- Dạ, không phải đâu ba. Con mồ côi, sống nhờ tình thương người dưng, được ba thương yêu coi như con ruột, con vui lắm rồi.
- Như vậy còn chờ gì nữa mà không về nhà.
- Ba nói phải đó Đông Nghi! Em nên dọn về đây ở, vừa không tốn tiền nhà, vừa có người cho ba tâm sự. Anh tha thiết xin em đó.

Từ lúc nào, Gia Kỳ đứng nơi cửa phòng, giọng anh tha thiết:

- Chiều nay anh đến phụ em mang đồ đạc về đây nhé.

Đông Nghi bối rối:

- Nói dọn là dọn liền sao anh, em vừa đóng tiền nhà.
- Em tiếc tiền nhà à? Anh trả lại cho em.

Quay sang cha, Gia Kỳ nói như phân bua:

– Ba xem, phòng cô ấy ở vồn vẹn có 12 mét vuông, mà 3 người ở. Khi cô này tiếp bạn trai, 2 cô kia cứ phải tể nhị ra ngoài. Đã như vậy, phòng vừa nóng vừa thấp, không bệnh cũng điên luôn.

Đông Nghi phì cười:

– Anh nói gì tẻ quá vậy, đâu đến nỗi như anh nói.

Lần này Gia Kỳ nói như ra lệnh:

– Rồi có chịu về đây ở không?

– Dạ có.

Giọng điệu của anh như kiểu cách ngày Đông Nghi mới về nhà này, nhưng sao cô không thấy hờn giận anh, mà một niềm vui tràn ngập trong lòng.

Suốt buổi cơm trưa, trước lúc về phòng với ông Thông, Đông Nghi ngập ngừng:

– Chị Hải Yến thế nào rồi hả anh?

– Sáng nay anh và cô ấy gặp tại phòng luật sư, cô ấy đơn thân xin ly dị và có lẽ sẽ đi Mỹ một thời gian.

Gia Kỳ băng khuâng:

– Đôi lúc anh dặn lòng hãy tha thứ cho cô ấy. Nhưng có lẽ giọt nước đã tràn ly có lấy lại cùng không còn nguyên vẹn, cho nên anh chịu ly hôn và để cho cô ấy ly hôn. Tình cảm đã trót bị tổn thương rồi, có chấp vá cũng khó. À! Em đi làm chỗ này có thoải mái không?

Nhắc đến công việc, mặt Đông Nghi tươi lên:

– Dạ có. Em thích công việc này mà. Sắp tới có lẽ em theo đoàn đi Singapore một tuần lễ.

– Nếu cần anh giúp đỡ tiền bạc em cứ nói. Hãy xem chúng ta như một nhà Nghi nhé.

– Dạ.

Buổi chiều, Gia Kỳ đưa Đông Nghi về nhà trọ, anh phụ cô mang quần áo ra xe, 2 valy, một valy sách vở và quần áo. Nhắc cái valy lên, Gia Kỳ vờ kêu lên:

– Nặng quá!

– Sách vở không à, anh để em khiêng cho.

– Em nói anh là bác sĩ chỉ biết cầm dao mổ không hay sao? Đừng xem thường nó quá chứ cô bé.

Anh bậm môi mạnh dặn nhắc valy lên, còn quay lại cười với Đông Nghi. Khi anh cười, một khoé mắt nheo lại, quyến rũ làm sao. Đông Nghi nghe tim mình ngẩn ngơ trong một thoáng rung động.

Đông Nghi trở lại căn nhà cô vào và đã ra đi với tâm trạng u uất. Bây giờ ngày tháng ấy không còn nữa, bởi vàng hồng của thái dương đã lên cao cho ánh nắng thêm rực rỡ.

Hải Yến lùi lại. Tim cô đau đớn trong một khoảnh khắc đớn đau. Chính cô đã phá vỡ hạnh phúc của mình, chỉ vì một tình yêu ảo vọng hoang tưởng. Bây giờ thì đã kết thúc rồi, ngày mai cô sẽ đi xa và đi mãi không về, cô sẽ không từ giã anh, còn gì đâu để mà gặp lại.

Cảnh cổng nhà Gia Kỳ mở ra, cô nhìn thấy Gia Kỳ và Đông Nghi, cả 2 ngồi trên xe, họ cười nói với nhau. Đông Nghi đã trở về nhà, cô ta xứng đáng được hưởng những gì từng thuộc về cô ta. Còn cô, chính cô bỏ tất cả.

Mong rằng anh sẽ hạnh phúc, Gia Kỳ ạ. Nhìn theo Gia Kỳ đến khuất, Hải Yến mới cất bước đi. Cô cứ đi và đôi chân rã rời. Lâu lắm rồi, cô mới đi bộ như thế và sau này chẳng có cơ hội như thế. Tiếng hát của Văn Thành vọng ra từ một quán cà phê ẩm áp. Tiếng hát từng làm cô say mê, Những mê say đó giờ thành dĩ vãng mất rồi.

Một mình gieo bước nặng nề.

Gió tung xác lá bên lề tả tơi.

Hồn chênh vênh bóng chênh vênh.

Đất cong mặt giận - chân trời lảng xa.

Đông Nghi vắng nhà mới 2 đêm thôi mà sao Gia Kỳ thấy không gian lạnh quá, im vắng quá. Nhìn nơi nào hình như anh cũng thấy có hình dáng cô. Tiếng cười khúc khích như vọng lại đâu đó.

Bình hoa Tulip vàng vẫn tươi xanh. Gia Kỳ hé mở phòng Đông Nghi. Là căn phòng của anh nhường lại cho cô. Ngày xưa anh miễn cưỡng cho cô lưu lại phòng mình, anh chà đạp và nói lên những lời làm đau lòng cô.

Một năm đi qua, lúc trái tim anh dần mở ngõ, thì hình như cô đã bình thản lại.

Lần đầu tiên anh biết nhớ Đông Nghi, nhớ tha thiết, nhớ cháy lòng. Liệu em có nhớ tới tôi như tôi nhớ tới em không Đông Nghi?

Bước lại bàn, Gia Kỳ cầm khung ảnh Đông Nghi lên, bức ảnh bán thân Đông Nghi có đôi mắt to và vành môi cong lại như đối hờn.

Đúng là anh nhớ Đông Nghi như kẻ đi thuyền trên sóng, đứng chỗ nào cũng thấy chao nghiêng. Anh nhớ âm thầm và cháy bỏng, nửa muốn dạo vòng, nửa muốn ngồi yên.

- Gia Kỳ à!

Gia Kỳ giật bắn người, suýt chút nữa anh đánh rơi khung ảnh, và quay lại:

- Ba!

Ông Thông mỉm cười nhìn khung ảnh Đông Nghi trên tay Gia Kỳ:

- Con nhớ Đông Nghi à?

- Dạ. Ba sang phòng Đông Nghi có chuyện chi vậy ba?

- Thì ba. cũng nhớ Đông Nghi như con vậy.

Gia Kỳ đỏ mặt:

- Cô ấy về, ba đừng nói gì ba nhé. Hồi xưa con ruồng rẫy người ta, bây giờ người ta biết con đã yêu.. hử mặt quá.

- Con nên biết trong tình cảm không có tự ái. Tự ái sẽ giết chết tình yêu. Bây giờ Đông Nghi có tất cả, dễ không thiếu chàng trai hơn hẳn con tìm đến với Đông Nghi. Nó đi xa mới 2 hôm mà con ra ngẩn vào ngơ. Nếu nó đi lấy chồng con nghĩ sao?

- Con sẽ buồn lắm ba.

- Vậy con biết phải làm gì rồi chứ?

– Dạ.

Tiếng xe dừng lại trước nhà, cho Gia Kỳ biết Đông Nghi về. Anh chạy nhanh ra ban công nhìn xuống. Cô từ một chiếc Toyota màu xanh, gã thanh niên đưa cô về còn bịn rịn chưa chịu đi:

– Anh đi về nhé, mai gặp.

Đông Nghi vẫy tay chào tạm biệt, xong cô thông thả đi vào nhà.

– Chào ba.

Đông Nghi tự nhiên ôm vai ông Thông, cô hôn vào má ông:

– Nhớ ba ghê. Ba ơi! Con có mua quà cho ba nhiều lắm.

– Ờ. Xem con vui vẻ lắm. Công tác vui lắm hả con?

– Dạ. Sắp tới con còn đi theo đoàn đưa khách đi thăm Thái Lan nữa đó ba.

– Mấy ngày con đi, ba với Gia Kỳ buồn muốn chết luôn.

Đông Nghi chớp mắt cảm động:

– Ảnh còn ở trong bệnh viện hả ba?

– Đâu có, ở trên lầu đấy.

– Ba có khoẻ không ba?

– Có. Gia Kỳ có mua trà trị thấp khớp, ba uống cũng đỡ lắm.

– Con có mua cho ba nữa đó. À, ba ơi! để con lấy áo này cho ba mặc thử nhé.

– Ba có đi đâu đâu mà con mua quần áo cho ba cho tốn tiền. Để dành tiền mua sắm cho con.

– Quà của con tặng mà ba.

Đông Nghi mở valy, cô lấy mấy cái áo khoác lên người ông Thông:

– Vừa ghê ba há. Ba mặc vào trông trẻ lại.

Phì cười ông Thông gõ nhẹ lên đầu Đông Nghi:

– Con có mua quà cho Gia Kỳ không vậy?

– Dạ có.. nhưng không hiểu anh có thích không .

– Con tặng dĩ nhiên nó phải thích. Thôi, mới đi về mệt, đi tắm rửa thay quần áo nghỉ ngơi đi con.

– Dạ.

– À! Ba có bảo dì Tư nấu súp cho con đó.

– Cám ơn ba.

Đông Nghi vui vẻ đi nhanh lên lầu, cô mang cảm giác của người đi xa về nhà, lòng phơi phới.

Gia Kỳ lặng lẽ ngoài ban công với điều thuốc trên môi. Lần đầu tiên Đông Nghi thấy anh hút thuốc, cô lạ lùng nhìn anh:

– Có chuyện gì vậy anh?

- Em đi công tác về, có chuyện vui lắm à?
- Dạ. Em có quà cho anh nè.
- Ờ, để trong phòng giùm anh.

Thấy anh quay lưng không muốn nói chuyện với mình, Đông Nghi đành đi về phòng. Nét ưu tư làm se lòng cô, hẳn anh đang nhớ Hải Yến.

Khi Đông Nghi tắm xong, Gia Kỳ gõ cửa phòng cô:

- Xuống ăn cơm với anh luôn.
- Anh chưa ăn cơm à?
- Biết em về nên anh chờ.
- Anh không phải chờ em. Có hơn 8 giờ rồi, anh sẽ đói lắm đó.
- Nhưng nếu như. anh muốn chờ em, chờ cho đến khi trái tim em hướng về anh, em có cho phép anh chờ không?

Đông Nghi ngỡ ngàng nhìn anh. Câu hỏi của anh bất ngờ quá, cô không sao trả lời được. Mắt anh nhìn cô chưa bao giờ dịu dàng và âu yếm thế.

Chợt hiểu, Đông Nghi lao vào vòng tay mở rộng của anh. Không nói lời nào, chỉ có tiếng lòng thổn thức. Anh nâng gương mặt cô lên, nhìn sâu vào mắt cô:

- Em yêu anh chứ Đông Nghi?
- Có. em chưa bao giờ hết yêu anh cả.
- Đông Nghi!

Anh ghì lấy cô thật chặt, ngực anh ép sát vào ngực cô. Đông Nghi không thấy đau, mà chỉ có cảm giác hạnh phúc, nước mắt cô cứ tuôn tràn. Anh hôn lên những giọt nước mắt, lên trán, lên mắt cô, rồi tìm môi cô. Đông Nghi nghe toàn thân mình như mềm đi, và muốn tan thành nước, trong một rung động tuyệt vời của trái tim.

Nụ hôn cứ rơi mãi trên môi cô và tiếng anh thật khẽ:

- Anh yêu em Nghi à! Chiều này nhìn thấy em và gã đàn ông đó, anh chợt hốt hoảng, anh sợ mất em. Một tuần lễ em đi vắng, anh mới nhận ra rằng em quan trọng biết chừng nào, bởi anh cần em. Anh yêu em, anh muốn nói ngàn lần yêu em.

Đông Nghi mỉm cười, mắt cô khép lại hiến dâng. Anh yêu em, sao nồng nàn và tha thiết, cõi lòng cô rộng mở đón anh toàn thân cô buông thả hoàn toàn cho cảm xúc của tình yêu.

Khuôn mặt xinh em mãi rõ ràng.

Là nghìn trang sách vạn trang.

Sớm mai anh thấy mặt trời mọc.

Cho nắng hồng soi mắt em.

